PERICOL DE MOARTE

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

SAS 048

Pericol de moarte

În românește de
Vasile Murgu

2000

Capitolul I

Christina Lamparo privi descurajată șirul de stâlpi metalici plantați de-a lungul trotuarului de pe Pleasant Avenue. Fiecare dintre ei trebuia să susțină un parcometru. Din vremuri vechi, vagabonzii cartierului le smulseseră și le spărseseră cu lovituri de bâtă pentru a recupera cele câteva monede de zece centime care se puteau găsi înăuntru. În Spanish Harlem, se putea omorî un om pentru un dolar sau doi. Din tot șirul, între străzile 119 și 120, nu mai erau intacte decât două aparate.

În fața unuia, staționa de o lună un vechi Buick roșu, căruia îi dispăruseră roțile, iar în fața celuilalt, un Chevrolet verde și turtit aparținând unui tânăr „peddler"[1]. Când Christina Lamparo încercase să-i spună șoferului cu multă timiditate că acesta comite o contravenție, el îi explicase cu lux de amănunte obscene ce-o să pățească ea și prietenii ei dacă va încerca să-l amendeze.

Femeia băgă chitanțierul la loc; mereau se-ntâmpla la fel: cei mai amabili o amenințau cu violul pe capota mașinii lor, cei mai nervoși, că-i vor tăia gâtul. Nu era o meserie să fii „meter maid"[2] la Spanish Harlem. Conștiincioasă însă, tânăra pleca în fiecare dimineață de la 25-e precinct[3] călare pe scuterul ei bleu pentru a inspecta parcometrele din zona ce-i fusese încredințată spre supraveghere.

Ea își privi ceasul. Era aproape ora de pauză. Urma să se odihnească într-o cameră cu aer condiționat din comisariat. La acest sfârșit de iulie, termometrul atinsese 1100 Fahrenheit[4] cu 100% umiditate. Asfaltul se topea. Căldura apăsătoare și

---

1. Traficant de droguri
2. Guard contractual
3. Comisariat
4. Aproape 40° C.

umedă lipea hainele de piele. Christina trase de fusta maro a uniformei şi-şi dezlipi de pe sâni bluza asortată aproape cu pielea sa. Îi venea să-şi smulgă peruca cu păr scurt lins ascunzând părul ei tuns scurt. Ea se născuse în urmă cu douăzeci şi cinci de ani la San Juan Puerto Rico şi emigrase la New-York pentru a-şi găsi norocul.

O asemenea căldură nu era de suportat şi în tot Spanish Harlem nu se puteau găsi mai mult de două sute de aparate de aer condiţionat. Oamenii trăiau pe trotuare, dormeau pe acoperişuri şi făceau baie la hidrant pe tot parcursul zilei.

Portoricanii îi goniseră pé negri şi pe italieni cu câţiva ani în urmă. Acum pe Madison Avenue la East River şi de la 97-e Rue până la 122-e nu se vorbea decât spaniola. Mii de „spikes"[1] încercau să supravieţuiască în condiţiile îngrozitoare în mijlocul imobilelor dărăpănate, abandonate, buticurilor murdare, străzilor infectate de droguri, la o distanţă neînsemnată de bogăţia din Mid-Manhattan. Ceea ce era cartierul cel mai elegant din New-York se transforma într-un conglomerat de cocioabe mizerabile şi urât mirositoare.

Christina Lamparo se urcă pe scuterul său. Un tânăr aşezat pe marginea trotuarului îi spuse:

— Cu curul pe care-l ai pipiţo, ai face-o mai bine pe c....a.

Fusta scurtă şi bluza ajustată, îi scoteau tinerei în valoare corpul sculptural. O faţă senzuală cu ochii mari, naivi desăvârşeau această splendidă creatură. Cochetă ca o pisică, ea ieşea din comisariat la ora nouă dimineaţa, machiată ca regina din Saba, pe tocuri înalte deşi mergea pe scuter. În momentul în care accelera, pentru a-şi crea impresia că este utilă, ea strigă la copiii care se jucau în jurul hidrantului la colţul străzii 119:

— Hei! Copii, opriţi apa! Dacă nu, nu va fi apă în caz de incendiu.

Unul dintre aceştia se ridică şi-i răspunse:

— Cu atât mai bine! În felul ăsta o să ardă şi cartierul nostru împuţit până-n temelii.

Christina ridică din umeri şi demară. În fond ei avea dreptate. Spanish Harlem era infernul. Chiar negrii din Harlem vorbeau cu dezgust despre acest loc. Ea întoarse pentru a se

---

1. Portoricani în argou.

angaja pe 119-e rue în sens unic spre vest, trecând prin fața puștilor care se pregăteau să se răcorească în jurul gurii de hidrant. Imediat un jet puternic de apă porni din gura țâșnitorii udând-o și urmărind-o pe distanța câtorva metri. Băiatul care-i răspunsese, se folosise de o cutie goală de bere pentru a dirija cu virtuozitate jetul de apă spre ea. Zăpăcită și udă, dezechilibrată, Christina Lamparo pusese un picior jos, urlând furioasă. Guardul contractual rămase pironită locului cu machiajul curgându-i pe față, hainele muiate, lipite de corp, furioasă și umilită. Tineri portoricani așezați pe treptele unei clădiri părăsite se lansară în niște comentarii de o obscenitate țipătoare, comentând formele somptuoase ale guardului contractual, într-un vocabular care ar fi făcut să roșească chiar și pe un gardian de la Sing-Sing. Aveau în fine, o distracție gratuită. Fata se uită în jurul ei. Era imposibil să se prezinte astfel la comisariat. Grupuri așezate pe toate treptele o observau și continuau cu glumele. Să intre într-una din colibe, ar fi însemnat violul. Deodată, zări deasupra porții unui mic imobil o pancartă: .

„IGLESIA PENTECOSTAL DE JESUS CRISTO INTERNACIONAL, Incorporated" Pastor Oswaldo BARRANQUILLA"

Era una din nenumăratele „biserici" din Spanish Harlem, care se compuneau de-obicei dintr-o cameră și un predicator, frecventate cu asiduitate de acei care căutau în superstiție o ieșire din mizerie. Toate îmbrăcau o formă de societate comercială fără scop lucrativ pentru a nu plăti impozite pentru puținele donații primite de la credincioși.

Existau de asemenea și biserici adevărate în Spanish Harlem. „Holy Rosary Church" se ridica impozantă la câțiva metri distanță de biserica părintelui Barranquilla. Dar lanțuri grele păzeau grilajele acestora pentru a nu fi jefuite de drogați. Aceste biserici nu se deschideau decât câteva ore pe săptămână și-și alegeau enoriașii pe sprânceană.

Preotul sta sub pancartă și se pregătea să lustruiască un sfeșnic de aramă. Christina Lamparo se îndreptă spre el. Avea obrajii supți, ochii tandrii și triști, o sutană veche și plină de pete.

— Părinte! întrebă guardul contractual, pot să intru în biserica dumneavoastră să mă aranjez puțin?

Ea îl depășea cu un cap. El se dădu la o parte imediat și îi făcu loc cu un surâs onctuos.

— Intră, fata mea. Menajera mea o să vă usuce hainele. Ştrengarii ăştia nu mai respectă nimic, din păcate.

Christina Lamparo intră în „biserica" ce se compunea dintr-o singură cameră de vreo cincisprezece metri lungime, a cărei principal mobilier era compus din bănci. Pentru ultimele rânduri fuseseră puse nişte scaune de maşini recuperate de la epave. Pereţii erau plini cu desene religioase naive. Un altar grosolan se ridica în fund, la fel ca un confesional improvizat, format din scânduri şi perdele vechi. Într-un colţ era o bucătărie, unde o femeie în vârstă curăţa cartofi dulci.

— Maria o să vă calce hainele, propuse părintele. Puteţi să vă dezbrăcaţi în acest confesional.

Christina Lamparo nu avu nici-o ezitare. Intră în confesional, dădu de pe ea jos fusta şi bluza, pe care le întinse prin perdeaua dată de-o parte bătrânei femei, rămânând în slip şi sutien. Aceasta dispăru, şi ieşi în curtea interioară. Cu ajutorul unui pachet de kleenex, contractuala începu să-şi refacă machiajul devastat, dar acest lucru nu era uşor în întunericul din confesional. Prin perdea, ea strigă:

— Părinte vă deranjez dacă ies? Nu văd nimic aici.

— Sigur că poţi să ieşi.

Fata ieşi din confesional. Formele ei frumoase erau subliniate de desuurile de nylon alb, picioarele erau încă mai alungite de tocurile înalte. Ochii pastorului Oswaldo Barranquilla se goliră instantaneu de orice preocupare spirituală. El rămase pironit locului în faţa acestei apariţii. Christina Lamparo îi simţi privirea şi avu un şoc agreabil. Ea nu era niciodată indiferentă la dorinţele bărbaţilor.

— Puteţi să vă aşezaţi aici, reuşi să articuleze pastorul cu o voce alterată.

El îi arătă un scaun de maşină. Ea se instală acolo cu genunchii strânşi sub bărbie şi-şi scoase trusa de machiaj. Se auzeau vag zgomotele străzii 119, ţipetele copiilor, o maşină care trecea.

După ce-şi şterse peruca, tânăra se simţi mai bine. Ea ridică privirea: pastorul Oswaldo se uita cu ochii dilataţi pe coapsele brune. Ea îi surâse.

— Biserica merge bine?

— Credinţa nu mai este ce era odată, suspină părintele. Fraţii noştri au însă nevoie de Dumnezeu. Unde locuieşti tu, copila mea?

— Într-un „project" padre, explică fata. La Park între 107 și 108.

În Spanish Harlem, Park Avenue, artera cea mai elegantă din Manhatan își schimba fața, fiind intersectat de calea ferată care ducea la comté de Westchester, mărginită de cocioabe, terenuri virane și imobile-vizuină din cărămidă roșie, construite de Statul New-York pentru cazarea portoricanilor.

Era cartierul „rezidențial" al infernului.

— Dumnezeu ți-a dat un corp frumos, spuse brusc părintele Oswaldo cu o voce cavernoasă.

Christina Lamparo era flatată. De obicei i se spuneau aceste lucruri în termeni mult mai brutali și preciși. Privirea ei îl măsură pe preot și ceea ce văzu o tulbură. El nu încerca măcar să ascundă manifestarea dorinței sale.

Rămaseră astfel câteva secunde, nemișcați și muți.

Apoi, părintele Oswaldo întinse brațul, o luă pe Christina Lamparo de încheietură și o făcu să se ridice. Ea nu se împotrivi, ținea ochii aplecați și picioarele încrucișate. Când preotul îi puse mâna pe coapsă, simți o înfiorare de plăcere pe șira spinării. El o împinse spre confesional.

— Nu poți rămâne aici fata mea, spuse el cu o voce sugrumată. Dacă ai fi văzută, prezența ta ar putea fi greșit interpretată.

Pastorul îndepărtă perdeaua de pânză și ea intră în confesional cu spatele, sprijinindu-se de peretele din fund.

Părintele Oswaldo o fixa cu ochii ieșiți din orbite, cu un extaz care nu avea nimic mistic în el. Mâna lui eliberă încheietura și se puse pe coapsă, deasupra slipului de nylon alb. Christina își înghiți saliva cu dificultate. Deodată, pastorul Oswaldo se apropie de tânără. Ea simți butonii sutanei încrustându-se în pielea goală, dar și un alt contact pe care-l cunoștea bine, abia amortizat de țesătura neagră a sutanei.

Automat, bazinul ei basculă, accentuând presiunea corpurilor lor, introducând dorința bărbatului în carnea ei. Rămaseră astfel sudați câteva secunde, apoi simți unghiile preotului înfigându-se în șoldurile ei, corpul lui fiind agitat de convulsii dezordonate. Ea avea impresia că bărbatul este străbătut de un curent electric care-l sudează implacabil de ea. El scoase un geamăt sugrumat.

— Padre! Padre! murmură Christina Lamparo, nu trebuie...

Brusc el o respinse, cu ochii strălucitori, cu corpul încă

agitat de frisoane. Christina voia să-i spună să revină când tocmai se auzi un zgomot de paşi pe stradă. Părintele Oswaldo lăsă brusc să cadă perdeaua şi ea rămase nemişcată în fundul confesionalului. Se întreba oare cine venea să se roage pe această căldură.

* * *

Părintele Oswaldo, tremurând încă sub efectul orgasmului său ruşinos, măsura cu un ochi dispreţuitor şi furios pe tânărul portorican îmbrăcat cu o bluză roşie şi un blue-jean, cu ochii ascunşi de nişte ochelari negri care se apropia de el. Acesta, în mod sigur, venea ca să-l tapeze de câţiva dolari pentru a-şi putea oferi un „fix" [1].

El se pregătea să-l alunge cu brutalitate, când trei bărbaţi pătrunseră la rândul lor în biserică.

Primul se întoarse la auzul zgomotului produs de paşii lor şi se grăbi să se apropie de preot, desfigurat de spaimă.

— Părinte! Ascundeţi-mă. Vor să mă omoare.

Oswaldo Barranquilla privi pe cei trei bărbaţi care înaintau spre ei. Îl cunoştea vag pe cel care-i solicita protecţia sub numele de „Chiquitin", o mică lichea din cartier care trăia din expediente. Ceilalţi trei îi erau necunoscuţi. Unul era slab, îmbrăcat în bleu, cu ochelari negri şi o claie de păr ciufulită. Altul dimpotrivă, avea umerii de gorilă, un pantalon galben şi pantofi lăcuiţi albi, părul pieptănat pe spate şi nasul spart. Lanţul enorm cizelat, cu mâner de aramă de o jumătate de livră de culoarea pielii sale îl indica pe micul codoş de cartier. Al treilea era mic, gras, cu faţa buhăită , o gură mare, purtând de asemenea ochelari negri. Acesta era de departe mai elegant, purtând o vestă tropicală de culoare deschisă, pătată de sudoare la subsuori.

Cei trei bărbaţi erau doar la o distanţă de un metru, tăcuţi şi ameninţători.

Preotul îl simţea pe Chiquitin tremurând lipit de el şi-i simţea mirosul acru cauzat de frică. Era desigur încă o istorie de droguri. Probabil că el i-a furat.

— Chiquitin! îi spuse el cu o voce care se forţa să rămână

---

1. O raţie de drog.

demnă, nimeni nu te va ataca în casa lui Dumnezeu. De ce îți vor răul acești oameni? Ce le-ai făcut?

— Madre de Dios! gemu tânărul, vor să mă omoare. Ei vor să mă omoare, repeta el într-una cu o voce ascuțită.

Stomacul părintelui se strânse dintr-odată. În Spanish Harlem ți se putea tăia gâtul pentru un dime" [1]. El îl împinse pe tânărul Chiquitin care sta agățat de sutana lui ca un naufragiat de colacul de salvare. Își reprimă un implus laș care-l îndemna să se degajeze ca și când nu ar fi auzit nimic. În orice caz tânărul se agăța de el cu toate forțele. El îl scutură din nou pe pastor înșirând toate obscenitățile din lume și-l imploră cu o voce plângătoare:

— Părinte, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Impresionat, pastorul Oswaldo murmură:

— Du-te și așteaptă-mă în sacristie, în spate, la dreapta. Eu mă duc să le vorbesc.

„Sacristia" era un separeu, unde Oswaldo Barranquilla se culca. El se gândi imediat la guardul contractual care se afla în confesional. Numai de nu s-ar da de gol. Văzând că Chiquitin se îndreaptă spre încăpere, omul cu pantaloni galbeni înaintă amenințător.

— Hei! Unde te duci, maricon [2]?

— În camera mea, replică părintele.

Ținând de sutană, el înaintă către cei trei necunoscuți cu un nod în gât. Nu se auzeau decât zgomotele produse de jucătorii de domino instalați pe trotuar.

— Fraților, ce vreți de la acest băiat? întrebă el cu o voce care tremura, contrar voinței sale.

Cel înalt și slab spuse:

— Nu te amesteca padre în treaba asta. Lasă-ne să-l luăm pe acest gunoi și cât mai repede!

Ochii părintelui Oswaldo clipiră repede.

Adunând ceea ce-i mai rămăsese din curajul său, el răspunse:

— Aici el este sub protecția bisericii. Eu...

Cu un pumn în plin piept, gorila cu pantofi lăcuiți îl trimise pe pastor printre bănci. Zăpăcit de atac, părintele Oswaldo

---

1. Zece cenți
2. Poponar

căzu pe spate. Celălalt îl întoarse pe burtă și începu să-i frece fața de parchetul murdar ținându-l de urechi. Părintele urlă și se zbătu cu toate puterile.

— Lasă-l ! ordonă deodată cel mic și gras.

Gorila trase și-l ridică pe preot. El sângera pe nas și pe gură și îi tremurau mâinile. Printre lacrimile cauzate de durere, el zări ochelarii negri, cu puțină salivă la colțurile gurii a celui mai elegant dintre cei trei care purta vestă.

— O să te duci să-l căuți pe acest poponar, îi spuse el calm. Dacă nu....

Preotul își trecu limba peste buze și simți gustul fad al sângelui. Urechile îi huruiau și inima îi bătea cu putere. Unde se dusese Maria cu uniforma guardului contractual?

— Ce vreți să-i ....?

Gorila cu pantaloni galbeni scoase din buzunar un cilindru de carton vopsit în roșu, de calibrul unui picior de scaun și o lungime de douăzeci de centimetri. El îl puse sub nasul lui Oswaldo Barranquilla.

— Vrem să-i băgăm ăsta în c.... și să-l aprindem, îi spuse el.

Înspăimântat, preotul recunoscu un cartuș de dinamită. Ochii îi se ridicară de la exploziv la obrazul impasibil al celui mic și gras. Asta nu era posibil. Era probabil o glumă.

— Du-te și caută-l, repetă gorila, agitând cartușul de dinamită.

Preotul reuși să nu se miște.

— Doar n-o să-i faceți așa ceva! protestă el cu o voce tremurată. Este oribil.

Gorila se apropie.

— E treaba noastră. Mișcă-te, dacă nu, avem unul la fel și pentru tine.

Părintele privi dreptunghiul porții care dădea spre stradă. Copiii țipau, mașinile treceau, nimeni însă nu putea ști drama care se petrecea. Cât privește perdeaua de la confesional, aceasta nu se mișca. De altfel gaurdul contractual nu era înarmat. Înspăimântat, el își împreună mâinile peste sutana sa și se rugă:

— Doamne Dumnezeule, fie-ți milă!

Această după-amiază, atât de bine începută, se transforma într-un coșmar.

— Încetează cu fițele astea și du-te să-l cauți, spuse cel gras cu o voce seacă.

— Nu puteți să-i faceți asta, repetă părintele cu ochii la cartușul de dinamită.

— O să ne fie rușine, glumi cel slab. Pleacă acum, repede.

— Este încuiat în sacristie, încercă să pledeze preotul. Ușa este solidă. Nu pot să-l forțez s-o deschidă.

Cel mic și gras se apropie de el, mai-mai să-l atingă:

— O să-i spui că am plecat și poate să iasă. Ai văzut ce simplu e?

Preotul îi căută privirea din spatele lentilelor negre, fără însă s-o găsească, după care coborî ochii.

— Nu-i așa, că n-o să faceți asta aici? întrebă el cu voce mieroasă.

Cel mic și gras surâse abject și liniștitor.

— Pentru că tu ești om cumsecade, o să te lăsăm cu biserica ta de c...t, de care puțin ne interesează. O să ieșim afară să facem treaba asta. Acum du-te și-l caută.

— Vamos! spuse el imediat cu voce tare.

Cei trei necunoscuți începură să tropăie pe parchet, cel slab fugi la ușă și o trânti făcând și mai întunecoasă camera, după care se-ntoarseră.

Gândurile se întretăiau în mintea preotului. Era stăpânit de rușine și de frică. Dacă ar putea veni cineva! Își vedea deja biserica dărâmată de explozia dinamitei. Lui nu i-ar mai rămâne nimic și ar fi obligat să cerșească. Încet, el se îndreptă spre ușa sacristiei, fără să se mai uite la cei trei necunoscuți, care-l escortară în liniște. Ajuns în fața ușii, întoarse încet butonul. Bine-nțeles că ea rezistă. El spuse cu voce joasă:

— Chiquitin! poți ieși. Au plecat...

Ceilalți își rețineau răsuflarea. Nu primi nici-un răspuns. El își repetă apelul. Se auzi un zgomot de partea cealaltă a ușii și o voce buimacă întrebă:

— Este adevărat? Ce le-ați spus?

— Că ai fugit pe o fereastră.

Se lăsă o liniște plină de suspiciune.

— Și nu au vrut să verifice?

— I-am amenințat cu pedeapsa lui Dumnezeu dacă violează această locuință divină, spuse părintele Oswaldo cu o voce emfatică.

Era aproape convingător.

În gândul său, părintele ceru iertarea Celui de Sus.

Nu putea lăsa să fie distrusă casa Domnului pentru un singur păcătos. El întoarse capul: cei trei asasini erau lipiţi de zid, impasibili. Cel mic şi gras, în costum alb făcu un gest imperios, care însemna că dialogul durase prea mult. Docil, preotul insistă:

— Deschide-mi căci trebuie să-mi iau nişte lucruri. Îţi spun că nu mai trebuie să te temi.

Liniştea se mai prelungi câteva secunde interminabile, apoi se auzi un clinchet sec, cheia se răsuci în broască şi uşa se întredeschise. Totul se petrecu foarte repede. „Gorila" cu pantalon galben se năpusti înainte, împingând uşa cu o lovitură de umăr. De partea cealaltă, omul urmărit scoase un strigăt ascuţit, încercă să încuie din nou, dar cei trei asasini năvăliră într-o învălmăşeală confuză, forţând uşa şi năpustindu-se asupra lui. Cât ai zice peşte, el fu trântit la pământ, cu „gorila" călare peste el. Cu un ultim efort, el ridică privirea, urlând:

— Preot mizerabil !

Omul mic şi gras se aplecă asupra lui cu zâmbetul său, abject.

— Credeai c-am plecat, Chiquitin? Acum vezi că suntem mereu aici...

„Gorila" agita în continuare cartuşul de dinamită. Omul cel slab trăsese din buzunarul de la blugi o coardă subţire de nylon. În câteva secunde îi legase genunchii şi mâinile la spate. În continuare aplecat asupra corpului întins pe jos, îi desfăcu centura. Părintele Oswaldo crezu că leşină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se bâlbîi el cu o voce sugrumată, nu puteţi comite o asemenea oroare.

— Tacă-ţi gura, padre! spuse ameninţător omul îmbrăcat în costum alb.

Cel filiform terminase de desfăcut centura şi trase cu brutalitate de blugii lui Chiquitin, apoi de slip, dezvelindu-i fesele. Chiquitin urlă ca din gură de şarpe. Cu un aer gurmand, cel mic şi gras îi depărtă fesele cu amândouă mîinile scoţând la iveală o dungă debordantă de păr negru. Cu o mână sigură el fixă partea lipsită de fitil a cartuşului de dinamită peste inelul cenuşiu şi plisat al anusului şi împinse cu toată puterea.

Chiquitin urlă ca un porc înjunghiat. Cartușul pătrunse câțiva centimetri în canalul destins.

— Opriți-vă! strigă padre Opswaldo. Ați făcut o promisiune.... Vă blestem...

Grasul îl fixă cu un surâs batjocoritor.

— Noi ți-am promis c-o să-l facem să sară în exterior dar asta nu înseamnă că nu avem dreptul să i-l „înfigem" în interior.

El continuă să împingă cartușul de dinamită sucindu-l, fără să se preocupe de urletele de durere ale celui chinuit. Cilindrul roșu pătrunsese acum mai mult de două treimi în măruntaiele lui Chiquitin. Grasul se ridică cu un surâs satisfăcut.

— Acum e bine. El nu-l mai poate da afară. Să mergem, Manuelo.

— Vezi? Acum plecăm, spuse gorila cu pantaloni galbeni. Cu ajutorul celui slab, el îl luă pe Chiquitin în spate ca pe un sac de cartofi, cu cartușul de dinamită îndreptat spre cer. Cu un pumn, omul mic și gras îi închise gura.

Ei ieșiră din sacristie. Părintele Oswaldo împietrit îi privi depărtându-se tăcut dar rușinat.

Portoricanul se zbătea ca un pește în undiță. Din toată inima, preotul se ruga lui Dumnezeu să-i dea forța necesară ca să alerge după acei oameni pentru a-i lovi, pentru a alerta 119-e rue, de a face o minune. Rămase însă țintuit locului, cu stomacul întors pe dos de scârbă, rezistând unei tentații puternice de a-și astupa urechile. Omul mic și gras, înainte de a ieși, se-ntorsese și strigase cu o voce plină de ironie:

— *Muchas gracias,* padre!

Oswaldo Barranquilla înaintă cu un pas, ridică brațele și strigă:

— *Benedicat vos omnipotens, Deus!*[1]

Grupul abia trecuse de ușă. Cei trei oameni se opriră câteva secunde pe trotuar. Chiquitin continua să se zbată pe umerii gorilei. Omul mic și gras căută în buzunar, de unde scoase un obiect strălucitor: bricheta sa, pe care începu s-o plimbe în apropierea feselor dezvelite ale prizonierului. Oswaldo Barranquilla ridică brațele într-un semn al Sfintei Cruci.

— Pater et Filius.

Cei trei bărbați ezitară. Vreo douăzeci de puști, preocupați cu joaca lor în epava unui Mercury roșu, îi priveau curioși.

---

1. Vă binecuvântez în numele lui Dumnezeu Cel Atotputernic!

Deodată grasul privi în faţă spre un bloc abandonat, ale cărui deschideri fuseseră toate astupate. Mai rămânea doar o fereastră deschisă.

— Să-l aruncăm acolo! spuse el.

Jucătorii de domino se opriseră. Gorila în pantaloni galbeni traversă în fugă strada strâmtă urmat de ceilalţi doi.

De-acolo de unde era, padre Oswaldo Barranquilla văzu clar flama brichetei apropiindu-se de cartuşul de dinamită. Mâna sa se ridică pentru a termina semnul crucii pentru iertarea sa.

— Et Spiritu Sanctu, strigă el cu putere, chiar în momentul în care corpul era basculat în interiorul clădirii abandonate. Imediat cei trei bărbaţi se îndepărtară în fugă spre Pleasant Avenue. Timp de câteva secunde nu se-ntâmplă nimic, apoi o explozie asurzitoare scutură 119-e rue şi o coloană de fum negru amestecată cu tot felul de resturi izbucni de la fereastra prin care dispăruse Chiquitin, însoţită de o trombă de praf cenuşiu.

Măturat de suflul exploziei, preotul se răsturnă pe bănci, apoi se ridică mut de spaimă. Timpanele îi ţiuiau. El sughiţă şi începu să vomite. În acelaşi moment, perdeaua de la confesional fu dată la o parte şi apăru Christina Lamparo înspăimântată, cu ochii ieşiţi din orbite, numai în slip şi sutien. Preotul care uitase de ea, avu un moment de surpriză.

— De ce n-ai făcut nimic? îi reproşă el. Tu eşti de la poliţie.

Guardul contractual, albă la faţă de spaimă îşi scutură peruca.

— Mi-a fost foarte frică, părinte. Unde sunt hainele mele? Trebuie să plec.

— Aici señorita, mormăi bătrâna Maria, intrând pe uşa care dădea în curte.

Înspăimântată şi ea, asistase la o parte din dramă, abţinându-se să intervină.

Cât putu de repede, gardul contractual îşi puse bluza şi fusta, înhăţă geanta şi cascheta.

— Pot ieşi pe-aici? întrebă ea.

— Străbateţi curtea, cealaltă casă şi ajungeţi pe 118-e rue, îi răspunse Maria.

— *Muchas gracias!* Dumneavoastră nu m-aţi văzut!

Ea dispăru în curte. Era mai sigur să se-ntoarcă la comisariat pe jos. Va spune că scuterul îi rămăsese în pană. Afară era o rumoare care creştea şi în depărtare se

auzea sirena unei maşini a poliţiei. Părintele se clătina pe picioare, cu impresia că trăise un coşmar, repetându-şi într-una că ceea ce a văzut nu s-a întâmplat aievea, că nu s-a putut ca o fiinţă umană să fie aruncată în aer cu dinamită, ca o petardă la 4 iulie [1].

El constată că faţa îi era plină de sânge, că are ameţeli şi căzu jos. Frumasa fată guard lăsase în urma ei o dâră puternică de parfum de cea mai bună calitate.

Sirena poliţiei se apropia coborând pe strada 120. Viră pe Pleasant Avenue, apoi din nou pe 119-e, trecând prin faţa hidrantului de la care fusese stropită Christina Lamparo.

Jucătorii de domino se volatilizaseră şi o ceată de copii încerca să zărească ce mai rămăsese din Chiquitin. Resturile zăceau pe carosabil.

Doi polîţişti coborâră din maşina comisariatului 25 cu mâinile încleştate de crosele revolverelor. Unul dintre ei întrebă:

— Ce-a explodat aici?

Cel mai vioi dintre puşti strigă luând-o la fugă:

— Un maricon!

---

1. Sărbătoare naţională americană

Capitolul II

Christina Lamparo ieşi gâfâind de pe strada 118 şi o luă pe Pleasant Avenue, stradă care, în mod deosebit, în acest loc nu-şi merita numele. Între străzile 118 şi 119 toate imobilele erau demolate. O maşină a comisariatului 25 cu toate sirenele urlând se angajă pe strada 119. Tânăra îşi aduse aminte că scuterul său în mod inevitabil va atrage atenţia poliţiştilor. Cel puţin să meargă să-l caute. Ea le va povesti colegilor că rămăsese în pană din cauza jetului de apă, şi că s-a dus acasă pentru a-şi schimba hainele. Dând colţul pe strada 119, încercă să îşi controleze respiraţia. Era încă îngrozită de cele văzute şi furioasă pe ea însăşi. N-ar fi trebuit niciodată să se amuze, trezind bestia care dormea în pastorul Barranquilla. Aceste lucruri aduceau nenorocire.

Revăzând în minte ochii strălucitori ai pastorului, nu îşi putu reprima un sentiment agreabil. Era totuşi o fire generoasă. Ea nu putea să stea mai mult de câteva ore fără să facă sex, de preferat în cele mai abracadabrante situaţii. Orice era bun pentru a-şi potoli dorinţa sexuală: tineri, bătrâni, negri, albi, chiar şi femei. Christina avusese primul amant la 12 ani, pe un câmp cultivat cu trestie de zahar, aproape de San Juan, apoi pierduse şirul amanţilor. Climatul din New York nu-i diminuase apetitul sexual.

Îşi pierduse prima slujbă — ca liftieră — la Macy's[1] în ziua în care, cuprinsă de o poftă subită, blocase ascensorul între al doilea şi al treilea etaj pentru un contact rapid cu un „hard-hat"[2] mirat de o asemenea pleaşcă nesperată. Era singurul ei pasager. Tipul fu cât pe aci să-şi înghită casca atunci când

1. Magazin mare de tip „MALL"
2. Zidar, constructor

Christina, imediat după oprirea liftului, îngenunchease în fața lui...

Acesta nu era genul de servicii oferit în mod curent de Macy's. Restul era istorie. Oamenii care așteptau ascensorul fuseseră mai întâi neliniștiți, văzând cabina blocată între două etaje și scuturată de mișcări violente care creau impresia unui cutremur. Christina ar fi putut eventual să invoce o pană tehnică dacă „hard-hat" în fuga sa nu s-ar fi dezlănțuit în niște urlete de plăcere, întrerupte de obscenități care ar fi făcut să roșească și un drac de prima clasă.

Fata își pierduse locul de muncă, dar s-a descurcat foarte bine. Simpluță, frizând debilitatea mintală, cu o voce subțirică, ochii mari și naivi, abia știind să scrie și să citească, dar mereu machiată ca regina din Saba, cu părul tuns scurt, dar cu o perucă neagră, era o sfidare vie la adresa statisticilor referitoare la șomaj.

Într-o seară, săltată de un echipaj al Comisariatului 23, cel de pe strada 102, oferise celor doi polițiști câte o felație de mare calitate, astfel încât aceștia se hotărîseră să păstreze un asemenea tezaur la-ndemână. A fost nevoie de o întreagă rețea de complicități, pentru a obține numirea fetei ca „guard contractual" la Comisariatul 25, surclasând alte douăzeci și cinci de solicitante mult mai calificate.

Ambianța de la comisariat era exact ceea ce îi trebuia. Unul dintre brigadieri făcuse un infarct prematur, acesta fiind de altfel singurul eveniment notabil. Căsătorită și mamă a unei fetițe, Christina Lamparo era mai întâi de toate fidelă sie-și în toate împrejurările, mergând până la a-și înșela soțul în timp ce acesta făcea curat în bucătărie.

Noua sa meserie îi adusese un surplus de bucurie, acela de a face sex în uniformă. După un singur pahar de alcool, își pierdea capul, pretându-se la toate excentricitățile, ca de exemplu aceea de a se lăsa sodomizată pe podeaua comisariatului de către un brigadier de 50 de ani, pe care soția îl credea impotent de cinci ani. Silueta zveltă, gura senzuală și rotunjimile pronunțate o favorizau în a-și continua stilul de viață aventuros. Odată ajunsă în dreptul scuterului, își încetini mersul. Ca prin minune, roțile erau încă la locul lor. Strada 119 era plină de polițiști. Unul dintre ei văzând-o îi spuse:

— Vii tocmai la timp! Scapă-ne de toți mucoșii ăștia de copii. S-ar spune că nu au mai văzut un cadavru până azi.

Christina Lamparo renunță la explicațiile sale, îndreptându-se spre copiii care se pregăteau să escaladeze geamul pe care fusese aruncat de explozie nenorocitul de Chiquitin.

Aceștia erau singurele ființe de față. Toți locuitorii adulți de pe strada 119 se ascunseseră parcă în gaură de șarpe. Deodată, Christina zări la picioare o bucată de carne însângerată, cu o bucată de material de jeans prinsă de ea, o coapsă și o bucată din fesă. Sprijinită de mașina poliției începu să vomite, fără să se poată controla. O femeie polițist, în pantaloni bleu și cu părul blond, îi dădu o nuia lungă în mână:

— Servește-te de asta dacă puștii nu vor să plece.

Scuturându-se oripilată, tânăra se îndreptă spre copii.

Printre cei trei bărbați care îl „dinamitaseră" pe tânărul portorican, ea recunoscuse gorila îmbrăcată în pantaloni galbeni. Era un anume Manuelo, proxenet și traficant de droguri, cooptat în acțiuni politice. De câtva timp, pe pereții din Spanish Harlem se înmulțeau inscripțiile antiamericane, semnate cu sigla F.A.L.N.P., „Fuerzas Armadas de Liberation Nacional Puertoriquena" [1]. Christina Lamparo știa că Manuelo aparține F.A.L.N.P. dar nu ar fi îndrăznit să îl denunțe niciodată, mai ales după ceea ce a văzut.

Ea se rugă ca părintele Oswaldo să nu menționeze prezența ei.

* * *

— *God damn it!*

Cu mâinile înfipte în buzunarele costumului său gri din stofă fresco, Chuck Buster, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor negri, contempla polițiștii care așezau baraje pentru izolarea buildingului în care Chiquitin făcuse explozie. Trei bărbați in bluze albe, dotați cu pensete lungi și mănuși de cauciuc se pregăteau să adune în saci de plastic ceea ce mai rămăsese din nefericita victimă. În urma exploziei cartușului de dinamită, corpul acestuia se transformase în zdrențe proiectate pe pereții clădirii, cu excepția anumitor bucăți care au fost găsite pe strada 119.

Pe 118, copii se jucau veseli în continuare, aceasta fiind interzisă circulației.

1: Forțele Armate de Eliberare Națională Portoricană

Chuck Buster, agent F.B.I. însărcinat cu penetrarea mediilor portoricane extremiste se blestema. Fără un stupid blocaj rutier pe Madison Avenue, el ar fi ajuns în timp util pentru a salva viața informatorului său. Chiquitin se infiltrase în F.A.L.N.P. și era cea mai prețioasă sursă de informații pentru F.B.I. În acea zi, trebuia să confirme contactului său o informație deosebit de importantă.

Sfârșitul său tragic o confirma în parte.

Datorită copiilor pe care îi cinstise din belșug cu chewing gum, Chuck Buster știa deja ce se petrecuse. El înaintă până la baraj. Prezentă rapid legitimația F.B.I. unui polițist care îi bara calea, apoi intră în clădirea bisericii penticostale. Suflul exploziei devastase interiorul mai mult decât credea. Câțiva detectivi în civil stăteau în jurul bătrânului pastor așezat pe o bancă, cu obrazul pansat. Acesta se afla în stare de șoc. Deși i se dăduse oxigen, nu era suficient. Unul dintre detectivi se întoarse spre noul venit. Chuck Buster fu nevoit să prezinte din nou legitimația și spuse cu o voce fals indiferentă:

— Poate suntem și noi interesați în această istorie. Dumneavoastră ați auzit ceva ?

Detectivul care mirosea a sudoare negă din cap.

— Nu mare lucru... Se pare că este vorba de o istorie cu droguri. Tipul a venit să se refugieze aici urmărit fiind de alți trei bărbați. Acestia l-au terorizat pe pastor, după care i-au băgat în fund un cartuș de dinamită pe care apoi l-au aprins. Pastorul spune că nu îi cunoaște pe cei trei, și pare să fie sincer.

— Semnalmente ?

Polițistul ridică din umeri.

— Nimic precis. Doi tipi tineri, unul foarte gras, altul slab, cel mai gras cu ochelari negri. O să prelevăm amprente și o să-i arătăm fotografiile pe care le avem la dispoziție.

Chuck Buster luă în gură un chewing gum. Știa de ce lui Chiquitin i se aplicase acest tratament brutal, dar nu avea rost să comenteze. Aceasta i-ar fi luat oricum prea mult timp.

— Vreți să vă trimitem o copie a raportului undeva ? întrebă detectivul.

— Nu merită osteneala, spuse Chuck Buster. Dacă am nevoie de detalii o să vă telefonez.

După ce făcură schimb de cărți de vizită, Chuck Buster se depărtă târându-și picioarele. Până aici F.A.L.N.P. nu fusese

atât de dur. Executarea portoricanului însemna că informatorul meritase prima de 200 dolari pe care i-o dădu-se la ultima întrevedere.

El spera că cel puţin avusese timpul să-i cheltuiască. Căldura îl lovi asemeni unui val de plumb topit. În Spanish Harlem aveai senzaţia că era mai cald decât în orice altă parte.

Timp de o secundă, Chuck Buster gândi că un incendiu gigantic ar putea să mistuie acest cartier sordid, dar minunile se produc foarte rar. Avea impresia că masina sa parcată în Pleasant Avenue se găsea la zeci de mile depărtare, că nu va mai ajunge vreodată la ea şi că va rămâne cu pingelele lipite de asfaltul fierbinte.

Capitolul III

— Dumneavostră sunteţi singurul în care avem încredere insistă vocea stăruitoare a lui David Wise printre fluierăturile intermitente ale comunicării retransmise de satelit. Săriţi deci în primul avion şi veniţi! Este un timp superb la Washington, adăugă el: nu mai mult de 40° la umbră şi 100% umiditate.

— Probabil că nu există nici umbră, îl ironiză Malko înfăşurat întrr-un prosop de baie, contemplând prin fereastră arborii din parcul castelului său de la Liezen. În Austria era un timp excelent şi aşa cum nu avea poftă să se spânzure, nu avea poftă să ia nici avionul. De-altfel, în absenţa Alexandrei, plecată câteva zile în Germania, el invitase la dineu o vieneză cu un surâs promiţător, cu picioare lungi, dinţi puternici şi ochi tulburători, cu părul ca un foc într-o pădure, cu o mişcare a feselor în stare să trezească şi pe un mort, după care lui îi lăsa gura apă.

— Şi aerul condiţionat? contră directorul executiv al serviciului „Acţiune" al C.I.A. La mine în birou îngheţi.

Malko, agăţându-se de proiectele sale, surâse de unul singur: găsise un argument irezistibil.

— În orice caz, spuse el, chiar dacă aş vrea să vin, tot n-aş putea. Suspectul dumneavoastră pleacă de la Dulles Airport la ora şase şi cincisprezece ora Washingtonului, nu-i aşa? Acum este ora patru şi treizeci şi unu la Liezen. Toate zborurile transatlantice pleacă cel mai târziu la începutul după-amiezii. Ar trebui să fiu Batman pentru a traversa Atlanticul într-un timp aşa de scurt.

Abia închise gura că avu impresia că s-a închis în capcană. În loc să protesteze, David Wise se mulţumi să spună cu o voce dulce, un pic domolită:

— Iubitul meu Malko, tu care faci parte din „jet-set", ar trebui să ştii că avionul „Concord" zboară până la Washington în trei

ore cincizeci şi cinci de minute, de la Paris. Dacă pui capăt acestei stupide conversaţii încăpăţânate acum, aveţi o oră pentru a vă face bagajele şi pentru a ajunge la Schwechat [1]. Dumneavoastră veţi găsi acolo un „Learjet" închiriat de „Companie". El vă va duce la Paris în două ore şi un sfert, ceea ce înseamnă că veţi fi la Charlie Airport [2] la şapte patruzeci şi cinci, or' Concordul pleacă spre Washington la ora opt. El va ajunge aici la cinci cincizeci şi cinci, ora Washingtonului. Veţi fi aşteptat.

Malko rămase mut de furie, înainte de a mai invoca un nou argument:

— În Europa, spuse el, nu te poţi prezenta la aeroport cu un sfert de oră înainte de decolare.

— În cazul „Concordului", da, spuse pe un ton hotărât David Wise. A propòs, continuă americanul, noi am fost în contact cu dl. Dr. Werner Liebhardt, şeful serviciilor speciale austriece. El a întocmit un dosar, privindu-l pe Juan Carlos Diaz, care vă aşteaptă la aeroport. Este vorba doar de un dus şi-ntors.

Ultima dată când C.I.A. îi spusese asta lui Malko, era cât pe ce s-ajungă pe fundul Oceanului Indian hrană la peşti.C.I.A. adora understatementul şi David Wise era regele litotei.

— Ascultaţi, încercă el. Există la Washington vreo cincizeci de agenţi israelieni care sunt trup şi suflet alături de dumneavoastră. Ei sunt specialişti în organizarea de capcane pentru terorişti de tip Diaz. Cereţi-le lor să-l identifice.

— Sfântă Maică Precistă, oftă David Wise, noi nu avem nici-o încredere în israelieni în acest caz. Ei sunt de-a dreptul paranoici. Aduceţi-vă aminte de incidentul norvegian. Ei sunt capabili să supună braţului răzbunării noastre o sosie oarecare şi pe urmă noi să plătim oalele sparte.

Urmă o linişte întreruptă de paraziţi şi şuierături. Malko oftă, în timp ce prin faţa ochilor îi trecea o siluetă îmbrăcată în taior alb, purtat chiar deasupra pielii, abia ascunzând pieptul, picioare lungi şi un obraz de o falsă cumińtenie. Viitoarea sa cucerire avea sânge unguresc, fapt care reprezenta o garanţie pe plan amoros. Cu prilejul singurei ocazii când se întâlniseră,

---

1. Aeroportul din Viena
2. Roissy

ea îi dăduse de înțeles, fără nici un echivoc, atracția pe care o simțea pentru el, dintr-o singură privire, la trei metri de soțul ei, un bătrân om de afaceri vienez, plin de distincție.

— Bine oftă el. Asta însă o să vă coste scump...

— Cât? întrebă totuși David Wise spre a nu fi surprins.

— Prețul unei instalații de încălzire spuse Malko liniștit. Trebuie să o schimb pe cea existentă, înainte de a veni iarna, căci dacă nu, o să-ngheț. Ea datează din timpul războiului și consumă cam mult și dumneavoastră știți că noi suntem în perioada de restricție a consumului de energie.

— Sunt de acord cu prețul, spuse David Wise resemnat.

— Perfect! conchise Malko, un pic reînveselit. Am cuvântul dumneavoastră de onoare. Mă îmbrac și fug la Schwechat.

El omisese să-i precizeze americanului că o instalație de încălzire centrală pentru un castel cu o sută cincizeci de camere costa cam cât un mic avion de vânătoare-bombardament, dar C.I.A. avea suficiente mijloace. El o ajutase deja să economisească destui bani. Sună și majordomul Krisantem apăru câteva clipe mai târziu.

— Krisantem, spuse Malko, sunt obligat să fac o călătorie de afaceri în America. Pregătește-mi îmbrăcămintea cea mai lejeră. Nu uita mai ales săpunul meu.

Ca un maniac, Malko lua mereu în călătorie propriul săpun, Jacques Bogart. Majordomul aștepta continuarea instrucțiunilor.

— Încercați să rețineți pe doamna care va veni în seara aceasta, continuă Malko. Instalați-o în cea mai bună cameră, distrați-o, juați-i că nu plec decât pentru două zile.

Ochii turcului străluciră.

— Desigur Alteță, am să fac tot ce este necesar.

Pentru a-i face pe plac stăpânului său, Krisantem era gata să facă orice, chiar și să omoare porumbița albă. Malko se ridică. Ce ghinion avusese să fie la Viena iarna trecută cu ocazia atentatului contra O.P.E.P. urzit de teroriști internaționali. C.I.A. nu intervenise direct, dar îi ceruse să urmărească de foarte aproape evenimentele, pentru a culege maximum de informații despre teroriști, într-o serie de scopuri utile.

Grație poliției vieneze, el putuse să-i supravegheze cu binoclul, să urmărească plecarea și îmbarcarea lor. Era sigur că putuseră identifica pe șeful lor: un anume Juan Carlos Diaz. Revedea profilul său în momentul îmbarcării în avionul care

ducea ostaticii în Libia: un nas turtit, coroiat, buze groase, un obraz bucălat de copil rău, cu un basc tras până peste ochi, o siluetă scurtă și bondoacă. Fantastica sa memorie i-ar permite să-l recunoască peste tot, cu o certitudine de 100%. Oare din ce cauză acest terorist, răspunzător pentru mai multe asasinate și atentate în Europa, s-a deplasat în U.S.A., atât de departe de teritoriul său de acțiune obișnuit?

În ciuda sutelor de kilometri parcurși cu avionul, Malko își dădu seama deodată că este nerăbdător să se urce în Concorde.

Din misiunea sa făcea parte această călătorie.

* * *

Stewardesa Air France-ului, surâzătoare, aștepta aproape de una din enormele sfere albastre care jalonau parcursul privilegiaților supersonicului pe pista aeroportului de la Roissy, în compania unui hamal care luă imediat în primire valiza agentului. Femeia îi întinse imediat un tichet de îmbarcare.

— Cred că am făcut bine că v-am înregistrat, sir. Aveți locul 8 AA, din prima cabină. Care este locul care vă convine? Vreți să mă urmați până la salonul „Concorde"?

Funcționarul ambasadei americane, care venise să-l caute pe Malko la cabina Learjet-ului și efectuase transferul, îi strânse mâna.

— Good luck, sir.

Malko era deja departe.

Abia trecuse de intrarea salonului „Concorde", că se trezi în mână cu o cupă de Don Pérignon. Un pic uimit de această rapiditate, el se așeză și își muie buzele în lichidul înghețat. Salonul era o oază de calm și răcoare cu vitrine cu minereuri și o droaie de stewardese care umpleau paharele, chiar înainte de a fi golite. El nu avu prea mult timp la dispoziție pentru a se bucura. Cea care-l condusese, se apropie.

— Sir, aparatul decolează peste cincisprezece minute. Mai există un salon sus.

Malko se luă după ea. Pân-aici, planul lui David Wise mersese ca pe roate. Ba chiar ajunsese la Roissy cu zece minute avans. Urmă din nou itinerarul jalonat de bulele albastre până la satelit 5, unde se găsea „spațiul Concorde"

protejat de privirile indiscrete printr-un perete din lemn și plante verzi. De-abia intră, când un chelner veni la el, cu o sticlă de J and B în mâna dreaptă și cu una de Moet în stânga. Petrecerea continua. Barul dădea la iveală băuturile cele mai fine: coniacul Gaston de Lagrange, Martini Bianco, trecând pe la J and B, vodcă Laika și Moet Chardon. Era visul de neîndeplinit al celui sărac. El luă totuși o cupă de Moet. În jurul lui, un grup de turiști americani îmbrăcați ca niște clowni, beau practic cu amândouă mâinile, încântați de un asemenea belșug. Malko privi Concordul prin geam: înalt, de un alb strălucitor, părea o pasăre a altor vremuri. Visa că face parte dintr-o lume science-fiction. Această primire contrasta atât de mult cu busculada existentă la plecările altor avioane. Erau deja chemați pasagerii celei de-a doua cabine. Ei se îmbarcară fără să-și lase paharele.

Malko se ridică la rândul lui. Cabina era lungă și îngustă, luminată de hublouri mici, decorată cu un bej odihnitor. Se instală la locul lui, apoi sosi și vecinul său, în mod vizibil un om de afaceri francez. Văzând aerul curios al lui Malko, el îl întrebă:

— Mergeți pentru prima dată cu Concordul?

Agentul trebui să mărturisească că da. Celălalt surâse și-i spuse:

— Să vedeți, când a fost testat, era cât pe ce să nu fie admis. Este o altă lume, a unui alt secol. Eu sunt obligat de afaceri să merg de două sau trei ori pe săptămână în Statele Unite. Înainte era un coșmar. De fecare dată îmi trebuia două zile ca să mă refac. Erau două zile în care nu puteam lua nici-o decizie și nu puteam participa la nici-o întâlnire. Acum nu mai simt aproape deloc oboseala. Credeți-mă, chiar dacă este un pic mai scump fac totuși o economie.

El se aplecă cu un aer plin de mister:

— "Dumneavoastră știți că funcționarii anumitor întreprinderi de stat nu pot deconta biletul pe Concorde, pentru a nu face cheltuieli excesive.

— Este o părere greșită despre economie, spuse Malko. Prin definiție, funcționarii din administrație sunt lipsiți de imaginație. Pentru ei oboseala nu se contabilizează.

Un vuiet surd îi întrerupse: Concordul decola, cu un unghi impresionant. Un american îmbrăcat în verde, ca un papagal, scoase un țipăt de bucurie strident. În afara hublourilor mici,

nimic nu trăda faptul că se găseau într-un avion diferit de celelalte. Obosit, Malko își puse căștile care-i fuseseră distribuite și se lăsă cu fotoliul pe spate.

Efectele stereofonice erau superbe. El își cuplă a doua centură de siguranță și începu să observe baletul stewardeselor îmbrăcate în rochii de mătase în dungi, toate zâmbitoare și active ca niște furnici: din momentul în care ridicai capul, aveai un pahar plin dinainte. Malko privi „machmetrul" plasat în fața cabinei din dreapta, indicând viteza aparatului. El citi Mach 1,2. Zburau deja cu o viteză supersonică, fapt care nu era trădat nici de vibrații, nici de senzația de viteză. Vecinul său adormise. El începu să examineze fotografiile lui Juan Carlos Diaz, primite de la serviciile speciale austriece, întrebându-se dacă era cumva același om pe care-l va întâlni la Washington — un asasin primejdios, rece ca o cobră.

În jurul său, pasagerii erau asaltați de caviar, paté foie gras, homar, încercând să guste din toate, fără să crape.

Era Bizanțul.

Malko renunță la poze pentru un pic de caviar și un pahar de vodcă, după care ațipi puțin. Când se trezi, cifrele verzi ale machmetrului indicau Mach 2,03. Ei zburau cu mai mult de două mii două sute de kilometri pe oră deasupra Atlanticului. Cerul era albastru uni, nici-o vibrație nu scutura aparatul și muzica ajungea la urechile sale la fel de clară. Brusc, el avu impresia că aparține unei alte rase de ființe umane, unei elite mergând direct spre deliciile viitorului Era totuși fabulos. Acolo cifrele rămâneau la 2,03. Asta nu era o iluzie.

El se ridică pentru a merge să-și satisfacă o nevoie biologică. Concordul în clasă unică, era împărțit în două cabine, separate de toalete. Când reveni, vocea comandantului de bord anunța:

— În curând noi vom începe coborârea la Washington, unde vom ajunge la ora cinci cincizeci și cinci ora locală, exact ora prevăzută. Timpul este frumos, cerul senin, temperatura 950 Fahrenheit... un mic cuptor.

Malko nu-și revenea din surpriză. Avea impresia că de-abia a părăsit Parisul. Această mică croazieră la șase mii de metri deasupra oceanului trecuse ca un vis. Aterizarea fu atât de lină, încât abia-și dădu seama că au atins solul. Deja Concordul rula cu o viteză

incredibilă, încetinind. Prin micul hublou, el zări clădirea lungă, din oțel a aeroportului Dulles, stupefiat că nu simțea nici-un fel de oboseală. Își consultă ceasul Seiko Quartz, aflat încă la ora Parisului. Fuseseră exact trei ore cincizeci și patru de minute de zbor.

— Ei bine,zise vecinul lui francez, vă urez un sejur plăcut, domnule.

Dac-ar fi știut el motivul călătoriei lui Malko...

Concordul rămase imobil la capătul pistei. La Washington veneau cabine telescopice să ia pasagerii de la avion. Cei care mergeau la New-York aveau o corespondență a Calgan Airwais care pleca o oră mai târziu.

Malko zări o cabină apropiindu-se de supersonic, urmată de o mașină cenușie. După o scurtă așteptare, ușa aparatului se deschise. Imediat, o stewardesă îi reținu pe pasagerii care se pregăteau să debarce, după ce vorbi câteva clipe cu un civil care pătrunsese în avion.

— Domnul Malko Linge, chemă ea, este rugat să vină în față.

Malko se precipită. Un civil îi strânse mâna imediat:

— Veniți, sir.

Cabina telescopică era acolo, lipită de ușă, cu conductorul ei în mijloc, cu ochiul fixat pe ecranul de televiziune, cu un interior bizar, vopsit în negru. Agentul pătrunse singur în cabină și aceasta începu să coboare la nivelul solului, fără să se depărteze de avion. Ajuns la punctul cel mai jos, șoferul se-ntoarse spre el și deschise portiera pneumatică.

— Iată sir, puteți coborî.

Malko primi în plină figură o pală de aer fierbinte și umed și se regăsi pe cimentul pistei, aproape între-roțile Concordului. Văzut de jos, acesta era și mai impresionant. Limuzina gri era acolo. Prin parbriz, el zări fața rumenă, cu ochi cenușii pe care o cunoștea bine: Chris Jones, „gorila" C.I.A., după ce fusese unul din cei mai buni țintași ai „Secret Service". Ei îndepliniseră deja destule misiuni împreună. Americanul deschise portiera și-i spuse râzând:

— Nu mai contemplați minunea zburătoare și veniți! Nu avem prea mult timp.

Cabina era pregătită din nou să se ridice de-a lungul braţelor sale telescopice pentru a căuta alţi pasageri. Malko se grăbi spre maşină. Ei se găseau la o jumătate milă distanţă de terminal.

* * *

— Unde ne ducem? întrebă prinţul aşezându-se lângă Jones.

— La Poarta 23 de unde pleacă zborul American Airlins 109 spre San Juan, răspunse gorila. Avem tocmai timpul strict necesar la dispoziţie. Dacă nu am fi avut o convorbire cu turnul de control, el ar fi plecat deja. Să nu uit, vi-l prezint pe Virgil Miller de la D.O.D.[1] şi pe John Vedenek de la Airport Authority. Datorită lui a fost totul posibil.

Malko strânse mâinile celor doi. Domestic Operation Division nu avea decât o asistenţă paralegală, ocupându-se de cazurile care în mod normal erau rezolvate de F.B.I. Asta mirosea a încălcare de competenţă.

Limuzina se-ndrepta cu toată viteza spre spre locul de unde-şi luau zborul cursele internaţionale.

— De unde aţi ştiut că va lua acest avion? întrebă Malko.

Chris Jones surâse.

— Datorită „Porto Rico Hot Line". Ştiţi că ultima folie aici este C.B., Citizen Bandul, radio amatorii care se bagă în maşini, peste tot. Este „canal 11" rezervat pentru urgenţe. Toţi portoricanii din New-York se servesc de el pentru a vorbi cu familiile lor din Porto Rico, fără a plăti vreun ban. Nu sunt însă decât conversaţii inocente.

— De ce nu-l arestaţi?

— Dacă este tipul la care ne gândim noi, zise americanul, este o treabă delicată. Încă nu avem ce reproşa, însă ştim că el nu-i aici în vacanţă. Dimpotrivă, odată aflat la Porto Rico, i se poate pune la cale acolo o treabă care să-i aducă o mare pagubă.

Ochii cenuşii ai lui Chris Jones clipiră. Malko ştia ce semnificaţie avea această expresie în limbajul gorilei. C.I.A.

---

1. Domestic Operation Division (departament C.I.A. operând pe teritoriul U.S.A.)

decisese pur şi simplu lichidarea lui Juan Carlos Diaz în afara teritoriului american, pentru a evita posibilele încurcături politice. După Watergate, oficialii serviciilor speciale erau apucaţi de paranoia, atunci când era vorba de „operaţii negre" efectuate pe teritoriul american.

— De ce trebuie mers atât de departe? întrebă austriacul.

Nu intră în obiceiul C.I.A. să omoare oamenii în mod gratuit.

Chris Jones surâse misterios.

— Noi am preluat afacerea de la nişte prieteni şi suntem informaţi că el pregăteşte, împreună cu extremiştii din F.A.L.N.P., o lovitură murdară. *We kill two birds one stone.* [1]

Limuzina opri în faţa clădirii cu săli de plecare, aflate toate la primul etaj. În faţa limuzinei se deschise o mică uşă şi o scară. Malko înţelegea mai bine acum motivul voiajului său precipitat. Cu câteva luni mai devreme, în Norvegia, agenţii speciali israelieni omorâseră din greşeală un inocent marocan, în persoana căruia crezuseră că au identificat unul din teroriştii de la München. C.I.A. nu voia ca istoria să se repete. Responsabilitatea lui era strivitoare. Dacă-i spunea lui Jones „Da, este Carlos Diaz", el condamna la moarte teroristul. Chris Jones se-ntoarse.

— Este în sala de plecare nr. 23. Avem acolo doi oameni. Puţin mai devreme, el se găsea aproape de uşă. Poartă un costum de culoare deschisă în dungi, ochelari negri şi un sac de voiaj maro. Este singur. Priviţi-l puţin de aici.

Malko ridică privirea şi zări, prin geamul care dădea spre culoar, mulţimea de călători înghesuiţi aproape de uşă. Un autobuz sosise la uşă. Pe durata unei secunde, văzu o siluetă în costum de culoare deschisă, printre pasagerii care se precipitau spre ieşire, Juan Carlos Diaz după datele C.I.A.

Malko ieşi din limuzină şi se-nghesui pe îngusta scară metalică, urmat Chris Jones. Ei ajunseră pe scara rulantă ce deservea sălile de plecare. Un om care se plimba acolo, clipi din ochi în direcţia lui Chris Jones; Malko zări gămălia verde de la reverul său, acelaşi semn pe care-l arbora „gorila". Era vechiul semn de recunoaştere. Chris Jones se opri.

— Mergeţi acolo singur. Tipii de la American Airlines sunt preveniţi. Nu vă vor cere nimic. Priviţi-l cu atenţie. Din

---

1. Omorâm două păsări dintr-un foc.

momentul în care veţi fi sigur, faceţi un semn din cap, după care vor comunica pasagerilor să se îmbarce. Rămâneţi în sală. Veţi fi recuperat pe urmă.

Malko pătrunse în sala de aşteptare. O sută de călători masaţi în faţa porţii aşteptau cuminţi. Cea mai mare parte erau portorticani. Nu era sezon turistic. Se strecură de-a lungul cozii, cât mai discret posibil, scuzându-se cu un surâs, ca şi când ar fi vrut să ceară o informaţie unuia dintre funcţionarii care erau aproape de uşă. Imediat zări spatele omului pe care era însărcinat să-l identifice. Talia corespundea, potrivit memoriei sale. El mai avansă până ce ajunse la doi metri în spatele lui. Se-ntreba cum să facă să se apropie mai mult, când omul cu costum în dungi, ca şi când i-ar fi simţit prezenţa în spatele său, se întoarse încet, atât de încet încât Malko avu timpul necesar să-i examineze profilul.

Simţi că i se strânge stomacul: era omul de la Viena, Juan Carlos Diaz, teroristul care în mai multe rânduri ucisese poliţişti şi ostatici, unul dintre oamenii cei mai periculoşi din lume. Ochii lui erau ascunşi în spatele unor ochelari negri. El remarcă mici picături de sudoare pe frunte şi puţină salivă la colţul buzelor. După o oarecare crispare a muşchilor feţei, îşi dădu seama că Diaz era neliniştit. Îl trecură fiorii pe şira spinării. De unde se găsea el, văzuse perfect limuzina cu care venise Malko, deci Juan Carlos Diaz îl văzuse la venire. El încercă să se piardă în mulţimea imobilă, privind ceafa din faţa lui, evaluându-i corpolenţa. Examină mâinile groase şi puternice şi urechile, trecând prin minte fotografiile. Nu era nici un risc de a greşi. Era omul cunoscut sub numele de Juan Carlos Diaz şi a unei duzine de alte identităţi.

El era neliniştit. Malko încercă să spună că aceasta este o stare obişnuită într-un aeroport. Întorcând capul, el căută privirea lui Chris Jones, aflat de cealaltă parte a geamului şi înclină uşor din cap.

Americanul dispăru imediat din raza sa vizuală. Juan Carlos Diaz se-ntoarse fără ca Malko să-i poată vedea expresia ochilor din cauza ochelarilor. Se petrecu o învălmăşeală în faţa lui. Poarta se deschise spre interiorul tapisat în negru al cabinei telescopice. Primii pasageri pătrunseră înăuntru. Malko lăsă ca lumea să treacă pe lângă el şi rămase imobil ca şi când ar aştepta pe cineva. Când nu mai rămăseseră decât câţiva

pasageri, el se-ndreptă discret spre scara rulantă. Chris Jones îl lovi amical cu palma peste umăr, cu un surâs de triumf.

— Bună treabă! Peste două ore, el va fi la San Juan. Acolo există un cartier periculos care se numeşte Perla, unde avem prieteni. Ei se vor ocupa de amicul nostru.

Prin fereastră, văzură închizându-se porţile cabinei. După urcarea tuturor pasagerilor, cabina se depărtă spre avionul American Airlines.

Malko era decepţionat pentru a fi venit doar pentru atât de puţin lucru. Nu-i mai rămânea decât să se-ntoarcă cu primul Concorde, pentru a încheia călătoria în aceeaşi zi. Chris îl trase de mânecă.

— Veniţi, Mr. Wise vă aşteaptă la Langley. Pe urmă aveţi un apartament reţinut la Mayflower. În trecere, vom lua valiza dumneavoastră.

— Perfect, spuse Malko.

Urcară pe scara rulantă pentru a ajunge la limuzină. Malko se uită după cabina telescopică. Pecând, agentul îi urmărea traiectoria din ochi; în loc să se îndrepte spre avion, Diaz revenea spre aeroport. Lângă el, Chris Jones scoase o exclamaţie de spaimă.

— *God damn it!* Oare ce se-ntâmplă?

Lui Malko îi fu teamă că ştie răspunsul. Acum cabina ce părea un vehicul din science fiction cu cele două telescoape groase, mergea cu toată viteza spre extremitatea sudică a terminalului.

Capitolul IV

Juan Carlos Diaz își șterse mâinile grase, acoperite de sudoare, încercând să-și calmeze bătăile dezordonate ale inimii. Nu-i plăcea să se găsească într-un spațiu închis. În jurul său, pasagerii se înghesuiai de bine de rău pe cele patru rânduri de scaune. El rămase în apropierea conductorului. Erau unele lucruri care-l neliniștea.

În primul rând era întârzierea neobișnuit de mare a avionului, apoi cei care circulau pe scara rulantă, capete de copoi, limuzina care sosise în ultima clipă și omul care se așezase în spatele lui, observându-l.

Din locul în care era, examina toți pasagerii care intrau. Ultimii, un cuplu de vârstnici, un hippie, un portorican și însfârșit stewardesa. Porțile se-nchiseră cu un bâzâit hidraulic și cabina pomi.

Juan Carlos Diaz avea impresia că are o piatră pe inimă: omul blond nu era printre pasageri. El venise doar pentru a-l repera. Se pregătea ceva contra lui. Nu știa ce, dar ceva rău și de către oameni care aveau brațe lungi. Dacă nu era așa, ei n-ar fi putut reține avionul. Imediat se gândi la C.I.A. care lucra împreună cu israelienii. F.B.I-ul n-ar fi lucrat așa. Cabina rula încet către avion. Juan Carlos Dioaz mai avea doar câteva secunde la dispoziție pentru a acționa. După părerea sa, era așteptat în avion.

Trebuia să-și surprindă adversarii prin viteza de acțiune. Își șterse încet mâinile de pantalon și-și puse geanta jos. O găsise într-un „locker", în interiorul zonei de supraveghere. Rețeaua F.A.L.N.P.-ului funcționa bine. El simți în palmă crosa automatului ceh. Cabina mai avea de parcurs o sută de metri până la avion.

Cu un gest care n-atrase atenția nimănui, el se ridică ținând arma în brațul întins și o îndreptă spre obrazul conductorului.

— Întoarce! ordonă el, cu o voce domoală în limba engleză. Ne întoarcem. Accelerează, sau te omor.

Conductorul se uită la el, stewardesa care văzuse scena scoase un țipăt strident. Atunci Juan Carlos Diaz apăsă pe trăgaci, ochind plafonul pictat în negru. Proectilul porni cu un pocnet asurzitor, urmat de o liniște mormântală.

— Am vorbit serios, spuse pe un ton sec.

Trebuia să părăsească mai întâi cabina și apoi Dulles Airport. Dacă el nu avea un plan, probabil că nici adversarii săi nu aveau unul, pentru a-l reține. În orice caz, nu trebuia să le lase timpul necesar pentru a se organiza.

* * *

Chris Jones și Malko pătrunseră în fugă în sala de sosiri. O mulțime compactă se bulucea acolo. În spatele lor, responsabilul aeroportului vorbea cu aprindere la radioul său portativ. De trei minute, Dulles Airport era în stare de alertă. Era însă vorba de un dispozitiv clasic, bazat doar pe polițiști în uniformă. Lui Malko îi era teamă că acesta nu era suficient pentru un om ca Diaz. În aparență, în ciuda filtrelor de securitate, Juan Carlos era înarmat. Conducătorul telecabinei vorbise de un pistol.

— Sosește cabina! strigă Jones.

El se îndreptă spre un grup de polițiști în uniformă și le arătă legitimația sa de membru al „Secret Service".

— Veniți cu mine, le zise el.

Îi duse spre un loc de unde se vedeau ambele piste. Oamenii nu știau încă ce se petrece și umblau de colo până colo, ignorând primejdia. Malko se-ntoarse spre responsabilul aeroportului.

— Evacuați acest hol cu orice preț, spuse el. Dacă nu, riscăm o dramă.

— Am să-ncerc, promise John Venedek, dar asta riscă să declanșeze o panică teribilă.

Prin geamuri, Malko se uita la marea cabină care se apropia de aerogară. Trebuia ca Juan Carlos Diaz să treacă de poliție și vamă până să ajungă la ei, doar dacă el n-avea o altă idee...

Două maşini de securitate urmăreau cabina de la o distanţă destul de mare. Agentul se opri în faţa unei porţi. Alături, o altă cabină lăsa pasagerii unui aparat „747" al Panam.

Porţile cabinei se deschiseră. Mai întâi ei nu distinseră decât masa mare de oameni, apoi o uniformă cenuşie: stewardesa. O siluetă era lipită de ea, ca o monstruoasă protuberanţă: omul cu costumul în dungi. Ţinea ţeava unui pistol automat la gâtul ei şi o împingea în faţa lui.

— Dumnezeule! explodă Chris Jones.

Era imposibil să tragă fără riscul s-o atingă pe femeie. Malko urmări neputincios scena.

Teroristul coborî rampa cabinei, ţinând bine ostaticul şi plecă pe poarta deschisă, dispărând din raza lor vizuală. Exista riscul ca el să reapară pe culoar pe unde pătrundeau oamenii după formalităţile vamale.

Malko îi spuse lui Chris:

— Nu trebuie încercat nimic acum. Urmăriţi-l...

Poliţiştii se îndepărtară. Câteva minute mai târziu, se auziră ţipete de spaimă, apeluri şi Juan Carlos Diaz ieşi de la vamă, în continuare lipit de ostatica sa.

El înainta încet, îndreptându-se spre ieşire. Porţile dădeau spre parcări, autobuze şi taxiuri. Poliţiştii cu armele în mâini, nu se mişcau. Deodată, o voce cavernoasă care gâfâia, făcu să vibreze microfoanele din hol:

— Un terorist primejdios se găseşte în acest aeroport, anunţă vocea. Vă rugăm să părăsiţi clădirea în linişte.

În treizeci de secunde, se declanşă panica. Juan Carlos Diaz fu îmbrâncit de oameni care nici nu-şi dădeau seama că el are în mână o armă.

Malko îşi spuse că ar fi o şansă să fie imobilizat în busculadă. El începu să dea furios din coate pentru a încerca să se apropie de terorist, urmat de Chris Jones.

Diaz tocmai se oprise cu ostatica sa sub marele panou de afişaj al sosirilor şi părea că ezită. Căuta poliţiştii în mulţime. Ştia că-i rămăsese foarte puţin timp pentru a-şi organiza fuga. Dacă nu reuşea acest lucru, nu va mai ieşi niciodată din Dulles. Luă decizia dintr-odată. Fata lipită de el, tremura din toate încheieturile, în plină criză de isterie.

— Să nu te mişti c....ă! îi spuse el cu brutalitate.

Cu mâna sa stângă cerceta în sacul maro, ce-l avea atârnat de gât. El fremătă de bucurie simţind la pipăit grenada. Existau

acolo trei de același fel, M. 26 furate dintr-un depozit de armament al armatei U.S.A., din Porto Rico.

Scoase una din ele, o duse la gură și o armă smulgând inelul cu dinții. Apoi ridică brațul stâng și o aruncă cu putere spre uniforme, fugind la adăpostul unui stâlp din piatră, trăgând în continuare pe fată după el.

Grenada căzu pe marmura podelei cu un zgomot metalic, rostogolindu-se spre Chris Jones, Malko și polițiști.

Malko o văzu primul și strigă:

— *Duck! Duck eveybody.* [1]

Oamenii îngroziți de ordine, de microfoane nu auziră sau nu înțeleseră. Ei continuau să se împiedice unii de alții pe hol. Malko văzu îngrozit o doamnă în vârstă ocolind grenada și uitându-se mirată, dar nu speriată la ea, în ciuda faptului că șuiera. Deodată un polițist tânăr se aruncă înainte, năpustindu-se spre grenadă.

El era încă în aer în momentul în care aceasta explodă. Polițistul păru să rămână în echilibru, apoi sări în aer și căzu ghemuit un pic mai departe. Un fum negru se ridică imediat din locul în care explodase grenada, apoi izbucniră țipete peste tot acoperind zgomotul microfoanelor.

Malko se ridică neputincios. Urechile-i zbârnâiau. Existau corpuri întinse peste tot. Chiar în fața lui era cel al unei fetițe care-și privea cu un aer zăpăcit piciorul stâng care-i fusese smuls de o schijă. O stewardesă se zvârcolea pe jos, cu fața plină de sânge. Un bărbat, era culcat pe spate, mort. Părea că doarme. Cu jumătate din cap smulsă, doamna în vârstă fusese proiectată la mai mult de douăzeci de metri distanță, inundată de sânge. Peste tot gemeau și se târau răniți, încercând să scape de o nouă explozie. Polițistul care voise să prindă grenada zăcea ținându-și abdomenul cu amândouă mâinile, fără cască, alb ca un mort.

— Dumnezeule! Dar este un masacru, spuse Chris Jones. Unde-i această bestie?

Juan Carlos Diaz dispăruse. În spatele stâlpului unde se adăpostiseră Malko și Chris găsiră stewardesa-ostatic în plină criză de isterie. Chris Jones o scutură.

---

1. *Culcat! Culcat, toată lumea.*

— Unde-i el?
— Acolo, mormăi ea.
Femeia arăta ieşirea.
Ei se duseră într-acolo şi ajunseră pe trotuarul din exterior. La-nceput nu văzură decât masa de oameni care fugea, apoi Malko zări pe teroristul care alerga spre parking de-a lungul trotuarului.
Îl văzuse şi Chris. Gorila îşi scoase pistolul Smith et Wesson 38 Stainlkess, se ghemui, ochi şi se ridică înjurând: nu era posibil să tragă din cauza mulţimii.
Juan Carlos Diaz îi văzuse şi el. Iuţi pasul alergând printre maşinile care veneau să ia pasageri, pe rampa care cobora la nivelul solului. El trase în direcţia lor două focuri. Îşi păstra sacul maro pe umăr.
— O să-l prindem! strigă Malko.
Diaz era urmărit şi nu mai avea ostatic pentru a se proteja.

* * *

Juan Carlos Diaz avea plămâni de oţel. Urechiile îi vâjâiau şi mâna stângă îi sângera din cauza unei minuscule schije de la grenadă. El nu simţea nimic altceva decât o mare oboseală şi o voinţă de a trăi. Ştia că după isprava cu grenada, dacă va fi prins, va fi linşat. El se întoarse. Cei doi oameni fugeau după el. Aceştia erau periculoşi. Unul dintre ei se ghemui. Era trăgător profesionist.
Ajunse în partea de jos a rampei. Se apropie de un Pontiac galben în care se găsea doar şoferul, deschise portiera cu o singură mişcare şi spuse ameninţându-l pe om cu arma:
— *Out, fast!*
Beat, şoferul nu reacţionă. Juan Carlos Diaz îl apucă de umeri şi-l trase jos din maşină pentru a-i lua locul. Dezechilibrată, victima sa căzu pe o parte. Teroristul realiză deodată că necunoscutul cântărea probabil nouăzeci de kilograme. Exista riscul ca acesta să se apere. Cu sânge rece, el ochi capul victimei şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un „clic" sec, dar arma nu percută.
Deja celălalt se ridica plin de furie. Cei doi urmăritori se apropiau.

Juan Carlos Diaz își băgă arma inutilizabilă la centură, strânse pumnul drept cu degetul mic întins și lovi cu toată puterea înfundând degetul în ochiul stâng al șoferului, așa cum fusese învățat în Algeria, la școala de comando. El simți că i se face greață simțind cristalinul explodând sub presiune și arătătorul afundându-se în globul ocular. Omul scoase un țipăt inuman și se retrase.

Juan Carlos Diaz se așeză în mașină, fără să asculte țipetele victimei sale, apăsă pe marche-arrière, lovind mașina care era în spatele lui, bracă la stânga în plin sens interzis, foarte repede, el fiind protejat de urmăritorii lui de un autobuz mare și ajunse pe „Dulles Airport Acces", o autostradă care ajungea la douăzeci de kilometri mai departe de malurile Potomacului.. Îi mai rămâneau câteva minute la dispoziție înainte ca poliția să instaleze baraje.

O milă mai departe, el vră pe Sully Road, o altă autostradă, care ducea spre nord. Apoi din nou, după alte trei mile intră pe 606 East. Această parte a Virginiei, ondulată și încântătoare, era brăzdată de zeci de șosele similare. Poliția nu avea cum să le supravegheze pe toate.

Diaz își șterse degetul de stofa scaunului și puse aparatul de aer condiționat mai tare. Nu avea decât un singur gând: să ajungă la New-York unde se găseau toți complicii lui. Îl obseda o întrebare, în timp ce se strecura printr-o porțiune de drum strâmtă și accidentată.:

Cine-l trădase din nou?

Capitolul V

— Vreau să văd capul acestui individ rostogolindu-se pe Pensylvania Avenue! spuse sacadat John Peabody, directorul executiv al D.O.D. Descurcați-vă! Îl vreau prins ca pe un șacal. Să nu-i lăsați nici-o șansă.

Ochii americanului erau striați în roșu, ca cei ai unui iepure, iar furia sa nu era o prefăcătorie. El era sâcâit de un început de gușă, ceea ce-i dădea o aparență și mai severă. Pe biroul lui era ultima ediție din Washington Post, cu toate detaliile masacrului de la Dulles Airport: șase morți, douăzeci și șapte de răniți, dintre care șaisprezece foarte grav, inclusiv fetița cu un picior smuls pe care o văzuse Malko. Prin ferestrele biroului lui John Peabody, situat în clădirea centrală a complexului C.I.A. de la Langley, se zărea peisajul verde al Virginiei, calm, bucoliuc. C.I.A. era bine plasată.

Jurnalele se dezlănțuiau, dar Juan Carlos Diaz trecuse prin toate barajele. Malko oftă și remarcă:

— Pentru a-l prinde, trebuie întâi localizat. Ăsta nu stă pe drumuri.

Dawid Wise în colțul lui, își admira unghiile, Chris Jones își contempla bombeurile și Virgil Miller, agentul D.O.D. care supervizase operațiunea de la Dulles, încerca să se facă uitat.

Doar asistentul șefului serviciului biroului „Central Latin America", cu un dosar mare pe genunchi, părea în largul lui. Era tipul funcționarului incolor, inodor, insipid — indescriptibil.

Această „crash-conference" fusese convocată de directorul executiv al D.O.D. pentru a face rezumatul afacerii Juan Carlos Diaz. Acum nu mai exista nici un dubiu asupra celui care aruncase grenada. John Peabody fusese săpunit de către președinte pentru că ascunsese F.B.I.-ului prezența teroristului la Washington. Exista riscul să fie destituit și el știa acest lucru.

Este de prisos să spunem că atmosfera nu era sărbătorească. Aparatul de aer condiționat abia reușea să mențină o temperatură decentă. Afară era o căldură înnăbușitoare, tropicală. Oamenii parcă se târau. Malko era nervos. Sejurul său la Washington începea prost. El se simțea un pic răspunzător pentru masacrul de pe aeroport. John Peabody lovi cu latul palmei în birou și atacă:

— Să facem rezumatul. Cum au intrat armele în aeroport?

Reprezentantul „Port Authority" dădu din cap:

— Sir, noi credem că ele se găseau într-un locker în interiorul zonei supravegheate. Ele puteau fi aduse de cineva, venind din Porto Rico. Acolo, controalele la plecare nu sunt eficiente.

John Peabody dădu din cap.

— Din nou, portoricanii! De ce tipii din F.A.L.N.P. au făcut apel la acest om de nimic?

Reprezentantul biroului „Central America" ridică timid mâna.

— Sir, noi știam de mult timp că portoricanii din F.A.L.N.P. voiau să încerce lovituri spectaculoase pentru a atrage atenția asupra lor. Informatorii noștri din San Juan ne-au ținut la curent. Se pare că ei au făcut apel la Juan Carlos Diaz în calitate de „specialist".

Gușa lui John Peabody păru să crească în volum:

— Drăcia dracului! N-au lipit și ei un afiș, mormăi directorul executiv al D.O.D.

Celălalt scutură din cap cu respect.

— Nu sir. Oamenii din D.G.I.[1] cubaneză au infiltrat și îi controlează parțial pe portoricanii din F.A.L.N.P. Unii dintre ei au petrecut stagii clandestine în Cuba și noi avem proba. Cred că prin ei Juan Carlos Diaz a fost adus în acest circuit. Omul pe care trebuia să-l întâlnească la Porto Rico este un agent notoriu al D.G.I. și probabil al K.G.B., or' Diaz este o creație a K.G.B. El a fost format la Moscova. La New-York, avem motive temeinice să credem că un dominican, care lucrează pentru D.G.I. de mult timp, conduce F.A.L.N.P.

— Cine? întrebă Malko.

Americanul își consultă fișa.

— Un anume Porfirio Aristos. În mod oficial el este avocat și conduce un birou în Spanish Harlem, cu scopul de a-i învăța pe

---

1. Direcția Specială de Informații, serviciile speciale cubaneze

portoricani drepturile lor civile, fapt care-i permite să-ntâlnească multă lume. El este, mai mult sau mai puţin, subvenţionat de U.N.E.S.C.O.

— Şi acest Diaz, strigă John Peabody? Nu aveaţi nicio informaţie sigură despre el, când era la New York?

Se lăsă o linişte mormântală. Virgil Miller încercă să răspundă:

— Noi am preluat totul de la F.B.I. Ei n-au ştiu niciodată unde se ascunde. Probabil că-şi schimba des adresa. Spanish Harlem este plin de clădiri părăsite. Noi eram pe punctul să-i aflăm ascunzătoarea săptămâna trecută. F.B.I-ul avea un informator bine plasat, un anume Chiquitin, dar ştiţi ceea ce s-a-ntâmplat.

De astă dată Malko fu cel care rupse liniştea.

— Ce-a păţit Chiquitin? întrebă el politicos.

John Peabody oftă.

— El îl anunţase pe contactul lui de la F.B.I. unde se găseşte Juan Carlos Diaz. Celălalt i-a fixat o întâlnire într-o biserică din Spanish Harlem. Probabil că băieţi lui Diaz au aflat şi l-au aruncat în aer cu dinamită. Când a fost găsit, rămăşiţele lui încăpeau numai bine într-o cutie de pantofi.

Un înger îngrozit trecu într-un nor negru de T.N.T.. Malko îşi spuse că treaba aceasta începea bine.

— F.B.I. l-a înlocuit pe Chiquitin? întrebă el.

Virgil Miller negă din cap:

— Nu.

Cel puţin era cinstit. John Peabody, cu guşa tremurând, începuse să-l fixeze pe Malko cu ochii lui înfundaţi şi apropiaţi.

— Dumneavoastră sunteţi sigur că este vorba de Juan Carlos Diaz? Prezenţa acestuia este semnalată peste tot.

— Atât de sigur cât ne permit datele pe care le avem, confirmă Malko. Reacţia lui îmi întăreşte certitudinea. El nu a ezitat să omoare şi să rănească zeci de nevinovaţi pentru a scăpa. Vă doresc să-l găsiţi cât mai repede şi să-l aduceţi în stare de neputinţă dacă-i posibil.

— De ce „vă"? întrebă cu blândeţe John Peabody.

Malko îi susţinu privirea.

— Când spun „vă" mă gândesc la F.B.I. şi la poliţia new-yorkeză, spuse el. Ei sunt acum la curent.

John Peabody îşi mângâie guşa şi-l privi înveselit.

— Dumneavoastră credeţi că vi s-a oferit un voiaj cu Concordul doar pentru a petrece cinci minute pe aeroport? întrebă el.

Malko se împotrivi furios.

— Treaba mea era să-l identific pe Juan Carlos Diaz şi asta am făcut.. Chris Jones îl cunoaşte şi el acum. Ce vreţi să fac mai mult de atât? Dumneavoastră ştiţi bine că nu aveţi dreptul să operaţi pe teritoriul american şi eu cu atât mai puţin, în calitatea mea de colaborator extern al Diviziei Plan...

Guşa căpătase o tentă de violet şi se dublase ca volum. John Peabody arătă cu un deget spre Malko.

— N-o să mă învăţaţi dumneavoastră ce am şi ce nu am voie să fac! strigă el cu o voce puternică. Dumneavoastră aveţi o nouă sarcină. În calitate de Director Executiv al D.O.D., vă ordon să plecaţi la New York.

Malko se uită cu un ochi la David Wise. Şeful său direct privea o muscă pe tavan. Era o încercare de forţă.

Brutalitatea lui John Peabody îl agasa din cale afară. Acesta din urmă, simţind probabil că mersese prea departe cu duritatea, continuă cu o voce mai domoală:

— Malko, trebuie să-nţelegi ceva! Dacă eu las F.B.I.-ul să se bage în afacere, ei or să calce mai întâi în străchini, arestând pe toţi suspecţii din F.A.L.N.P., tipi pe care noi îi lăsăm liberi pentru a le putea urmări mişcările şi într-o zi nu va mai rămâne decât Juan Carlos Diaz care ne va băga într-un mare c...t, pe care nu-l putem prevedea.

— Dar pot să-l aresteze pe Diaz, obiectă Malko. Ei au toate mijloacele la dispoziţie.

— OK.,OK, admise John Peabody, să zicem că-l arestează. Pe urmă? El nu va petrece decât câteva zile la pârnaie. Se va găsi un comando din F.A.L.N.P. care va lua nişte ostatici pentru a-l elibera în schimbul lor şi noi vom fi prinşi în acest cerc infernal. Avem de ales între şifonarea prestigiului şi nişte riscuri enorme. Dumneavoastră ştiţi ce se-ntâmplă în Europa. Noi nu suntem israelieni şi nu suntem în război. Niciodată opinia publică nu va admite moartea unor nevinovaţi în schimbul prinderii unui terorist necunoscut. Sunteţi de acord cu mine?

Malko plecă privirea, copleşit de justeţea raţionamentului americanului.

— Ce sugerați dumneavoastră?

John Peabody făcu un gest tranșant.

— Să-l lichidăm discret, în momentul în care-l vom găsi. În acest scop, avem nevoie de dumneavoastră. Chris Jones, aici de față, nu este un bun anchetator. Juan Carlos Diaz vine din Europa, ca și dumneavoastră. Noi nu înțelegem deloc acei oameni.

— Bune și frumoase sunt toate astea, dar suntem în U.S.A. nu în Europa, obiectă Malko. Unde vreți să mă duc să-l caut pe Diaz?

— La New York, spuse tranșant John Peabopdy. Noi suntem aproape siguri că el s-a întors să se ascundă în Spanish Harlem, acolo unde-și are prietenii. Pentru moment, el nu poate risca să-ncerce să se urce într-un avion. Incidentul de la Dulles Airport este încă prea proaspăt.

— Spanish Harlem este mare și nu e ușor să pătrundă acolo unul ca mine, obiectă Malko.

John Peabody schiță un ușor surâs:

— Credeți că un tip ca el, spuse arătându-l pe Chris Jones, va pătrunde mai ușor? Dumneavoastră cel puțin sunteți exotic.

Era pentru prima dată când agentul era catalogat „exotic". Categoric, exista în orice un început.

— Eu nu pot să răscolesc Spanish Harlem la-ntâmplare, protestă el. Aparent, Diaz se ascunde bine, din moment ce a lichidat pe un informator al F.B.I., fără să fie prins.

— Există totuși o pistă, plusă John Peabody. Este acel Porfirio Aristos de care deja s-a vorbit. Cu el veți începe la New-York. Mai mult ca sigur că Juan Carlos Diaz v-a reperat la Dulles. El va dori probabil să se răzbune, dacă vă va vedea dându-i târcoale lui Aristos. Acesta ar fi clu-ul.

— Clu-ul pentru cine? întrebă Malko suspicios.

C.I.A. se încăpățâna să-i atribuie lui rolul de ied în vânarea tigrului. Frumos și ingrat rol...

— Clu-ul pentru Diaz, preciză cu amabilitate John Peabody. Noi avem ce ne trebuie pentru a-i veni de hac: Chris Jones și Milton Brabeck pe care-l cunoașteți, plus câțiva „băieți" care lucrează pentru noi la New-York, specialiști care ne-au adus numeroase servicii. Asta scoate „Compania" din discuție, în cazul unui incident neplăcut.

— Cu atât mai bine, spuse Malko.

„Băieții", în argou, însemna oamenii Mafiei. C.I.A. nu-și pierduse încă proastele obiceiuri.

— Ce proceduri aveți în vedere, dacă-l găsesc pe Juan Carlos Diaz?

— Dumneavoastră nu vă veți murdări albele mâini aristocratice. Vă mai amintiți de „Crazy Joe", Gallo Capo Mafioso omorît anul trecut în Little Italy? Cei care l-au lichidat — și nu a fost o treabă ușoară — sunt prietenii și datornicii noștri. Diaz va avea atâta plumb în corp, încât se va duce la fund ca un submarin și nimeni nu va mai auzi vorbindu-se despre el. Nu mai mult decât despre Jimmy Hoffa; mai există încă loc în Hudson River. Desigur ar fi fost mai amuzant să-l plimbi într-o colivie pe acest mizerabil, pe Broadway. Ar fi declanșat o paradă drăguță... În fine...

Se ridică și-i întinse mâna lui Malko.

— Good loock. Chris va merge cu dumneavoastră. V-am rezervat un apartament la Carlyle. Este un hotel excelent și în plus, este destul de aproape de Spanish Harlem. Eu vin la New-York poimâine. Vreau să asist la încolțirea cerbului.

Lui Malko îi veni să spună că cimitirul Arlington era plin de optimiști, dar se reținu. După inevitabilele strângeri de mână, el se întoarse împreună cu Chris în parkingul din vest, lângă enormul castel de apă. Chris o luă pe drumul de ieșire care dădea spre Turkey Run Farm. Pe acolo se ajungea la Cham Bridge Freeway aflat la vreo două sute de metri.

— Sunt mulțumit să plec la New-York, spuse Jones.

El stopă pentru a-și prezenta carnetul de identitate guardului în uniformă. Vizitatorii erau filtrați în același fel la cele trei intrări. Zecile de hectare împădurite, unde se găseau clădirile C.I.A., erau protejate de două garduri metalice înalte, la distanță de douăzeci de metri și o mulțime de detectoare electronice.

Câteva minute mai târziu, ei ajunseră pe freeway, pătrunzând într-un peisaj bucolic și ondulat. Malko se-ntreba ce-ar putea face Juan Carlos Daz în Spanish Harlem, dacă el mai era încă acolo.

Capitolul VI

Joe Colombo strivi calm mucul ţigării sale de podeaua Ford-ului şi scoase alte două din buzunar, întinzându-i una lui Malko.

— Pot să vă ofer una?

Malko refuză politicos. El nu fuma ţigaretă. Italianul cel gras ridică din umeri, cu o luminiţă veselă în ochii săi mici porcini şi-şi puse o ţigară în colţul gurii, băgând-o pe a doua la loc în buzunar.

— Nu aveţi dreptate, „big shots" fumează totdeauna ţigaretă. Poftim, Carmine Viterbo, aţi auzit vorbindu-se despre el, nu ? Ei bine...

Malko oftă. Joe era pentru o altă istorie de-a Mafiei. Cel puţin când fuma, tăcea. Joe Colombo era unul din „băieţii" la care făcuse aluzie John Peabody. Când agentul îl văzuse în holul hotelului, avusese un şoc. Cu nasul strivit ca de boxeur, cu părul dat pe spate şi cu silueta sa de butoi, cu braţele mici şi scurte, italianul semăna cu un mafioso de cinema. C.I.A. îl apreciase mai apt de a pătrunde în peisajul din Spanish Harlem, decât pe Chris Jones sau Milton Brabeck.

Malko ridică ochii spre imobilul pe care-l supravegheau, începând de dimineaţă. Era o clădire maro cu patru etaje de pe 116-6 rue între Premiere et Second Avenue. Pe o bucată de stambă care bara faţada la primul etaj scria:

„Bureau of Civil Rights Avocat — Lawyer."

Era sălaşul lui Porfirio Aristos. Era un du-te-vino continuu şi Malko nu vedea într-adevăr ce ar putea afla acolo, cu excepţia cazului în care Juan Carlos Diaz nu ar apărea, în persoană.

John Peabody ţinea ca ei să fie gata să intervină dacă C.I.A. ar intercepta un telefon interesant. Strada 116 era una

dintre cele mai largi din Spanish Harlem și era cu dublu sens, mărginită de vechi imobile cu patru sau cinci etaje, în stare mai mult sau mai puțin jalnică, cu scările ruginite pe fațade. Sfârșind de aprins țigara, Joe Colombo arătă spre imobilul vecin și spuse cu o voce joasă:

— Să te strici de râs. Asta îmi amintește de copilăria mea. Aici, unde vedeți pancarta „Mockrone", era cel mai bun brutar din cartier. El a rămas, când portoricanii au invadat cartierul.

Înainte, Spanish Harlem era o anexă a Little Italy. Văzând că pe Malko nu-l atrag amintirile lui din copilărie, italianul cel gras oftă:

— Totuși, ce rablă ne-au dat! Mi-e rușine.

Ford-ul Granada, cu care se deplasau, părea ieșit dintr-o cursă de stock-cars. Nu avea nici-o bucată de tablă care să nu fie turtită, un singur ornament din patru, un parbriz crăpat și unul din geamurile din spate, complet opac. Altădată bej, acum devenise alburiu. Nu s-ar fi oferit mai mult de o sută de dolari pe el. Partea mecanică însă era perfectă și parbrizul era străbătut de un fir aproape invizibil care servea drept antenă aparatului de radio emisie-recepție ascuns în bord. Această mică minune fusese împrumutată C.I.A-ei de către Narcotic Bureau.

— În curând, vă veți întoarce la mașina dumneavoastră, îi promise Malko.

În mod normal, Joe Colombo, când nu făcea ore suplimentare pentru C.I.A., plimba căpeteniile Mafiei la volanul unui monstru lung ca un autobuz, echipat ca un pachebot, inclusiv telefon, lucru rarisim la New-York, un Cadillac special carosat și echipat cu geamuri mate. Mașina fiind blindată, Joe era asaltat de clienți, chiar la prețul de o sută de dolari pe oră. Barul Cadillac-ului era mereu bine garnisit și căutând bine pe sub sticle puteai găsi un pistol Smith et Wesson automat, cu patrusprezece focuri, plus câteva încărcătoare.

Modestă depanare pentru cei distrați.

— Sper din toată inima, zise Joe.

Aveai impresia că gura sa era plină de cartofi calzi atunci când vorbea, fapt care prejudicia mult dialogul. El începu să viseze la Cadillac-ul său și se lăsă liniștea din nou. Noroc că funcționa instalația de aer condiționat, căci altfel ar fi fost fierți de mult. Afară erau 1080 Fahrenheit.

Liniștea nu dură mult. Deodată, Joe Colombo își smulse țigara dintre buze și fluieră admirativ:

— Porca Madonna! ce tipă ! Uitați-vă la asta!

Malko privi în direcția arătată de Joe și zări pe trotuarul de vis-à-vis o siluetă în uniformă maro, o contractuală cu tenul de culoarea cafelei cu lapte, foarte înaltă, cu interminabile picioare dezvelite de minifusta sa, cu bluza umflată de un piept impresionant, o gură senzuală și un nas mic ușor turtit, care ieșea dintr-un obraz plat, peste măsură de machiat. Cascheta uniformei se integra perfect în ansamblu. Ea mergea cu nonșalanță, având un carnet de contravenții în mână. Deodată se opri în fața imobilului lui Porfirio Aristos, aruncă în jurul ei o privire și intră. Joe Colombo scoase un mârâit de fiară.

— Ați văzut ce c..r?

Malko fusese smuls din toropeala sa. Celelalte trei etaje ale imobilului fiind neocupate, contractuala nu putea merge decât la avocat, fapt care de-altfel era nesemnificativ. Era însă primul moment insolit de la începutul pândei. Privi în jurul lui. Alături de ei se deschidea o fundătură între două imobile. Scara de indendiu din stânga fusese coborâtă la sol, probabil de puști. De pe platforma celui de-al doilea, puteai pătrunde în biroul lui Porfirio Aristos.

Malko se-ntoarse spre italian:

— Joe! Aș dori să aflu ce face această contractuală la Aristos...

Colombo ridică din umerii săi masivi.

— Nu mă faceți să râd! Ea este on the take. Tocmai și-a luat darul .

— Totuși, sugeră Malko. Ar fi interesant de văzut dacă se-ntâlnește cu cineva, sau care sunt raporturile dintre ei. Joe, dumneavoastră vedeți scara de-acolo din spate.

Bărbatul mormăi ceva, deloc entuziasmat, dar sfârși prin a deschide portiera Ford-ului. Cu cămașa de nylon lipită de spate din cauza transpirației, el mergea ca un urs. Te întrebai dacă avea gât. Malko luase la cunoștință despre ancheta privind moartea lui Chiquitin. Aceasta era în impas.

El urmări cu privirea înaintarea lui Joe pe scara de incendiu. Din fericire, în acest cartier nimeni nu se ocupa de afacerile celorlalți. Dacă cineva vroia să se cațere pe o scară de incendiu pe această căldură de foc, era treaba lui. Joe se

căţără pe scările ruginite la patru metri de sol şi rămase acolo, uitându-se prin ferestrele lui Porfirio Aristos. Pentru a-şi omorî timpul, Malko îşi aprinse o ţigaretă Rothmans şi încercă să se gândească la altceva. Terminase de fumat Rothmans-ul când îl văzu pe Joe Colombo coborând grăbit scara de incendiu.

Italianul reveni la Ford atât cât îi permiseră picioarele sale scurte, lăsându-se să cadă pe scaun, cu privirea buimacă, răsuflând ca un rinocer obosit. În sfârşit deschise gura.

— Dumnezeule !? Ce bordel de c...t!

Joe continua să înjure cu ochii aţintiţi asupra imobilului lui Porfirio Aristos.

— Dar ce ai văzut acolo ? întrebă Malko intrigat.

Joe se întoarse spre el cu ochii ieşiţi din orbite şi bâlbâi :

— Dumneavoastră nu aţi văzut ceea ce am văzut eu! Această ..., acestă curvă a intrat în birou. Celălalt era singur. Un individ mic, cu o mustaţă mare, într-un costum chic alb, foarte „portorican". Imediat el a încuiat uşa, stricându-se de râs. S-a apropiat de ea şi a început să-i desfacă nasturii de la bluză. Fir-ar a dracului! Dacă i-aţi fi văzut sânii... nu purta sutien. El e mai scund decât ea, astfel încât îşi freca mustaţa de „ea" ca şi cum ar mânca-o. În tot acest timp, curva se freca de el ca şi când ar fi vrut să-şi şteargă o pată de pe fustă cu ochii aţintiţi spre cer. Apoi o împinse spre birou, urcând-o pe acesta şi ridicându-i fusta peste coapse. Doamne, ce coapse are... spuse el oftând. Ea rămase imediat fără bikini minusculi care o acopereau. Fetiţa se amuza în acest timp legănându-l şi dându-i jos pantalonii. Îi vedeam buzele mişcându-se fără încetare. Oare ce obscenităţi îi spunea ? În ceea ce îl priveşte pe Joe, acesta continua. Fusta ei nu era mai lungă decât centura. Pipiţa stătea veselă în aşteptare, sprijinită de birou. Cu o mişcare dibace i-a scos-o.

În pragul apoplexiei, Joe îşi înghiţi saliva şi continuă:

— Aristos o penetră rapid, lucru care o făcu să adopte o mină plină de satisfacţie. Apoi o prinse de coapse şi începu să pompeze ca un nebun. Nu am mai putut suporta să privesc aşa ceva. Daţi-vă seama că ea nu şi-a dat nici măcar cascheta jos de pe cap!... Şi asta nu era prima oară. Ei nu au schimbat nici măcar un cuvânt atunci când ea a intrat în cameră...

Joe epuizat de povestirea lui, îşi şterse fruntea cu o batistă în carouri. Malko era tulburat. Bizar incident.

— Şi pe urmă? întrebă el.

— Pe urmă! — explodă Joe — când eu am început să cobor, el se pregătea să o întindă pe podea, iar ea nu avea nimic de obiectat.

Ca o „contractuală" să-şi facă de cap, era ceva anecdotic, dar faptul că ea era metresa omului pe care Malko îl supraveghea, era cu mult mai interesant. Prin femeie ar fi fost posibil să afle mai multe despre Porfirio Aristos şi prietenii acestuia. Legătura dintre o „police woman" new york-eză şi un agent cubanez era foarte interesantă. Din descrierea lui Joe, ea nu avea un aer de femeie sălbatică, inabordabilă. Malko îşi spuse că, în mod inevitabil, ea va ieşi din biroul lui Aristos şi îşi va continua rondul.

— Joe, eşti liber. Ia un taxi şi du-te acasă. Eu am să încerc să o cunosc pe această vulcanică police woman.

— O.K. — zise italianul. Am să mă duc să văd dacă maşina mea este „curată". Pe urmă mă voi duce la Patsy's. În ochii săi străluci o lumină lubrică. Ei! Aveţi grijă să nu murdăriţi banchetele maşinii!

— Nu-ţi fie teamă, spuse Malko, noi nu am ajuns în stadiul acela...

Colombo se dădu jos din maşină şi înainte de a închide portiera îi spuse agentului cu un rânjet vesel:

— Faceţi o gafă ca să-i daţi ocazia să vă rupă un tichet, nu-i aşa? Sau şliţul.

Imediat Malko luă locul lui la volan şi efectuă o superbă întoarcere de-a curmezişul 116-e rue şi merse să parcheze la patru imobile distanţă de cel al lui Porfirio Aristos, pe singurul loc liber, în faţa gurii de incendiu. Contravenţia era asigurată. Toate celelalte amplasamente cu parcometre erau ocupate.

Opri motorul şi aşteptă. Cinci minute mai târziu, frumoasa siluetă maro a femeii poliţist apăru pe trotuar. Fără să se grăbească, ea se-ndreptă în direcţia lui, verificând parcometrele în trecere.

Malko o studia prin retrovizor. Avea o faţă fermecătoare şi plină de inocenţă, cu ochi mari castanii. Ajungând în dreptul Ford-ului, ea se opri, îl studie câteva secunde, apoi bătu în geam. Malko îl coborî numaidecât.

— Nu aveţi voie să parcaţi aici, spuse contractuala, este interzis.

Avea o voce de fetiță, subțire, neîndemânatică, dar nu agresivă. Malko îi adresă un surâs încântător.

— Nu am găsit loc în altă parte.

Guardul contractual coborî capul.

— Trebuie să plecați, altfel trebuie să vă rup un tichet.

Ochii ei tulburați, nu părăseau fața lui Malko. El profită de ocazie.

— Nu trebuie să fie ușor să vă faceți meseria pe această căldură.

Ea oftă, sărind de pe un picior pe altul.

— Nu-mi mai amintiți despre asta. În mod normal am un scuter, dar este stricat. Acum trebuie să mă întorc la comisariat, care este aproape la o milă distanță, pentru ora de pauză. O să mi se facă rău.

— Vreți să vă conduc cu mașina? îi propuse Malko.

Femeia polițist luă un aer comic speriat.

— Ei! Nici să nu vă gândiți. Sunt de serviciu și în afară de asta nu vă cunosc.

Cu toate acestea, ea nu făcea nici o mișcare. Malko se hotărî să-ncerce marea lovitură. Deschise portiera și coborî.

— Priviți, spuse el, are aer condiționat, ceea ce vă va permite să vă răcoriți puțin.

— E mișto, se extazie ea.

— Atunci urcați! spuse Malko.

El îi puse mâna pe spate, vârfurile degetelor sale atinseră sânul ei drept. Ea nu păru să-și dea seama.

Ea șușoti deodată.

— O! ce cald e. Dar plecați repede. Nu trebuie să fiu văzută de un echipaj de patrulare urcând în mașina dumneavoastră. Aș fi sancționată.

Ea se instală pe scaunul de lângă el și plecară imediat, mergând spre Pleasant Avenue.

— Cum vă numiți? o întrebă el.

— Christina Lampero. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge.

Ea pufăi:

— Este un nume ciudat.

Lui îi rămânea puțin timp la dispoziție pentru a acționa. Cu aerul cel mai natural, îi puse mâna pe genunchiul dezvelit.

— Dumneavoastră aveți niște picioare superbe, spuse el.

Cum poate o fată așa de frumoasă să facă o astfel de meserrie? Ar fi trebuit să faceți cinema.

Ea oftă, fără a-i respinge mâna.

— Oh! Soțul meu este foarte gelos, el n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

El își plimbă degetele pe coapsa brună, ridicând fusta. Christina fremătă.

— Hei! Fiți cuminte, spuse ea cu o voce moale.

Manevrând volanul cu o singură mână, Malko întoarse în Pleasant Avenue, urcând spre nord. Fără a-și privi vecina, el lăsă degetele sale să urce până când întâlniră o barieră de nylon. Atunci, el rămase pe loc mângâind ușor.

În momentul în care el vira pe 120-e rue, simți niște degete care-i desfăceau cureaua și coborau.

Ghiața se spărsese.

El întoarse capul, ridicând piciorul de pe accelerator. Christina Lamparo îl privea cu gura întredeschisă și ochii tulburi.

— *I feel like sucking*[1], spuse ea cu o voce domoală.

Cu o mină comic de serioasă zugrăvită pe fața-i copilăroasă, se lăsă în genunchi pe podeaua Ford-ului. Numai cascheta era la înălțimea geamului.

— Continuați până la Lennox. Pe urmă reveniți prin 118-e rue.

Ea se-aplecă asupra sexului lui, fără să-și scoată cascheta și-l înghiți cu un gest plin de blândețe, după care capul său începu să se ridice și să coboare într-o cadență foarte rapidă, bordul caschetei sale lovindu-se de fiecare dată de torsul lui Malko, cu ochii închiși și cu un rid de concentrare pe frunte. La colțul cu Madison trebui să oprească, semaforul fiind roșu, dar ea nu se întrerupse. Malko rezistă până la Fifth Avenue, apoi explodă în gura docilă care nu se retrase. Christina Lamparo se ridică imediat cu un aer satisfăcut.

— Credeam că n-o să ajungi aici, spuse ea veselă.

Malko reveni la realitate. Ea scoase un ruj din poșetă și începu să-și refacă conturul buzelor, apoi se-ntoarse spre Malko.

— Să știi că eu niciodată nu fac asta prima dată, dar tu-mi placi la nebunie. Acum trebuie să mă lași la colțul dintre

---

1. Am poftă să sug.

Lexington și 118-e. De-acolo nu mai am mult. Ai vrea să ne revedem?

— Bucuros! spuse Malko. Unde și când?

Apetitul sexual al contractualei părea fără limite. Dumnezeu doar, știa unde se va ajunge.

— Există un bar pe Troisième Avenue, spuse Christina Lamparo, la colțul cu 112-e rue, îi spune La Borraqueña. Către ora șapte, dacă poți și tu. Dar eu nu voi avea mult timp.

— Vii în uniformă?

— O, nu. Dar îmi place mult uniforma. Voiam să devin stewardesă, dar nu sunt suficient de stilată. Am încercat mereu să fac tot felul de trucuri în uniformă.

Malko se opri. Ajunseseră. Contractuala coborî rapid.

— Pe curând.

Ea se depărtă, agitând carnetul său de contravenții. Malko plecă imediat, îngrijorat. Se întreba ce-i va aduce acest rendez vous. Judecând după ușurința cu care ea-și oferea favorurile, o aventură cu Porfirio Aristos nu însemna mare lucru.

Cum însă n-avea altă pistă și această felație motorizată și atât de naturală îl tulburase, avea poftă s-o revadă pe această femeie.

Una poeste alta, C.I.A. era cea care-l trimisese în Spanish Harlem. I-ar rămâne timp să vorbească despre Christina Lamparo cu John Peabody, dacă ea se dovedea cea mai mare afacere la est de Hudson River.

* * *

De-abia trecuse de ușa roșie a barului și Malko avu impresia că se găsește într-un tunel. Distingea siluete, auzea voci, muzică spaniolă emisă de un juke-box. Căldura era aproape la fel de insuportabilă ca afară.

Interiorul tavernei era luminat de lămpi minuscule, puse pe mese și opaițuri pe bar. Când ochii lui începură să se obișnuiască cu obscuritatea, reuși să distingă detaliile sălii. Cu fața spre intrare, barul dispărea acoperit de grupuri compacte de băutori. Pe fiecare latură câte un rând de separeuri dispăreau în penumbră în două culoare încă mai întunecoase decât restul.

La Borraqueña semăna cu barurile americane, unde practic nu poți recunoaște persoana din fața ta.

La bar nu erau decât bărbați. El se hotărî mai întâi să exploreze culoarul din stânga.

În aer plutea un vag miros de marijuana. Pe pipăite, el se-ndreptă spre primul rând de boxe, examinând cuplurile ghemuite în obscuritate. Doar în fund, distinse o siluetă în alb. El mai ezita, când o mână se-ntinse spre el. Christina Lampero schimbase uniforma, cu o rochie de in albă care se-ncheia cu nasturi de sus până jos și se oprea la jumătatea coapselor. Malko se strecură în separeu și ea, foarte direct îi puse mâna pe coapsă, urcând până ce găsi ceea ce căuta.

— Ești drăguț că ai venit, murmură ea cu o voce care exprima mirarea. Mi-era teamă c-o să-mi dai plasă.

Ei n-avuseseră mult timp la dispoziție ca să se cunoască. Deodată, ea își apropie obrazul de al lui și-i băgă o limbă caldă în gât, înghesuindu-se în el, chiar în momentul în care un chelner se apropia de masă.

— Ce servești? întrebă Malko. Eu iau un daiquiri.

— Și eu la fel! murmură Christina Lamparo. De obicei nu beau decât piragas [1]. Alcoolul are asupra mea un efect ciudat, mă înnebunește.

Chelnerul, prudent, aduse din start patru daiquiri și ceru plata pe loc. Un tânăr portorican murdar, cu ochii injectați se apropie de Christina și-i șopti ceva la ureche. Ea negă din cap, râzând. Când el se depărtă, ea-i spuse lui Malko:

— Îmi propunea o rație de drog, dar eu nu mă droghez și nu am nevoie. Am poftă tot timpul să fac sex. Doar pentru asta trăiesc.

Ea-și sorbi băutura dintr-o înghițitură și se-mbrățișară. Din proprie inițiativă, ea-și desfăcu doi nasturi de la rochie, eliberând trei sferturi din sânii săi.

Puțin câte puțin degetele puse pe Malko înoepură să se-nsuflețească. Un pic jenat, el se-ntoarse spre celelalte separeuri.

Era la fel. Cupluri înlănțuite ca niște caracatițe, unele lungite pe bancheta în formă de „U", la adăpostul mesei.

Christina Lamparo gemu scurt, satisfăcută și cu un gest precipitat, eliberă virilitatea lui Malko, continuându-și masajul la adăpostul mesei.

---

1. Apă la gheață parfumată cu tot felul de esențe

— Tu vii des aici? întrebă agentul, care avea dificultăți în a vorbi normal. Contactul cu această superbă femelă cu instinte primitive nu-l lăsa indiferent.

— Oh da! răspunse ea fără să se-ntrerupă. Eu îl cunosc pe patron și din când în când fac amor cu el, după ora de-nchidere în spatele barului.

Ochii ei erau din ce în ce mai strălucitori și pieptul amenința să mai facă să sară câțiva nasturi.

Deodată, ea scoase un țipăt scurt și-l strânse pe Malko, mai să-l facă să țipe. Stătu câteva clipe tăcută, apoi spuse cu o voce înceată:

— Dumnezeule! Am juisat.

Ea se-ntoarse spre el.

— Vreau să mă f... cu tine.

Malko reuși să-și păstreze calmul.

— Aici? Nu vrei să mergem la tine?

Ea negă din cap, cu un aer speriat de fetiță.

— Nu! spuse ea. Soțul meu este foarte gelos. Odată am făcut dragoste cu un prieten când el era în bucătărie și mi-a fost așa de frică încât n-am juisat. Vino! N-am nimic pe dedesubt. Este ușor...

Cu mâna stângă, ea-și descheie trei nasturi din partea de jos a rochiei, apoi se-ntoarse spre perete așezată pe-o parte pe bancă.

— Vino, repede! zise ea.

Mâna ei dreaptă îl ținea pe Malko și-l trăgea în întuneric spre fesele ei. Când le simți căldura, se răsturnă la rândul lui alături de ea. Nu mai auzea larma din bar și îi zvâcneau tâmplele. Sexul lui se strecură între cei doi stâlpi de carne călduță și o penetră dintr-o singură mișcare, aproape fără nici un efort. Christina se sprijinea de perete cu ambele mâini și gâfâia. Cu piciorul drept lovi masa și paharele cu băutură se răsturnară. Ea-și întoarse gâtul spre Malko.

— *Fuck me, fuck me,* murmură ea. [1]

În ciuda poziției sale incomode, ea reușea să-și miște șoldurile. Malko strecură o mână sub rochie pentru a pătrunde mai mult în ea. El auzi o glumă în separeul vecin, apoi strigătul răgușit al Christinei și aproape imediat urmă propriu-i orgasm.

---

1. Posedă-mă, posedă-mă.

Se simţi juisând cu o plăcere sălbatică. Fără să se poată controla, el împinse ca s-o penetreze mai mult, scutură masa şi vărsă ultimul pahar cu daiquiri. Christina se ridică şi-l făcu să iasă afară din ea. Liniştită, scoase un kleenex din poşetă şi începu să repare pagubele.

— E bine, spuse ea, aş mai vrea un alt daiquiri.

Chelnerul era deja lângă ei. Adună paharele goale, fără comentarii. Sub privirea tandră a Christinei, Malko îşi aranjă un pic ţinuta, gândindu-se că nu a progresat cu nimic în ancheta sa. Paharele cu băutură sosiră. Agentul o privea visător. După câte ştia el, era a treia repriză de sex a Christinei în ultimele patru ore. Ca şi când aceasta i-ar fi ghicit gândurile, oftă:

— Să ştii că eu nu trăiesc decât pentru sex. Dacă nu fac asta de câteva ori pe zi, sunt bolnavă.

Malko începea să o creadă.

— Dar cum reuşeşti ?

Christina surâse cu candoare.

— O fac peste tot pe unde pot, de oricâte ori se iveşte ocazia în drumurile mele. Sunt tipi care mă cunosc şi mă aşteaptă. În această dimineaţă, înainte de a te întâlni, abia o făcusem cu un avocat. El nu are timp nici o dată, astfel că atunci când mă prinde, mă rezolvă sprijinită pe birou sau chiar pe jos, lucru care îmi place foarte mult. Odată am făcut-o chiar şi într-un şantier, într-o maşină... Dar am făcut-o şi într-o biserică...

— Într-o biserică? — zise Malko — cu preotul?

— Nu-i vina mea! protestă Christina Lamparo cu o voce speriată. Nu voi mai repeta acest lucru, pentru că bunul Dumnezeu m-a pedepsit...

— Ai luat cumva vreo boală? întrebă Malko deodată speriat.

Ea negă din cap, râzând.

— Oh, nu... Eu sunt atentă cu cine merg.

— Atunci ?

— Este o istorioară care s-a petrecut cu o săptămână în urmă...

Femeia începu a-i depăna lui Malko aventurile ei la gura de hidrant şi dezlănţuirea pastorului Oswaldo Barranquilla. Malko asculta neatent. Deodată deveni foarte atent. Christina tocmai spusese:

— În momentul în care pastorul vroia să mă posede, s-a întâmplat un lucru teribil. Un tip urmărit de alţi trei a intrat în biserică. După o scurtă discuţie cu pastorul, s-a ascuns în sacristie. Totuşi, cei trei l-au găsit şi i-au băgat un cartuş de dinamită în c.... A fost sfârtecat.

Ea povestea toate acestea cu o voce de fetiţă îngrozită. Malko nu mai regreta aventura sa erotică. Christina tocmai îi povestise despre moartea lui Chiquitin, informatorul C.I.A. asasinat cel mai probabil de Juan Carlos Diaz. El întrebă cu o voce neutră:

— De ce nu ai intervenit ? Doar faci parte din poliţie ?

Ea coborî ochii în pământ.

— Mai întâi eram încurcată, gândeşte-te şi tu. În afară de asta, când am văzut despre ce este vorba mi-a fost frică.

— Tu îi cunoşti ?

Christina dădu din cap îngrozită.

— Îl cunosc pe unul dintre ei. Este un tip foarte primejdios, Manuelo. Ar fi vrut să vând droguri pentru el. În uniforma pe care o port ar fi fost foarte uşor să fac asta. M-a invitat de mai multe ori la un club ieftin, numit Paticlas, pe strada 105. Acolo îşi face veacul. Nu-i doar urât ca o maimuţă, este şi foarte rău. Ştiu că a omorât mai mulţi oameni, „junkies" care îi datorau bani. Ea îşi muşcă brusc buzele. Nu trebuia să-ţi spun asta.

— Nu-i nimic, zise Malko cu un aer degajat. Preotul nu te-a denunţat ?

Portoricana surâse încurcată.

— Nu, pentru că speră că mă voi mai duce pe la el, dar mi-este frică.

Dacă oamenii C.I.A. ar şti că un membru al poliţiei new-york-eze a asistat la asasinarea lui Chiquitin, s-ar îmbolnăvi. În orice caz, Christina îi furnizase o pistă.

Deodată, portoricana îşi puse mâna pe mâna lui Malko.

— Să ştii că te iubesc foarte mult, spuse ea.

Era emoţionant. Malko pusese deja o hârtie de 20 dolari pe masă. Se ridicară. El îşi simţea picioarele moi, timp în care Christina părea în plină formă. După ce ieşiră în stradă, femeia îl luă de mână. Domnea aceeaşi căldură.

— Ne vom revedea ?

— Bineînţeles, o asigură Malko.

— Eu patrulez între străzile 122 și 118. De la Pleasant Avenue la Park. Acum te părăsesc.

Christina se lipi grăbită de el pentru o clipă, depărtându-se apoi cu pași legănați. Chiar și la ora opt seara căldura era de nesuportat.

Chris Jones și Milton Brabeck așteptau în birourile D.O.D. la New York, în C.B.S.Building.

De data aceasta el va avea nevoie de protecție. Înainte de sfârșitul serii risca să se găsească față în față cu unul dintre asasinii lui Chiquitin, unul dintre complicii apropiați ai lui Juan Carlos Diaz.

Capitolul VII

Ţinând paharul cu amândouă mâinile, Malko sorbi o înghiţitură din paharul său de Cuba Libre,un amestec de rom şi Coca-Cola, încercând să ia aerul speriat şi încordat al unui drogat aflat în suferinţă, cu mâinile tremurând uşor, cu privirea neliniştită, insinuoasă. Pentru a treia oară barmanul Social Clubului, un portorican aproape chel, slab ca un cuc, îşi întorcea spre masa lui privirea inchizitorială.

Era cât pe ce să rateze intrarea în Paticlas. Când bătuse la uşă, un portorican masiv şi murdar o deschisese doar câţiva centimetri. El se pregătea s-o-nchidă la loc, atunci când Malko pronunţă numele lui Manuelo. Celălalt o închise ezitant, o redeschise şi alţi doi portoricani, între care barmanul, îl examinară pe Malko neîncrezători şi într-un târziu îi spuseră că Manuelo nu este acolo.

— Aş dori să-l aştept, spuse agentul.

Strecurase mărinimos o bancnotă de cinci dolari portarului. După o nouă negociere, acesta îi făcu semn să intre.

Paticlas-ul era o dărăpănătură cu un mic bar în colţ, scaune şi mese rustice fără feţe de masă, cu luminaţie deficientă şi eterna muzică hispanică. Acolo nu existau femei ci numai tineri portoricani, bărbaţi care intrau şi ieşeau fără-ncetare. Malko era singurul străin şi acest lucru incomoda în mod vădit. El se-mbrăcase într-o cămaşă sport, un pantalon şi avea în buzunar o veche seringă hipodermică, împrumutată de la comisariatul din Harlem. Aceasta făcea parte din pregătirile dinainte de a se aventura în gura lupului. Pe stradă, Milton Brabeck şi Chris Jones făceau de gardă în mod discret.

Agentul fusese aşezat la o masă mai departe, ca pentru a-l împiedeca să audă convorbirile.

Uşa se deschise pentru a treizecea oară. Cerberul care băgase în buzunar cei cinci dolari îl luă în primire pe noul sosit.

Clientul porni direct spre masa lui Malko şi bătăile de inimă ale acestuia din urmă se accelerară: se vorbea despre el. El îl cercetă pe noul venit, un zdrenţăros, cu umerii laţi şi lăsaţi, cu braţe lungi ca de gorilă, îmbrăcat cu un pantalon galben şi pantofi lăcuiţi, albi. Purta o brăţară enormă la încheietura mâinii drepte şi cămaşa havaiană era descheiată pe un tors păros. Faţa lui trăda o brutalitate primitivă, crudă. Din instinct, Malko realiză că acesta era omul pe care îl căuta.

Conversaţia odată terminată, acesta se îndreptă spre agent cu paşi legănaţi şi ocupă scaunul din faţa lui. Ochii adânciţi în orbite erau total inexpresivi. Îl privea pe Malko fix, ca şi când ar fi fost o insectă şi spuse:

— Eu sunt Manuelo. Cine eşti tu, poponarule?

— Tu eşti Manuelo... — repetă Malko. Sunt foarte bucuros să te cunosc.

— Nu te-am văzut pe aici niciodată, i-o reteză scurt individul. Cu ce treburi pe aici ? Ai greşit cartierul sau ...?

— Nu, nu, — spuse precipitat Malko. Doream să te cunosc.

Manuelo, surprins de această insistenţă îşi încruntă sprâncenele. Vădit lucru, nu ştia de unde să-l ia pe Malko. Acesta din urmă privea fascinat ghiulul de mărimea unei mingi de golf de pe degetul portoricanului. Îşi dădu seama că cea mai mare parte a conversaţiilor din Social Club încetaseră.

Manuelo se aplecă peste masă.

— Cine ţi-a vorbit despsre mine, sulică ?

— O fată, o anume Christina. Am întâlnit-o în bar, la Borraquena.

— Ah, curva, zise Manuelo, plin de dispreţ. Ochii lui negri nu-l slăbeau pe austriac.

— Şi ce dracu' ţi-a spus curva asta ? întrebă Manuelo.

Malko lăsă privirile în jos şi spuse cu o voce imperceptibilă:

— Aş avea nevoie de nişte heroină.

O linişte apăsătoare se lăsă. Manuelo privea cu ochi lipsiţi de expresie, întrebând cu o voce blândă, plină de ironie:

— Ce-i aia heroină ?

Malko mimă un aer înfuriat. Scoase din buzunar un teanc de bancnote împăturite şi spuse cu o voce tranşantă:

— Ascultă aici... am nevoie efectivă... măcar o doză. Tipul care mă aproviziona s-a uşchit. Această fată mi-a spus că m-aţi putea depana.

— Fiţi-ar mecla a dracului — zise Manuelo — unde locuieşti?

— First Avenue 88th.

Asta se afla la limita lui Spanish Harlem. Manuelo bătea darabana pe marginea mesei.

— Nu sunt poliţist, se jură Malko. Aş vrea doar să mă scoţi din rahat.

Vocea sa era atât de patetică, încât simţi cum Manuelo se înmoaie. Trebuia să joace până la capăt rolul de narcoman, pentru a nu risca să trezească suspiciunea portoricanului şi să nu mai iasă viu din bar. Mâna lui se deschise şi lăsă pe masă cinci hârtii de câte zece dolari. În mod normal preţul unei doze era de treizeci de dolari.

— Uite lovelele.

Manuelo nu ezită decât o secundă, după care puse mâna pe bani.

— Aşteaptă puţin, îi spuse lui Malko. Ridică-te şi du-te acolo.

Îi indică o uşă în fundul barului, deasupra căreia era o lampă de culoare roşie, pe care scria „EXIT". Malko se supuse. Imediat, Manuelo şi cerberul de la uşă îl luară cu ei. Traversară un hol lung, unde se afla un telefon şi o ieşire de incendiu. Cerberul îl lipi pe Malko de perete şi îi perchiziţionă rapid buzunarele. Dădu inevitabil peste seringă. Mormăi ceva de neînţeles, o luă şi o băgă în buzunar. Apoi îi înşfăcă braţul drept, ridicând cu brutalitate mâneca cămăşii şi îl trase la lumina cabinei telefonice, pentru a-i examina venele. O jumătate de duzină de mici puncte roşii se distingeau pe venă, chipurile, semnele rămase de la injecţii. Manuelo surâse dispreţuitor.

— E-n regulă. Credeam că eşti un copoi. Aşteaptă aici. O să-ţi aducem marfa.

Cei doi se întoarseră în sală. Malko încerca să-şi calmeze bătăile inimii. Vicleana punere în scenă, imaginată de medicul comisariatului din Harlem funcţionase perfect. A fost suficient să-l înţepe în venă de câteva ori.

Treizeci de secunde mai târziu, cerberul reveni cu un pliculeţ din plastic, pe care îl întinse spre Malko.

— Uite-ţi medicamentele, injectează-ţi doza rapid şi apoi cară-te.

Rămase acolo, în timp ce Malko desfăcea pliculeţul plin cu o pudră albă, amestec de lactoză şi heroină. Agentul umplu

seringa cu apă și amestecă praful înăuntru. Începea să aibă probleme. Dacă huiduma nu pleca, trrebuia să se injecteze, realmente.

Dintr-o dată malacul îi spuse:

— O.K. Du-te în W.C. Acolo nu te vede nimeni. Fără a mai aștepta, Malko se încuie într-una din cabine, vărsând conținutul fiolei în chiuvetă și apoi își înțepă vena până când aceasta începu să sângereze. Apoi se întoarse din nou la masa din local. Acum identificase unul dintre apropiații lui Juan Carlos Diaz. Îl căută din priviri pe Manuelo. Portoricanul era instalat la o masă din stânga barului, alături de un cuplu. Bărbatul era scund, cu părul pieptănat pe spate, pe față arborând o mustață enormă. Malko se gândi imediat la fotografiile lui Porfirio Aristos. Lângă el era așezată o brunetă cu ochii un pic bulbucați, mignonă, cu picioare subțiri. Pantofii cu tocuri înalte completau un taior bleu, în dungi. Să tot fi avut treizeci și cinci de ani. Manuelo se întoarse, zărindu-l pe Malko. Se ridică brusc și veni spre el.

— Ți s-a spus să te cari. Doar ți-ai primit doza, nu ?

Malko se ridică cu docilitatea fericită a narcomanului satisfăcut, fără să discute.

— Pot să mai revin ?

— Da, numai dacă ai „mălai". Dar mai înainte să dai un telefon.

Malko porni pe strada pustie printre pubele și se depărtă cu un mers clătinat. Îi trebuiră mai multe secunde pentru a repera Ford-ul Granada parcat în fața unei clădiri abandonate. Milton Brabeck ieși din mașină imediat cum îl văzu. Era de nerecunoscut. Purta o pălărie din pânză înflorată, un tricou cu mâneci scurte albăstrui având pe piept logo-ul berii BECK's și o pereche de blugi tociți. De asemenea, baschetii din picioare erau ferfeniță...

Chris Jones era mai puțin fățos, într-un hanorac și o pereche de pantaloni bleu. Malko se urcă în mașină și își șterse fața leoarcă de sudoare, sub privirea celor două gorile. Era într-adevăr o căldură demențială, deși trecuse de miezul nopții.

— Imaginați-vă, spuse Milton Brabeck contrariat, unul a încercat să ne fure o roată în timp ce eram puțin mai departe de mașină. Hal de cartier ! Dumneavoastră ce ați făcut ?

— Acolo, în bar, zise Malko, este Porfirio Aristos împreună cu Manuelo, unul dintre asasinii lui Chiquitin. Prin el poate vom

ajunge mai departe. Acum sunt reperat. Unul dintre voi va trebui să supravegheze ieşirea din acest bar. Vreau să ştiu unde se duce el.

Chris Jones se încruntă îngrijorat.

— Ar fi oare nevoie să cerem întăriri ?

— Să nu ne grăbim. Poate se va întâmpla ceva. Este posibil ca Manuelo să ne conducă la locuinţa sa, ceea ce nu ar fi chiar de colo.

— Fiind cel mai zdrenţăros,spuse Milton Brabeck, mă camuflez mai bine. O să-i ţin trena.

— Perfect, zise Malko. Te aşteptăm la hotel.

Părăsi maşina alături de Chris Jones şi o apucară pe Second Avenue, pentru a găsi un taxi. Malko era în culmea fericirii. Avusese o zi plină de rezultate. Dacă Juan Carlos Diaz se mai găsea încă în Spanish Harlem, exista o şansă să-l găsească.

* * *

Soneria telefonului îi făcu pe cei doi bărbaţi să tresară. Era aproape două dimineaţa, când priveau un film vechi la televizor, tolăniţi în fotoliile din apartament. Malko ridică receptorul şi auzi vocea surescitată a lui Milton Brabeck.

— Am pus-o! Tocmai au intrat într-o clădire pe 115, aproape de colţul parcului.

— Despre cine e vorba?

— O fată, Aristos şi un malac în pantaloni galbeni.

— Ajungem imediat, spuse Malko.

Chris Jones opri televizorul, mormăind fără entuziasm:

— Pentru Dumnezeu, o să ne petrecem noaptea ca nişte maimuţoi?

Cinci minute mai târziu, Pontiac-ul lui Chris Jones oprea pe Parc Avenue în dreptul străzii 115. Locul era mai degrabă sinistru, Parc Avenue fiind intersectată de calea ferată aeriană ducând la Comite de Westchester, cu arcadele din piatră neagră. Terenurile virane alternau cu imobile abandonate, uneori pe jumătate distruse. Sub calea ferată suspendată, la numai trei blocuri depărtare, se afla o hală animată în timpul zilei dar pustie noaptea. Milton Brabeck apăru dintr-o cabină telefonică aflată sub arcada care survola strada 115.

— Sunt în această clădire la etajul patru, spuse acesta. Clădirea se afla la colțul dintre Parc Avenue și strada 115, pe latura de nord. La parter era o prăvălie cu firma Botanical Products. Din toate cele cinci etaje, numai la unul mai era lumina.

Din clădirea vecină nu rămăsese decât o carcasă dărăpănată, un urma unui incendiu.

— Deși casa pare abandonată, ușa este deschisă, spuse Milton.

— Hai să mergem acolo, spuse Malko. Sunt curios ce fac acolo, înăuntru.

Traversară strada, intrând într-un gang lipsit de lumină, unde sălășluia un miros fetid. Pereții erau acoperiți cu graffiti. Un șoarece fugi printre picioarele lor. Nu exista ascensor, iar mirosul de pe scară era mai pătrunzător decât cel de pe culoar. Se opriră la primul etaj. Ușile a două apartamente se bălăngăneau. La al doilea și al treilea etaj — aceeași situație. Nici un geam, nici mobilă nu se aflau în jurul lor. Puteai crede că te afli într-un imobil distrus de bombardament. Între etajele trei și patru la urechile lor ajunse un zgomot de muzică, acoperind din fericire trosnetele treptelor putrezite. Milt și Chris aveau pistoalele lor Magnum 357 în mână pentru orice eventualitate, dar până în prezent nu întâlniseră nici un motiv de a le folosi.

Malko se opri pe palierul etajului al patrulea. Ușa din dreapta era închisă. Cea din stânga nici măcar nu exista. Muzica venea din dreapta. Acolo erau Manuelo și ceilalți. Cât putu de încet, agentul se apropie de ușă și își lipi urechea de ea. Auzi voci și râsete și un sunet de chitară. O frumoasă voce de bariton cânta în spaniolă: *Diga muchas gracias a la vida* [1]. Malko se depărtă și începu să urce pe scară către etajul cinci. Chris și Milton îl urmară.

Un etaj mai sus ajungeau pe acoperiș. Căldura urca din îmbrăcămintea de asfalt plat în trepte. Cele două apartamante erau pustii, la fel și acoperișul cu o superbă vedere spre calea ferată și magherniițele din împrejurimi. În spatele imobilului exista o serie de clădiri părăsite și negre, deosebit de sinistre. Malko îmbrățișă cu privirea acoperișul și zări pe fațadă o scară

1. *Spune mulțumesc vieții (sp).*

de incendiu care se-nfunda în obscuritate. Una din treptele sale se găsea în faţa apartamentului care îi interesa.

— Mă duc să văd ce se-ntâmplă, spuse el.

Se angajă pe platforma metalică şi începu să coboare. De-a lungul imobilului, căldura era încă mai înnăbuşitoare decât pe acoperiş. El ajunse pe treaptă şi se opri. Din fericire nu erau perdele. Malko înaintă încet, rămânând în întuneric. El zări o cameră goală, mobilată doar cu câteva taburete capitonate şi perne. Tapetul de pe pereţi era aranjat în fâşii şi în plafon atârna un bec. Nu exista nici-un fel de lux.

Un bărbos solid cu bustul gol cânta, acompaniindu-se de o mică chitară mexicană, o „cotocordo". Aşezată la picioarele lui, pe un taburet, stătea bruneta îmbrăcată în taior, puţin cam trecută, cea pe care o văzuse la Social Bar împreună cu Aristos. Acesta din urmă, aşezat pe o pernă, pălăvrăgea cu Manuelo şi o fată superbă. Pielea ei era atât de întunecată, încât la-nceput Malko crezu că-i negresă. Ochii imenşi, migdalaţi luminau o faţă de o frumuseţe sălbatică. Era îmbrăcată foarte romantic cu o rochie lungă cu volane şi un corsaj cu un decolteu pătrat, dând la iveală un piept impresionant.

În ciuda frumuseţii ei, atenţia lui Malko se concentră asupra omului care stătea cu faţa spre el, aşezat pe un taburet, pregătindu-se să fumeze o ţigară, grăsuţ, cu părul negru ondulat, faţa rumenă cu o gură prea mare şi un nas borcănat. Era Juan Carlos Diaz, asasinul de pe Dulles Airport.

Capitolul VIII

„Spune mulţumesc vieţii! Spune mulţumesc vieţii." Chitaristul îşi umfla plămânii, transpunând acordurile din ce în ce mai puternice pe chitara sa. Fata superbă cu pielea neagră, acompania cu mişcări din cap melodia, de parcă era vrăjită. Deodată Juan Carlos Diaz, fără să-şi scoată ţigareta din gură, o luă de mână, forţând-o să se ridice. Ea ascultă cu un surâs complice şi tandtu. El o împinse în camera vecină, separată de o perdea.

Precaut, Malko se deplasă, agăţându-se de balustrada de incendiu şi aplecându-se să vadă şi în partea cealaltă a camerei.

Acolo era o masă făcută din scânduri şi două capre, plină cu sticle şi platouri cu gustări reci. Camera era luminată de două sfeşnice puse pe masă. Juan Carlos Diaz nu-şi pierduse timpul: el se pregătea să descheie rochia fetei, pe care o sprijinise de masă.

Ea stătea cu capul pe spate, încântată. El se aşeză pe un scaun în faţa ei şi râzând luă o piersică galbenă de pe masă şi o stoarse între sânii ei, apoi începu să lingă sucul care curgea, urcând până la sfârcurile ascuţite ale sânilor. Sucul îi curgea pe la colţurile buzelor şi fata râdea, părul ei despletit, căzându-i pe faţă. În cealaltă cameră, chitaristul îşi continua concertul de cântece mexicane. După ce termină de lins sucul, Juan Carlos Diaz se ridică şi împinse fata spre spate răsturnând-o pe masă, printre farfurii, cu picioarele atârnându-i în gol.

Ea luă o sticlă de vin şi începu să bea pe nerăsuflate, rămânând în poziţia în care fusese aşezată. În acest timp, teroristul îşi scoase liniştit vesta. Când fata goli sticla, el se apropie şi se lungi peste ea începând să-i ridice rochia lungă cu volane, cu mâna stângă.

Agentul, care începuse să simtă niște crampe, își abandonă postul de observație. El avusese destule ședințe de sex în timpul zilei. Două minute mai târziu el își făcu apariția pe acoperișul de smoală. Milton și Chris îl priviră curioși.

— Deci?

— El este acolo, spuse el.Face sex.

— Diaz? întrebă Chris Jones neîncrezător.

— Da, confirmă Malko, povestind ceea ce văzuse.

— Mother fucker[1], mormăi gorila.

La gândul că acest terorist căutat de toate polițiile din U.S.A. face sex cu o fată pe o masă îl făcea furios la culme. Era suficient un telefon la F.B.I. pentru ca o sută de agenți să ia cu asalt imobilul. Ar fi fost sfârșitul pentru Juan Carlos Diaz, dar C.I.A. voia altceva.

— Trebuie chemat John Peabody, îi spuse Malko lui Chris. El este cel care trebuie să decidă. Să-l lăsăm pe Milton la palierul etajului trei, la pândă.

Cei doi ieșiră cât mai discret posibil, lăsându-l pe Milton Brabeck într-unul din apartamente goale și se duseră la cabina telefonică de la care Milton îi telefonase lui Malko.

Chris Jones începu să formeze numărul C.I.A. de la Langley: 203.351.; 11.00., ceru cu „Security officier" își dădu codul și ceru să vorbească cu șeful D.O.D.

— Imediat, Emergency A 1 în operațiunea „COBRA".

El închise după ce dădu numărul și așteptară. Luminile străluceau la etajul patru, dar Malko se temea ca Juan Carlos Diaz să nu plece.

În sfârșit telefonul sună. El decroșă. John Peabody avea vocea clară și era perfect treaz. El ceru să i se povestească în detaliu și nu-l întrerupse pe Malko. În sfârșit acesta din urmă întrebă:

— Sir, care sunt instrucțiunile dumneavoastră?

Directorul Executiv al D.O.D. nu ezită nici o secundă.

— *Kill him!*[3]

Se auzi un clic. El închisese. Era un ordin care nu trebuia discutat și interpretat. Chris Jones dădu din cap și se uită la Malko.

— Eu știu că dumneavoastră nu vă place asta, spuse el, *but he has to go*[2].

---

1. Porcăria dracului

2. Trebuie să se-ntâmple.

3. Omorâți-l!

Malko nu răspunse. El nu era înarmat, gorilele urmau să-și facă meseria. Chris scoase din buzunar un mic „38" Smith et Wesson Stainless cu țeava de doi țoli.

— Cum dumneavoastră urmează să veniți cu noi, nu trebuie să aveți mâinile goale.

Agentul luă revolverul și și-l strecură în buzunar.

— Care este planul dumneavoastră?

Chris Jones răspunse surâzând:

— Intrăm, îl ciuruim pe tip și ne roim. Aveți încredere în noi! Nimeni nu va fi rănit.

Traversară strada în tăcere și se-nfundară pe culoarul urât mirositor. Milton Brabek îi observa din umbră.

— Nimic nu s-a mișcat, îi anunță el. Cântă întruna.

— Mergem acolo, spuse Chris Jones. Tu și eu. SAS rămâne aici în cazul că ei ar pleca. Bossul a dat lumină verde la Executive Action. Aceasta n-ar trebui să pună nici-o problemă.

— Sigur că nu, zise Milton Brabeck.

Cei trei bărbați se priviră câteva clipe. Malko se simțea în același timp vinovat și încurajat pentru că nu participa direct la execuția lui Juan Carlos Diaz, dar asta era într-adevăr contra principiilor sale. El privi cele două gorile ale C.I.A. dispărând pe scara întunecoasă și strâmtă, cu inima strânsă.

De s-ar termina totul cu bine! Cu de la sine putere, el decise să se ducă la palierul celui de-al patrulea etaj. Luă în mână pistolul, mirându-se de greutatea acestuia pentru o armă atât de mică.

În momentul în care ajunse pe palier se auzi un zgomot puternic urmat de unul sec: Chris Jones deschisese cu o lovitură de picior ușa și se năpustise în apartamentul teroriștilor, urmat de Milton Brabeck.

* * *

Chris Jones se opri brusc în mica intrare întunecoasă. Se distingeau trei uși, toate închise. Se gândise să intre direct în camera în care se găsea Carlos Diaz, dar ezită o secundă. Care din uși era cea bună?

Cea din mijloc se deschise deodată în fața chitaristului bărbos cu instrumentul în mână. La început acesta nu văzu arma lui Chris Jones și îl interpelă violent:

— Hei, eşti nebun sau ce se întâmplă?

Abia atunci văzu Magnum-ul şi, întorcându-se, urlă:

— A venit poliţia!

Chris Jones se afla deja în camera mare. Într-o secundă el fotografie scena. Femeia în taior era aşezată lângă portoricanul uriaş cu pantofi lăcuiţi, albi; un pic mai departe era Porfirio Aristos. Ei priveau gorila ca şi cum ar fi fost diavolul în persoană. Chris, cu arma îndreptată spre ei, strigă:

— Unde este...

El nu avu timp să continuie. Perdeaua care separa cele două camere se depărtă brusc lăsând să se vadă două siluete lipite. Mai întâi o fată superbă cu corsajul descheiat, în picioarele goale, îngrozită. Ea era împinsă în faţă de un bărbat pe care Chris Jones abia putu să îl vadă, atât de lipit de fată era. Cu un braţ o ţinea în jurul taliei.

În mâna cealaltă el agita o armă automată.

Instinctiv, Chris Jones se retrase în spatele peretului, dând peste Milton Brabek. Era imposibil să tragi fără să o loveşti pe fată. Celălalt trebuia obligat să lase ostaticul.

— Cine sunteţi şi ce doriţi? strigă Porfirio Aristos cu o voce ascuţită.

Juan Carlos Diaz se deplasase rapid spre fereastra care dădea spre platforma scării de incendiu. De-odată se întoarse, ochi cu arma sa pe Porfirio Aristos şi trase. Proiectilul sparse pieptul dominicanului, care se clătină înainte cu un strigăt surd. Deja Juan Carlos Diaz ajunsese la fereastră, protejat fiind de corpul ostaticei sale. Încălecă pervazul şi trase un foc în direcţia lui Chris Jones.

Fata speriată nu scoase nici un sunet.

Porfirio Aristos se ridică şi începu să se târască în genunchi, spre uşă.

Juan Carlos Diaz ochi din nou şi trase trei focuri. De astă dată avocatul fu lovit în cap. Căzu şi rămase nemişcat. Într-o secundă Juan Carlos Diaz lăsă fata şi dispăru în întunericul de pe platformă. Chris Jones se năpusti spre fereastră, dar cum fata nu se mişcase, în continuare nu putea face uz de armă. Îmbrânci tânăra şi sări la rându-i afară pe platformă.

Privind în jos, nu distinse nimic. Ridicând capul, timp de o fracţiune de secundă avu senzaţia că vede o siluetă escaladând acoperişul. Teroristul nu avusese practic timpul

necesar să coboare cele patru etaje. În concluzie, acesta era pe acoperiș.

Chris Jones reintră în cameră. Milton Brabek era aplecat asupra lui Porfirio Aristos. Se ridică:

— Cu ăsta s-a terminat. Unde este celălalt?

— Pe acoperiș, zise Chris.

În acel moment apăru și Malko. Chris îi strigă:

— Atenție! Supravegheați scărtile! Este pe acoperiș.

Ceilalți protagoniști ai scenei deveniseră totalmente tăcuți. În mod vizibil nu realizau încă ce se întâmplase, iar moartea violentă a lui Aristos îi zăpăcise complet.

— Eu urc pe scara de siguranță, spuse Chris Jones.

— Atenție! remarcă Milton, există o altă scară de incendiu pe fațadă.

— O.K. Coboară și acoperă strada.

Milton deja cobora scările în fugă. Chris Jones traversă din nou camera, în timp ce Malko urca spre acoperiș. O pată de sânge se lărgea pe podea în jurul capului lui Porfirio Aristos. Urcând scara de incendiu, Chris lovi cu piciorul un obiect metalic. Ridicându-l, observă că este un încărcător gol al pistolului calibrul 38. Asasinul își reîncărcase arma. Cu precauție Chris înaintă pe acoperiș, în momentul în care Malko făcea același lucru dinspre apartamentul părăsit. Cei doi oameni se priviră mirați. Acoperișul era pustiu, fără a exista vreun loc unde să te poți ascunde. Era neted ca în palmă.

Juan Carlos Diaz dispăruse.

— Pentru Dumnezeu, nu este posibil! spuse Chris Jones. Eu l-am văzut cățărându-se aici. Doar nu s-a volatilizat.

Malko se apropie de marginea acoperișului spre stradă, zărindu-l cinci etaje mai jos pe Milton Brabeck care îi făcu semn că totul este în regulă.

Între bordura acoperișului și clădirea vecină era o distanță de cinci metri. Pe partea cealaltă era Parc Avenue, iar în față se afla un teren viran. Teroristului i-ar fi trebuit aripi ca să dispară. Malko privi de jur împrejur. Juan Carlos Diaz nu avusese timpul necesar să coboare scara.

În concluzie, ori se afla pe acoperiș în continuare, ori s-a ascuns într-un colț al apartamentului.

— Mă duc să verific în interior, îi spuse lui Chris.

Pătrunse în camerele goale întunecoase cu arma în mână.

* * *

Pentru a zecea oară Chris Jones se apropie de marginea acoperişului pentru a verifica dacă nu exista cumva o cornişă de care teroristul să se fi putut agăţa. Nu era nimic.

Deodată, ridicându-se, el zări o gaură în învelişul de asfalt al acoperişului. Imediat aprinse un chibrit şi înjură copios. Acoperişul era unul fals. Exista un rost de patruzeci de centimetri între învelişul asfaltic şi acoperişul propriu-zis. Spaţiu suficient pentru a ascunde un om. Imediat, Chris se întinse pe burtă şi aprinse un alt chibrit, cu ochii aţintiţi pe gaură. Flacăra chibritului lumină o siluetă ascunsă la mai puţin de un metru de el. Chris nu avu timpul necesar să reacţioneze. Apucă să vadă un fulger galben şi să audă o detunătură. Senzaţia fu identică cu cea a unui pumn primit în faţă.

Încercă să mişte braţul şi să folosească arma, dar nu mai avea pic de vlagă. De-o dată, cu gura plină de sânge, îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Malko tresări auzind focul de armă. Se năpusti afară din apartamentul pe care îl controla. Imediat ce ieşi pe terasă nu văzu pe nimeni. O fracţiune de secundă se gândi că Jones fusese împins în gol de Juan Carlos Diaz. Fugi spre marginea interioară a acoperişului şi abia atunci zări corpul lui Chris, băgat jumătate sub acoperiş. În acelaşi timp auzi clar vibraţiile scării de incendiu sub greutatea cuiva care cobora în salturi. Se aplecă şi zări silueta aflată deja cu trei etaje mai jos. Trase trei focuri de armă în direcţia individului, dar platformele metalice pătrate protejau corpul fugarului. Realiză slabele şanse de a-l lovi.

Reveni la Chris. Îl trase cu greutate, fără a vedea sângele care inunda partea de jos a feţei. Simţind greutatea corpului inert îşi spuse că acesta este mort. Căută pulsul. Era slab şi neregulat. Sângele continua să-i curgă din gură.

Cu mare greutate, Malko reuşi să îl întoarcă pe o parte, pentru a nu se îneca cu propriul sânge şi alergă spre marginea acoperişului dinspre strada 115.

— Milton, strigă el. Vino repede, Chris este rănit.

El însuşi traversă din nou acoperişul şi coborâ scara de incendiu. Aceasta dădea într-un fel de străduţă interioară, care se prelungea de-a lungul blocului, paralelă cu strada 115, terminându-se în final în Madison Avenue.

Malko coborâ atât de repede cele cinci etaje, încât avu impresia că zboară. Sări pe pământ. Privi în fundul străduţei şi mai mult ghici decât zări o siluetă care fugea. Se lansă în urmărirea acesteia, alergând din răsputeri. În viaţa lui, niciodată nu fugise atât de repede. Nu mai simţea nici căldura şi nici rănile de la Hong Kong. Malko fugea pe solul denivelat între două rânduri de imobile condamnate.

Ajunse pe Madison gâfâind, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Carlos cotind pe strada 115.

Când intră pe strada115, agentul îl văzu pe urmărit la jumătatea blocului, alergând cât îl ţineau picioarele. Carlos Diaz îl zări şi el pe Malko şi trase în direcţia acestuia. Malko realiză că la această disatanţă efectul armei automate este acelaşi cu al unei praştii, astfel încât menţinu ritmul. Nu făcu uz de pistolul Stainless. Pentru a fi eficientă lovitura, distanţa maximă era de zece metri. Gândindu-se la Chris Jones intensifică ritmul alergării.

Cu bucurie realiză că distanţa între el şi urmărit se micşora. Nu mai exista nici o pisică pe trotuar, iar ocupanţii rarelor maşini care treceau îi priveau ca pe doi nebuni care disputau un maraton în Spanish Harlem.

Juan Carlos Diaz traversă Lexington Avenue în plină viteză, cu austriacul pe urmele sale la o distanţă de numai patruzeci de metri. Nici el nu mai încerca să tragă. Se mai auzea doar zgomotul pingelelor pe asfaltul fierbinte. Malko se întrebă cât va mai putea menţine acest ritm. Ar fi dat oricât să vadă un echipaj de poliţie, dar nu apărea nici unul.

Când ajunseră pe Troisieme Avenue ritmul alergării celor doi bărbaţi se redusese considerabil. Semaforul era verde şi riscau să fie striviţi de maşini. Pe străduţele laterale circulaţia era nulă, cele principale fiind însă animate. Malko se întreba încotro aleargă Juan Carlos Diaz, afară de cazul în care nu fuge la întâmplare. În orice caz, era hotărât să nu abandoneze urmărirea. Teroristul ajunsese pe Second Avenue. Ezită o fracţiune de secundă după care o luă la stânga, dispărând din

câmpul vizual al lui Malko. Ajuns după câteva secunde pe Second Avenue, agentul se opri. Juan Carlos Diaz dispăruse.

În faţă la zece metri, un portorican încerca să telefoneze dintr-una din rarele cabine publice rămasă nedemolată. Malko se năpusti asupra lui şi îl scoase afară din cabină. Văzându-i arma, portoricanul îngrozit nu opuse rezistenţă.

— Ai văzut pe cineva fugind? întrebă austriacul.

Portoricanul se holbă îngrozit la acesta.

— Si, si.

— Încotro a luat-o?

Portoricanul întinse o mână, arătând strada.

— Acolo înăuntru, la metrou. L-am văzut coborând acolo...

Indica un punct foarte precis. Malko se duse în acea direcţie. Second Avenue era despărţită în lungime de o palisadă de lemn. Malko depăşi palisada dintr-o săritură, aterizând pe o platformă din enorme bârne pătrate care acopereau şoseaua pe lungimea câtorva cvartale. Unele scânduri lipseau. Malko văzu o gaură întunecată la picioare şi aprinse un chibrit. O veritabilă cavernă se căsca în toate direcţiile. Se lăsă înăuntru şi aprinse un alt chibrit. Observă un labirint enorm care se întindea până la clădirile din faţă, pe o lungime mai mare de un kilometru. Ascultă atent fără să perceapă vreun zgomot.

Niciodată nu-l va mai găsi pe Juan Carlos Diaz în aceste catacombe. Descurajat, se ridică la suprafaţă şi porni să caute pe portoricanul din cabina telefonică.

— Aţi văzut şi dumneavoastră, zise portoricanul. Trebuiau să facă un metrou, dar nu l-au mai făcut. În schimb groapa a rămas neastupată. Acum jonkies sapă noaptea galerii pentru a merge să jefuiască magazinele pe dedesubt. Este foarte periculos. Nu ar fi trebuit să coborâţi acolo, pentru că riscaţi să fiţi omorât. Sunt galerii care duc spre imobilele abandonate. Nici măcar poliţia nu îndrăzneşte să răscolească pe acolo. Poate într-o zi vor astupa toate găurile astea.

Iată de ce Juan Carlos Diaz alerga atât de repede. Odată în plus el reuşise să îi scape lui Malko. A-l căuta prin labirintul acela, ar fi însemnat o sinucidere. Băgându-şi arma în buzunar, Malko plecă cât de repede putu spre Park Avenue. Avea impresia că în piept are cărbuni aprinşi, iar gura îi era teribil de uscată. Din nenorocire Perier-ul era necunoscut în Spanish Harlem.

* * *

Două maşini ale poliţiei şi o ambulanţă de la Mount Sinai Hospital erau staţionate de-a curmezişul străzii 115. În ambulanţă nu era decât o persoană şi Malko urcă scara, precipitat. Neglijând apartamentul de la etajul patru de unde se auzeau voci, el ajunse pe acoperiş, chiar în momentul în care doi infirmieri supraveghiaţi de Milton Brabeck îl instalau pe o targă pe Chris Jones. I se aplicaseră deja două tuburi de transfuzie şi ser în vene, dar părea în continuare neînsufleţit. Milton Brabeck veni spre Malko cu faţa crispat de angoasă.

— El a primit un glonţ în plină faţă, spuse el. Glonţul n-a ieşit şi nu se ştie dacă nu cumva a atins un organ vital. Va fi operat imediat.

Infirmierii începeau să coboare cu precauţie targa pe scara îngustă. Milton şi Malko se opriră la etajul patru. Camera era plină de poliţişti în uniformă. Aruncaseră o vestă pe capul lui Porfirio Aristos şi toţi ceilalţi dispăruseră. Răspunzând la privirea întrebătoare a lui Malko, Milton preciză:

— Ei s-au cărat în timp ce eu mă ocupam de Chris. Acest lucru era puţin important acum. Problema era că Juan Carlos Diaz nu se va mai lăsa surprins înc-odată. Malko se sprijini de zid, descurajat, stupefiat de brutalitatea reacţiilor teroristului. Înainte să dispară, avusese timp să-l omoare pe cel pe care-l bănuia de trădare. Nu mai era altceva de făcut, decât a lua totul de la capăt.

— Şeful a fost anunţat, spuse sumbru Milton Brabeck.

Fără comentarii, John Peabody urma să petreacă un sfârşit neplăcut de noapte. Deodată, Malko îşi aminti că ajunsese la acest loc prin Christina Lamparo şi lui Manuelo care scăpase, i se va părea suspectă vizita lui Malko, venit din partea Christinei. El se apropie de Milton Brabeck:

— Milton, spuse el, trebuie să aflu imediat adresa unui guard contractual care se numeşte Christina Lamparo şi care lucrează la comisariatul 25. Acest lucru nu poate fi dificil pentru atâţia poliţişti care sunt aici; pe urmă o să mergem s-o vedem.

Înainte de orice, Christina trebuia protejată de represaliile amicilor lui Juan Carlos Diaz. Pe urmă trebuia încercată găsirea teroristului într-un oraş cu şaisprezece milioane de locuitori.

Capitolul IX

Ascensorul se opri cu un scârțâit sinistru. Pereții placați cu marmură bleu, făceau ca holul să semene cu o piscină și porțile vopsite în verde erau încrustate cu inscripții obscene. Trei sau patru portoricani îmbrăcați în maieu erau așezați pe trepte, neliniștitori și zeflemitori. Clădirea de douăzeci și cinci de etaje, din cărămidă roșie, din colțul străzii 108, cu vedere spre drumul de fier care se suprapunea pe Park Avenue, făcea parte dintre „modelele" de superviziune pe care Statul le construise între Park și Lexington, pentru a lupta contra leprei din Spanish Harlem. Familii de câte cincisprezece persoane se înghesuiau acolo în trei camere.

Christina Lamparo, desigur, locuia pe Park Avenue, dar acesta încă nu era un lux. Malko apăsă pe butonul soneriei de la apartamentul 27. De la patru dimineața, o mașină albastră a comisariatului 25 supraveghea intrarea în imobil, ca precauție pentru cazul în care Manuelo ar fi dat târcoale pe-acolo.

Ajuns în fața apartamentului 17 G., Malko sună. Se auzi un zgomot în spatele ușii și vocea tinerei contractuale întrebă:

— Cine-i?

— Sunt eu, Malko.

Ușa se-ntredeschise imediat și apăru o claie de păr încâlcit, tuns scurt. Christina nu purta peruca. Recunoscându-l pe Malko, ea deschise larg ușa cu un surâs larg. În următoarele patru secunde era lipită de el. Era îmbrăcată doar într-o bluză care-i ajungea la jumătatea coapselor și pe care pieptul său imens risca s-o facă să explodeze. Ea îl antrenă pe Malko spre o canapea înflorată cu intenții foarte clare.

— Trebuie să ne grăbim, gâfâi ea, pentru că soțul meu se-ntoarce uneori dimineața acasă.

Ea îi căută gura.

Malko îi temperă elanul și se degajă din îmbrățișarea ei.

— Christina, spuse el, nu am venit pentru asta.

Contractuala luă un aer de copil îmbufnat, comic decepționat. Ea se trase de bluză.

— O! Nu-ți mai plac?

— Ba da, afirmă Malko, dar s-a-ntâmplat ceva foarte important. Tu ești în pericol de moarte.

El îi povesti cele întâmplate noaptea trecută, fără să-i precizeze pentru ce agenție lucrează. Christina asculta cu gura căscată și cu groaza întipărită-n ochi, vibrând în momentele cele mai epice, ca și când ar fi urmărit o emisiune T.V. În final, fața ei se lumină:

— Asta înseamnă că și tu ești de la poliție. Pentru asta îmi puneai tu toate acele întrebări.

— Așa este, spuse Malko. Manuelo știe că eu te cunosc și are îndoieli privind faptul că eu sunt un adevărat drogat. S-ar putea ca Juan Carlos sau el, să vrea să se răzbune pe tine. Amintește-ți de Chiquitin. Atunci, de acord cu comisariatul tău, vei lua vacanță. Tu pleci în această după-amiază, la Acapulco. Totul e aranjat. Îi vei spune soțului tău că faci un stagiu la Washington, că ai fost selecționată. Îi vei da o adresă și vei primi scrisorile acolo.

— La Acapulco! zise Christina Lamparo bucuroasă. N-am fost niciodată în Mexic. Trebuie să fie mișto!

— Este foarte mișto, o asigură Malko. Acum poate că mă poți ajuta. Ți i-am descris pe oamenii care se găseau ieri seară, împreună cu Juan Carlos Diaz. Îi cunoști cumva?

El așteptă fără prea mare speranță. Afară, trecu un tren, făcând să se cutremure clădirea. Christina Lamparo se concentra cu fruntea încruntată.

— Fata, spuse ea deodată, cea care era călărită de Juan Carlos Diaz, eu cred că...

— Continuă îi spuse Malko, uitându-se fix la ea.

Christina Lamparo dădu din cap.

— Eu nu-i știu nici numele nici adresa, dar într-o zi ea a venit la Social Club și purta un combinezon auriu „Terific". Ea a stat de vorbă cu Manuelo și-mi amintesc că el mi-a spus că era îmbrăcată așa pentru că mergea la lucru, ca disc-jockey într-o discotecă. El mi-a spus că dacă vreau să lucrez pentru el ar avea și pentru mine o slujbă similară, că ea câștigă aproape cinci sute de dolari pe săptămână.

— Știi cumva despre ce discotecă e vorba?

— El mi-a spus un nume dar am uitat, spuse ea mușcându-și buzele.

Creierul fetei nu era la nivelul farmecelor ei fizice. Malko înțelese că nu va scoate mai mult de la ea și se ridică.

— Christina, o mașină va veni să te caute peste două ore, ca să te ducă la aeroport. Până atunci, jos sunt doi polițiști de la comisariatul 25. Să te amuzi bine la Acapulco.

Ea se lipi de el , simți revolverul strecurat la centură și ciripi:

— Deci și tu ești înarmat ca un copoi. Ești sigur că n-ai timp?

— Nu, spuse Malko lovind-o peste crupa sa tare. Las-o pentru când o să te-ntorci de la Acapulco.

— Bine, zise Christina Lamparo, am să fiu bronzată și o să-nvăț trucuri noi cu mexicanii.

Când ea va reveni, el va fi la Liezen. Ea-l privi când se urca în ascensor și în ultimul moment, pe culoarul pustiu, ea-și ridică bluza, peste burta goală.

— Privește ce pierzi, îi spuse ea râzând.

Aceasta fu ultima imagine a tinerei, pe care Malko o lua cu el. Nimfomania la acest nivel era mișcătoare. Dar agentul se gândea mai ales la Chris Jones care lupta cu moartea la Mount Sinai Hospital. El urma să fie operat din nou în dimineața aceea. În ceea ce-l privește pe Juan Carlos Diaz, acesta era în libertate la New-York și singura șansă de a reînnoi pista era s-o găsească pe fata misterioasă în combinezon auriu.

* * *

Pe ușa camerei era un afiș cu litere groase: „Intensiv Care Unit. No admission". Malko bătu la ușa cu geam și intră. Chris Jones era întins, având pe el doar un slip, pe un pat scurt, picioarele sale aproape depășindu-l. Gâtul și fața aproape că dispăreau sub bandaje. O infirmieră tocmai îi făcuse o injecție și un doctor studia un maldăr de analize. Malko se apropie de el. Era internul care-l păzise în timpul nopții.

— Ce face?

Doctorul făcu o mutră încurcată.

— Există o mică șansă de a-l salva. Dinții săi i-au salvat probabil viața. Glonțul a lovit doi incisivi, ce-a ce l-a făcut să

piardă mult din viteză. Pe urmă i-a traversat gâtul și s-a oprit la câțiva centimetri de vena jugulară. A fost un miracol. Vom încerca să-l extragem peste o oră. Sper ca totul să meargă foarte bine, dar el este încă foarte șocat.

Malko privi gorila cu tandrețe, gândindu-se că și el s-ar putea trezi într-un pat de spital cu trupul ciuruit de plumbi, ceea ce lui deja i se-ntâmplase după aventura sa din Hong-Kong. Chris Jones părea neputincios, cu sonde peste tot, țevi înfipte în brațe și în nări. Era complet inconștient.

— O să dau telefon în cursul dimineții, spuse Malko.

El nu mai avea mare lucru de făcut până seara, afară de a-și procura lista discotecilor. John Peabody insista ca D.O.D. să continue ancheta sa în paralel cu cea a F.B.I.-ului și a poliției new-yorkeze. Ziarele vorbeau puțin de masacrul de pe strada 115, atribuindu-l unei reglări de conturi între traficanții de droguri. Numele lui Chris Jones nu fusese pronunțat.

Joe Colombo trebuia să vină să-l ia la nouă seara de la Carlyle pentru a începe turneul discotecilor, de astă dată la volanul monstrului său.

* * *

Malko ieși de la Club, deprimat. Cea mai veche discotecă din New-York emana tristețe. Plafonul era prea înalt, oamenii erau dezagreabili, scaunele erau neconfortabile și mai ales disc-jockey-ul nu avea nimic din trăsăturile somptuoasei creaturi care i se dăruise lui Juan Carlos Diaz.

Joe Colombo aștepta la volanul monstrului său lustruit, lung ca un pachebot, mestecându-și eterna sa țigaretă. Malko se lăsă să cadă pe pernele din spate și-și lungi picioarele. Cu excepția lui John Peabody, el nu pomenise nimănui despre indicația furnizată de Christina. Nu dorea să vadă sute de agenți debarcând în toate discotecile din New-York.

— Unde mergem acum? întrebă el.

Joe fusese cel care stabilise itinerariul după lista pregătită de D.O.D. Uriașul italian schiță un surâs.

— Nimic boss. Le-am vizitat pe toate...

— Nu este posibil, spuse Malko teribil de decepționat.

— Și totuși asta este, spuse Joe. Club, Interdit, Hippotamus, Sherry Netherland, Play Boy, Marocco, Raffles, Church

Regines... Dacă vrei însă, cunosc eu două tipe în Mulberry Street care vă vor aranja pentru cincizeci de dolari o petrecere de pomină. Sunt frumoase ca două madone și curate.

—.Pe dracu! spuse Malko scos din fire.

Era supărat. Va fi obligat să povestească toată istoria F.B.I-ului pentru ca ei să facă o anchetă sistematică. Fata lucrase poate accidental. Ancheta aceasta însă, avea să dureze săptămâni.

— Vă fac o propunere, zise Joe. Să mergem la Patsy's să-nfulecăm spaghetti. Asta o să vă facă bine. Este ora unsprezece. OK?

— OK! zise Malko aflat la capătul puterilor.

El nu cinașe, dar decepția îi tăia pofta de mâncare.

* * *

Malko își înfășură spaghetele îmbibate într-un sos roșiatic în jurul furculiței și încercă să mestece fără apetit. Patsy's era mare cât o batistă și semăna cu o tavernă napolitană cu sticlele sale de chianti pe pereți, cu fețe de masă în carouri. Era plin de lume și fără Joe, n-ar fi găsit masă. În față era o duzină de lungi Cadillac-uri negre, toate înmatriculate în New-Jersey, fieful mafiei.

Joe, cu gura plină, se aplecă spre Malko, arătându-i un tip uriaș, brunet, gras, încadrat de două blonde vaporoase.

— Îl vedeți pe tipul de colo? Este Ze Lucarelli. A-mpușcat cinci tipi într-o singură săptămână.

El își agită țigareta și strigă:

— *How are you, Ze?*

Celălalt ridică capul și-și agită țigareta la rândul lui.

— Pretty good, thank you, răspunse la rândul lui mafiotul cu un surâs grațios.

Aceasta nu-l destinse pe Malko. Christina probabil că se pregătea să se cupleze cu un mexican la trei mii cinci sute de mile de New-York și nu-i mai putea cere nici un supliment de informație. El se uită la Joe care se opri deodată din mâncat, ca și cum ar fi fost lovit de o paralizie subită. Deodată, se lovi cu palma stângă peste frunte și lăsă să-i cadă scrumul de la țigaretă peste spaghetti.

— Porca madonna! gemu el. Am uitat una. O discotecă nouă, unde l-am condus pe un „capo" din Miami acum o săptămână.

Malko deja pusese pe masă șervețelul.

— Să mergem acolo! spuse el.

Lăsând spaghetele, ei plătiră și ieșiră. Colombo mârâi, regretând deja că vorbise, cu gura încă plină de mâncare. Trei minute mai târziu, ei urcau pe strada 54, pe care Joe o luase pentru a intra pe Huitième Avenue. Deodată, încetini. Malko zări o intrare semănând cu cea a unui teatru, având în față un fel de protecție provizorie din corzi de catifea roșie. Pe o firmă luminată cu neon roșu scria „Club 54".

— Aici este, zise entuziasmat Joe Colombo. Îmi amintesc chiar că trebuie să-ntrebi de Steve. Mă duc acolo.

El își opri monstrul și se duse spre cerberul care păzea construcția de protecție.

Malko îl văzu parlamentând, fără să-și scoată țigareta din gură și apoi revenind bucuros.

— Este OK, spuse el. I-am spus că sunteți un „consigliere" al șefului din Saint Louis. Puteți să intrați. Eu vă aștept aici.

* * *

Doi pederaști dansau față-n față crăcnându-se lasciv în ritmul dement al muzicii. În jurul lor, niște stâlpi acoperiți cu becuri electrice multicolore, terminați cu focuri care se roteau, urcau și coborau în mijlocul dansatorilor într-o orgie de lumini, fără să mai vorbim de nenumăratele proiectoare de toate culorile inundând ringul cu lumini psihedelice[1]. O fată îmbrăcată în alb se-nvârtea în jurul unuia dintre stâlpi, cu convulsii obscene, ca și când ar fi vrut să facă dragoste cu miile de becuri. Bărbații dansau fără să se oprească, de parc-ar fi fost într-o stare de hipnoză, fără să-și privească vecini, de cele mai multe ori fără să-și vadă chiar partenerele.

De când intrase în „Club 54", lui Malko îi stăruia în urechi „poum-poum-ul" asurzitor al tobelor invizibile care se suprapunea pe toate melodiile, imprimând un ritm sălbatic, primitiv. În realitate, muzica venea dintr-un mixaj de benzi magnetice și luminile variau în funcție de ritmul melodiei, grație unui calculator, fapt care conferea atmosferei o ambianță de ceremonie religioasă fără sfârșit. Aceasta îi amintea lui Malko

1. Inspirat de efecte vizuale sau sonore produse asupra omului drogat.

de dervişii rotitori şi tamburinele lor care se roteau până ce se prăbuşeau.

Malko s-aşeză pe una din canapelele din skai alb care erau presărate peste tot în imensitatea sălii clubului, cu ochii aţintiţi asupra singurului lucru care-l interesa efectiv — cabina disc-jockey-lor. Era un fel de catedră din oţel, pătrată, suspendată alături de pistă ca un post de comandă din filmele science-fiction. De-acolo de unde se găsea, el nu putea vedea în interiorul cabinei. Trebuia mai întâi să se obişnuiască cu locul.

O fată cu o vizieră din mică verde, cu o mică poşetă în bandulieră, cu un aer complet „stoned", veni să se aşeze lângă el. Malko se feri puţin.

Acolo nu existau mese şi nici service. În mijlocul sălii trona un cadrilater de oţel cu un capac gata să se reînchidă. Salatiere enorme cu suc de fructe şi grămezi de pahare constituiau esenţialul. Clubul 54, neavând licenţă pentru băuturi alcoolice, nu servea decât nişte limonadă. Malko îşi luă un pahar cu un lichid roşiatic, puţin apetisant.

Un picolo încălţat în bascheţi şi cu o ţinută de alergător de maraton, se apropie de el dansând în ritmul muzicii, împingând în faţa lui un fel de măturică pentru adunatul firimiturilor. El îşi continuă drumul golind scrumierele şi adunând paharele goale, ignorând cu desăvârşire clientelă. Muzica nu se-ntrerupea niciodată. Tobele sfârşeau prin aţi lovi creierul pentru a-l goli de gânduri. Îţi venea să te năpustești spre ringul de dans şi să dansezi până la totala epuizare.

Cei doi pederaşti continuau să evolueze cu graţie luându-se câteodată de talie în indiferenţa generală... O femeie îmbrăcată într-un compleu de mătase roşie, extrem de elegant, începu să danseze singură, mişcându-şi braţele în toate direcţiile, fără ca nimeni să-i acorde nici-o atenţie.

Malko se smulse de pe canapeaua de skai. Fata care se-aşezase lângă el adormise. El ocoli barul, căutând scările care duceau spre etajul superior al clubului. Era o sală veche de teatru şi noii proprietari cheltuiseră un milion de dolari pentru instalaţia stereo dar lăsaseră scaunele de la balcon aşa cum erau, folosind doar parterul cu un minim de amenajări. Doar intrarea luxoasă lăcuită în roşu, superb decorată lăsa să se întrevadă un loc de lux. Malko începu să urce o scară mochetată în roşu şi ajunse la primul etaj. Indivizi cu sex

nedeterminat fumau haşiş în canapele adânci care, din fericire erau ignifugate. Era un miros care te înăbuşea. Malko reuşi să evite în ultimul moment un negru care se deplasa ca un zombi „stoned", cu ochii sticloşi, scuturat de muzica ce ajungea până acolo. Gradenele erau aproape pustii, cu excepţia câtorva drogaţi întinşi într-o stare de beatitudine, între travee.

Malko ajunse până la marghinea balconului. De acolo, el domina ringul de dans şi mai ales „catedra" disc-jockey-lor. Aceştia erau în număr de patru, jonglând cu talerele electrofoarelor şi benzile magnetice, luminaţi de imensul ecran din fundul sălii pe care se efectuau proiecţii variate şi bizare. Malko însă nu-şi putu dezlipi ochii de pe-o a cincea siluetă: un fel de salopetă de seară aurită, cu păr lung şi faţă de regină — amanta lui Juan Carlos Diaz.

Deci, venise şi ea la lucru.

El înţelese repede că ea îşi petrecea timpul preparând ţigări de haşiş pentru disc-jockey pentru ca aceştia să se poată concentra exclusiv asupra muncii lor. Fascinat, o observă un moment îndelungat, apoi cu capul golit, se-ndreptă spre ieşire. Acum trebuia să-şi exploateze informaţia, ceea ce era destul de delicat.

* * *

— Aveţi legătura, îl anunţă Colombo.

Spunând aceasta, el se-ntoarse şi-i întinse agentului receptorul telefonului din maşină. De data asta, John Peabody îi dăduse numărul său personal. Malko îi povesti pe scurt cum găsise pe fată. Americanul ascultă şi întrebă:

— Credeţi că ea ştie unde se găseşte Juan Carlos Diaz?

— Este posibil, dar nu sigur, răspunse Malko. Noi mai avem la dispoziţie cel puţin o oră. Dumneavoastră aveţi timpul să preveniţi F.B.I-ul pentru ca ei să vină s-o înşface.

John Peabody spuse o înjurătură la celălalt capăt al firului. Lui Malko i se păru că vede guşa lui ridicându-se şi coborând.

— Nu vreau s-aud de F.B.I., spuse el. Ei vor sosi prea târziu, sau ea nu va vorbi cu ei. Noi înşine putem să ne ocupăm de afacere. Daţi-mi-l pe Joe.

Malko îi întinse receptorul italianului.

Joe Colombo lipi receptorul de urechea lui, fără să-nceteze să-şi molfăie ţigareta, ascultând şi punctând cu mormăituri. În

retrovizor, Malko îi văzu ochii lucind de o bucurie răutăcioasă. În sfârşit, închise şi se-ntoarse.

— Patronul spune că aţi făcut o treabă bună, spuse el. Acum mergem să căutăm nişte prieteni care să vă dea o mână de ajuitor pentru mititică.

— Care „prieteni"? întrebă Malko.

— Nişte prieteni, replică Joe, cărora le place să presteze servicii. Ei joacă acum o partidă de poker la Luna's pe Mulberry Street. Sunt băieţi serioşi. Domnul Peabody mi-a explicat ce doreşte. Este o treabă uşoară.

Lui Malko nu-i plăcea deloc, dar Joe coborî din maşină şi deschise ceremonios portiera.

— Pe curând, zise el făcând cu ochiul. Vin cu băieţii. Supravegheaţi-o pe fetiţă. Vă găsesc înăuntru. N-aţi auzit niciodată vorbindu-se de Frankie „The Bug şi de „Fat" Fungi?

— Nu, spuse Malko.

— Acum îi vom cunoaşte, zise italianul.

* * *

O duzină de cupluri se mai legănau încă pe ringul de dans în plină cacofonie muzicală, orbiţi de fulgerele multicolore, alte cupluri dormeau pe canapelele albe, îmbătate de drog. Pe o singur canapea retrasă, un cuplu ciudat părea perfect treaz.

„Fat" Fungi avea gâtul atât de îndesat, încât capul său părea montat direct pe tors. Trăsăturile lui nu reflectau nici o expresie. La înălţimea lui de un metru şaizeci, părea să cântărească o sută zece kilograme. La degetul mic stâng strălucea un ghiul şi-şi bea limonada cu gravitate. Numai costumul său cu dungi groase maro, îl puteau face remarcat.

Frankie „The Bug", cu silueta sa osoasă şi faţa brăzdată de zbârcituri adânci, arăta ca o călugăriţă fără religie. El se scărpina într-una, fapt care-i atrăsese porecla. Costumul lui negru şi părul ondulat pieptănat pe spate îi dădeau aerul unui cioclu. Era un asasin rece şi metodic, ceea ce-i dăduse posibilitatea să ducă la-ndeplinire vreo cincizeci de „contracte" fără neplăceri majore.

Cei doi italieni ajunseseră cu o oră în urmă, însoţiţi de Joe Colombo. Prezentările fuseseră scurte şi mai degrabă reci. Le fusese arătată fata în combinezon auriu, după care Joe plecase şi ei aşteptau ca nişte păianjeni ascunşi în pânza lor.

Malko se ridică și porni spre ieșire, urmărit de sunetele muzicii. Trotuarul ardea încă după căldura zilei. Cadillac-ul lui Joe staționa în fața Clubului 54. Colombo îi făcu cu ochiul lui Malko. Cei doi italieni tocmai ieșiseră în urma lui și-l ajunseră.

— Noi suntem gata, spuse Frankie „The Bug", cu o voce sepulcrală.

— Este ca și cum ar fi a dumneavoastră, întări spusele prietenului său „Fat" Fungi. Ar fi mai bine să mergeți să vă odihniți. Nouă ne place să lucrăm singuri.

Agentul nu avu timp să protesteze. Joe se apropie de el și-i spuse la ureche:

— Boss-ul a zis că dumneavoastră nu trebuie să fiți amestecat în asta. În momentul în care am rezolvat, vă telefonez la hotel. OK?

Semăna mai degrabă a ordin decât a sfat. Malko realiză că C.I.A. se pregătea să-l manipuleze. Furios, el ridică brațele și se urcă în primul taxi care trecu pe-acolo.

* * *

Joe Colombo dădu drumul la radio, la care era o emisiune imbecilă. Din club ieșiră două cupluri, apoi altele câteva izolate. Trecuseră însă douăzeci de minute până să apară tânăra, escortată de doi tineri clătinându-se din cauza drogurilor. Ei porniră spre a VIII-a avenue iar ea, spre a VII-a avenue, pentru a căuta un taxi. Frankie „The Bug" încetase să mai mestece chewing-gum. Nu mai erau taxiuri în față la Club. Joe demară pentru a opri treizeci de metri mai departe, în dreptul fetei. Frankie „The Bog" și „Fat" Fungi coborâră în același timp. Auzind pocnetul portierelor, fata se întoarse. Vederea limuzinei o liniști.

Cei doi italieni merseră spre ea.

Fără nici un cuvânt, „Fat" Fungi o luă în brațe, o ridică de la sol și o duse spre Cadillac. Fata urlă, în momentul în care italianul o arunca în spatele limuzinei, dar trotuarul era pustiu. Răpirea nu durase treizeci de secunde.

Joe demară lent și vîră imediat pe VII-eme Avenue. Îngrozită, portoricana se zbătea între cei doi bărbați în spate. Ea îl zgârie pe Frankie „The Bug", care îi dădu o palmă:

— Lăsați-mă, se smiorcăi ea. O să chem poliția. Cine sunteți voi?

— Trebuie să-ți punem niște întrebări, zise „Fat" Fungi. Portoricana începu să-și recapete sângele rece.

— Nu știu nimic, nu-nțeleg nimic, lăsați-mă să cobor! urlă ea. Vă dați seama ce riscați?

Frankie „The Bug" încruntă din sprâncene „ Ți! Ți!" făcu el. Cu mâna stângă el îi desfăcu ariciul salopetei aurite, eliberând doi sâni superbi. Atunci mâna sa dreaptă cu țigara lui Joe între degete se abătu spre sânul stâng și se fixă acolo.

Urletul fetei îl făcu pe Joe să tresară. Frankie lăsă țigara câteva interminabile secunde. Când o retrase, pe pielea sânului stâng apăruse o pată neagră, cu un cerc roșu în jur.

— Hei! Nu exagerați prea tare băieți! strigă Joe Colombo din față.

Frankie „The Bug" surâse plin de indulgență.

— Tu nu știi să lucrezi cu târâturile astea, Joe. În cinci minute ne va ciuguli din palmă.

El o luă pe portoricană de părul său lung.

— Cu te chemă?

— Angela, suspină fata, Angele Ruthmore.

— OK, Angele, zise mafiotul cu un ton jovial. Dacă ești înțelegătoare, totul se va sfârși cu bine. O să te-ntorci acasă la tine cu acest pachebot și chiar ne vom opri la o farmacie pentru a-ți îngriji buba. Dacă faci pe nebuna, o să te ducem la prieteni care te vor face poștă câteva zile și apoi te vor arunca drept hrană la pești în Hudson River. Pricepi?

El o trase de păr, obligând-o să îngenunchieze între ei doi. Ea plângea, încercând să-și încheie combinezonul.

— Ce vreți? întrebă ea.

— Ieri seară erai cu un tip — Juan Carlos Diaz. Vrem să știm pe unde sălășluiește, vrem totul despre el..

Joe Colombo virase pe strada 42 și mergea spre East River Drive, pentru a ajunge în Little Italy.

Ea nu răspundea. Frankie „The Bug" îi răsuci părul și-i spuse cu o voce amenințătoare:

— Ți-am pus o-ntrebare. Ciripește!

— Nu pot... nu pot să răspund. Nu știu, se bâlbâi ea.

— Ba da, știi, zise Frankie.

Încet, el apropie țigara de fața Angelei Ruthmore. Ea încercă să se ferească, gemu și spuse repede:

— Îl cunosc foarte puţin pe omul de care-mi vorbiţi.
— De cât timp? întrebă Frankie „The Bug".
— De vreo două luni.
— Locuieşti cu el?
— Nu! Nu!
— Ce ştii despre el?
Ea nu răspunse imediat, dar văzând că ţigara se apropie, ea murmură:
— L-am văzut de mai multe ori cu Manuelo. Este un adevărat revoluţionar. El mi-a promis că mă va duce în Cuba, dar eu nu ştiam nici măcar că este înarmat. Manuelo mi-a spus că el a venit pentru a ţine discursuri şi a organiza F.A.L.N.P.
— Unde locuieşte el? insistă italianul.
— Vă jur că nu ştiu.
— Unde locuieşte?
— Nu ştiu. Eu nu ştiam că vine ieri seară. Trebuia să ascultăm muzică.
— L-am văzut la „54" cu nişte fete.
— Care fete?
— Nu ştiu.
Joe, la volan, oftă. Ajunseseră la East Driver Drive.
— Mai hoinărim mult?
— Nu! zise Frankie.
El avea impresia că fata nu spunea tot ce ştie. Ea îşi revenise, controlându-şi vocea. Trebuia înfricoşată. El se aplecă în faţă şi-i spuse lui Joe Colombo:
— Mergi la Vicente! Pentru că-i escroacă o să facem un „Turkey".
— Nu! nu asta! ţipă ea. Lăsaţi-mă să plec. V-am spus tot ce ştiu.
Fata prinsese foarte bine semnificaţia cuvântului „Turkey". În argoul mafiei, asta însemna masacru — ochii scoşi, membrele mutilate, limba smulsă, sânii tăiaţi. Era pedeapsa aplicată trădătorilor. Frankie „The Bug" surâse cu răutate.
— Cred c-o să ne amuzăm înainte s-o terminăm. Întotdeauna mi-a fost poftă să mă distrez cu o pipiţă aflată pe moarte, ca ea.
Angela Ruthmore se răsturnă în plină criză de isterie, zbătându-se din toate puterile în mâinile celor doi mafioţi.

— V-am spus tot, îi imploră ea. Nu știu unde locuiește, nu știu nimic despre el.

— N-ai spus tot, spuse Frankie.

Din nou se lăsă liniștea punctată de suspine și de torsul motorului mașinii. Apoi, Angela cu vocea sugrumată spuse:

— Mi-a spus doar că vrea să mă ducă mâine la World Trade Center.

— De ce? întrebă Frankie „The Bug".

Ea scutură capul.

— Nu știu. V-o jur. Avem o întâlnire mâine, joi.

— La ce oră?

— Nu știu.

— Exact, unde?

Acum era terminată.

— Cred că sus pe terasă, pentru că mi-a spus că ne vom uita la statuia Libertății, spuse ea. Eu n-am văzut-o niciodată. Vă jur că-i tot ceea ce știu.

Dacă-i adevărat, ajunge asta. Frankie „The Bug" își frecă palmele una de cealaltă, satisfăcut.

— O s-o ducem să se culce la Vicente, spuse el.

Angela Ruthmore tresări.

— Dar mi-ați promis !

Frankie „The Bug" o plezni.

— Taci, cocotă mică. N-o să-ți facem nimic.

Vicente avea cea mai grozavă Funeral Home din Mulberry Street în inima lui Little Italy. Era de asemenea un băiat sigur, vechi membru al echipei „Crazy Joe".

Joe Colombo plescăi din limbă.

— Boss-ul va fi mulțumit.

Capitolul X

Malko privi statuia Libertății de la intrarea în portul New-York. Ea părea minusculă văzută de la al o sută șaptelea etaj al World Trade Center. Priveliștea, în toate direcțiile, îți tăia răsuflarea. Ridicate la marginea West Side Highway, la extremitatea sudică a Manhattanului, între Barclay Street și Liberty Street, cele două turnuri gemene de o sută șase etaje domina New-Yorkul de la aproape patru sute cincizeci de metri. Te-ai fi crezut în avion.

Un grup de copii venea direct spre Malko și el se-ndepărtă, ca să nu fie deranjat de ceata gălăgioasă. Observatory Deck situat la etajul o sută șapte, devenise atracția turistică numărul unu din oraș. O mare galerie tapisată cu mochetă se-ntindea de-a lungul celor patru fețe ale turnului din sud, transparente grație uriașelor lor panouri de sticlă vopsite, care coborau până la sol. Lipind fruntea de geam, se puteau zări, cu patru sute cincizeci de metri mai jos, automobilele pe Church Street, mici ca furnicile. După ce trecură copiii, Malko observă un elicopter care zbura de-a lungul lui West Side Highway și începu să supravegheze mulțimea care cobora la intervale regulate din ascensor, căruia îi trebuia mai puțin de un minut pentru o sută șapte etaje. Lumea debarca în mijlocul fațadei și apoi se rotea în sensul invers acelor de ceasornic. Cofetăria era spre fațada sudică.

În acest furnicar trebuia să se găsească și Juan Carlos Diaz, dacă informația furnizată de Angela Ruthmore era exactă. Malko își consultă ceasul Seiko. Era ora unsprezece treizeci. El era acolo aproape de la ora deschiderii, la ora nouă treizeci, după ce stătuse la coadă într-un hol de marmură cu plafon ca de catedrală, decorat cu un unic tablou abstract de zece metri înălțime. Mai jos, pe Liberty Street, catedrala Saint

Nicolas părea literalmente strivită de uriașul building. Odată în plus, el își plimbă privirea prin bufet-expres, fără să vadă nimic interesant.

„Fat" Fungi stătea așezat în fața unei cești de cafea rece, cu aerul descurajat, cu cravata desfăcută și Frankie „The Bug" se amestecase printre curioșii adunați în jurul unui stand, la care un calculator, cuplat la o cameră, îți făcea portretul care semăna destul de bine, pentru cinci dolari. Odată în plus, John Peabody hotărîse să nu colaboreze cu F.B.I.-ul. Malko era acolo doar pentru a le desemna ținta celor doi mafioți. Totul fusese aranjat prin intermediul lui Joe Colombo a cărui limuzină staționa pe Liberty Street. Din cauza problemelor cu inima, el nu putea urca la acea înălțime.

Pentru a-și mai limpezi gândurile, el hotărî să ceară noutăți despre Chris Jones, operat în ajun. Era un șir de telefoane la dreapta bufetului, lângă un automat care distribuia băuturi reci, asediat de copii. În trecere, „Fat" Fungi ridică un ochi amenințător:

— Deci?

— Încă nimic, spuse Malko. Mai aveți încă timp. Taraba asta se-nchide la nouă și jumătate.

Agentul se apropie de telefoanele așezate în lungul culoarelor deservind WC-uri. Din curiozitate, el împinse ușa și zări un labirint de culoare și un polițist în bleu așezat pe un taburet. Sectorul comercial al turnului se oprea la etajul o sută șase și Observatory Deck era total separat de acesta doar de un labirint de scări de incendiu și de ascensoare. Vederea polițistului îl neliniști pe Malko. Dacă totul se petrecea „cum trebuie", „Fat" Fungi și Frankie „The Bug" trebuiau să găsească un mijloc de a se eschiva. Ori, ascensorul care transporta turiști la sol, nu pleca decât odată la zece minute. Malko abordase problema dar „Fat" Fungi îi răspunsese că ei se gândiseră la rezolvarea ei.

Mount Sinai Hospital era ocupat. Malko trebui să formeze de două ori numărul. În fine, îi răspunse vocea internului de serviciu.

— Prietenul dumneavoastră este mai bine, îl anunță acesta. Începe să devină conștient. I s-a extras glonțul și nu are organe importante lezate. Se va alege cu doi dinți de aur și o înțepenire a cefei pe toată viața, ceea ce înseamnă că a scăpat

ieftin. Puteți să treceți să-l vizitați în această după-amiază, dar să nu-l faceți să râdă.

Bucuros, Malko închise telefonul. În fine, primise o veste bună. Deja ziarele nu mai prea vorbeau de masacrul de pe strada 115 și el nu prea avea impresia că F.B.I.-ul s-ar afla pe urmele lui Juan Carlos Diaz, mai mult ca poliția new-yorkeză care era ocupată cu un alt asasin misterios care semna Son of Sam și care deja omorîse opt femei singure. Pentru a-și omorî timpul, el se lansă la rândul său în vizitarea galeriei. Peste tot erau grupuri adunate în fața geamurilor vopsite: tineri, bătrâni și copii admirând panorama extraordinară. Plafonul din ciment gol, brăzdat de tuburi și conducte, accentuau aspectul unui univers de science-fiction.

Trecu prin fața escalatorului care ducea spre galeria în plin aer, situată pe deasupra etajului o sută zece. Malko, pentru a-și liniști conștiința, decise să meargă să vadă dacă teroristul nu se putuse strecura acolo, fără să fie remarcat de el. Ajunse afară, primi în față o pală de aer arzător și șocul unui spectacol și mai uimitor din cauza vântului care mătura pasarela metalică în formă de cerc, care supraetaja cele patru fațade ale turnului. În treizeci de secunde era leoarcă de sudoare și se convinse că Juan Carlos Diaz nu era. De altfel, acolo, din cauza căldurii nu erau decât puțini oameni cu ochii ațintiți în zare, încercând să spargă pâcla de căldură. La treizeci de metri, turnul geamăn se ridica impresionant.

Agentul coborî perplex. În celălalt turn nu exista decât un restaurant. Juan Carlos Diaz îi promisese lui Angela Ruthmore că-i va arăta „panorama". Era într-adevăr singurul loc posibil. În plus, era locul ideal pentru un rendez-vous discret. În trecere, le adresă un surâs încurajator celor doi mafioți aflați în cofetărie. Frankie „The Bug" renunțase să-și mai facă portretul pe calculator.

Milton Brabeck trebuia să supravegheze enorma galerie comercială subterană care făcea legătura dintre cele două turnuri. Pentru orice eventualitate, John Peabody ceruse ca gorila să nu fie la locul execuției. Nu puteai ști niciodată. Dac-ar fi fost arestat, ieșea scandal, mai ales că nu exista nici o legătură între Malko și „Compania". Malko nu știa nici măcar unde este Angela Ruthmore. John Peabody dăduse ordin ca ea să nu fie eliberată decât după terminarea operațiunii. Mai

era timp suficient toată ziua și exista posibilitatea ca Juan Carlos Diaz să-și schimbe planurile. SAS prefera să nu se gândească ce s-ar întâmpla dacă Angela Ruthmore se va plânge la poliție că a fost răpită. Existau puține șanse pentru așa ceva, date fiind legăturile cu teroristul, dar o răpire este totuși o răpire și exista posibilitatea ca toți responsabilii C.I.A. să-și piardă posturile.

Ascensorul enorm aduse un nou contingent de turiști. Amestecat în grupul de gură cască de lângă calculator, Malko îi observa pe noii sosiți. Printre ei era unul care-i atrase atenția: înalt, bine îmbrăcat, într-un costum de culoare închisă, în ciuda căldurii sufocante, cu părul foarte negru pieptănat pe spate cu cărare pe-o parte. Nu era genul de turist. Făcu câțiva pași și se opri în fața cofetăriei, admirând priveliștea. Ținea o borsetă din piele galbenă în mână și un ziar. El se-ntoarse puțin și Malko văzu titlul — LA PRENSA.

Imediat deveni atent. La Prensa era jurnalul portoricanilor din New-York.

El îl privi pe necunoscut din profil, cu mai multă atenție. Acesta avea alura unui play-boy și al unui viril. Sub costumul bine croit și trăsăturile plăcute mai exista altceva. Necunoscutul se întoarse, supraveghind coridorul lângă ascensor. Deodată, Malko se-ntrebă dacă nu era bărbatul cu care avea întâlnire Juan Carlos Diaz.

El plecă din grupul de gură cască și se duse la masa celor doi mafioți care păreau gata să arunce cu grenade în oamenii din jurul lor.

— Dumnezeule, zise Fat Fungi. Nu-i prea bine. Putem fi reperați.

— Am noutăți, zise Malko. Uitați-vă la omul cu borsetă galbenă, rezemat de stâlp. Poate este individul cu care prietenul nostru are întâlnire.

— Nu este inclus în înțelegere.

— Voi trebuie doar să-l supravegheați, se grăbi Malko să precizeze. Nu trebuie să-i faceți nimic.

— OK! spuse mafiotul indiferent. Sper că celălalt să vină repede. Încep să sufăr de claustrofobie aici.

Reluară așteptarea. Malko se duse din nou în grupul de la calculator. Necunoscutul nu se mișca din locul unde stătea.

Italianul parcase mașina în așa fel încât să poată dispărea repede pe West End Highway. El nu îndeplinea o misiune

oficială, ci un asasinat. Dacă poliția îi intercepta, treaba putea să se termine foarte prost. Copoii din New-York apăsau repede pe trăgaci. Cu excepția flagrantului delict, ancheta s-ar opri de la sine și nimeni, în mod oficial, n-ar purta răspunderea morții lui Juan Carlos Diaz, fapt care ar conveni de minune Departamentului de Stat, mereu termător să nu displacă arabilor. Juan Carlos Diaz, care ajutase revoluția palestiniană, oficial era tabu, chiar dacă, în particular, saudiții, cumpliți anticomuniști, ar dori să le fie adus capul lui, de preferat cu ochii scoși pentru ca privirea lui să nu murdărească pământul sfânt de la Mecca.

Un nou contingent de turiști pătrunse în galerie. În mijlocul oamenilor obișnuiți, copii, oameni îmbrăcați ca niște clowni, Malko remarcă o foarte frumoasă fată, înaltă, brună cu păr lung cafeniu-roșcat și picioare lungi. Privirea îi era ascunsă de ochelari negri și purta o bluză și o fustă Gucci cu un sac negru mare din piele agățat de umăr. Părea turista de lux, sau o femeie măritată, așteptându-și amantul. În loc să se intereseze de panoramă, ea se aplecă asupra vitrinelor care mărgineau galeria, descriind istoria comerțului din întreaga lume, ieșind din raza vizuală a lui Malko. Necunoscutul de asemenea o privise, apoi nu o mai băgă în seamă. Malko urmări cu privirea un cuplu de bătrâni care se fotografiau reciproc, la vedere. De departe el văzu pe femeie apropiindu-se de necunoscuta în Gucci , cerându-i să-i fotografieze împreună.

Ea se execută, surâzând. Apoi ei continuară să se pozeze sub ochiul amuzat al tinerei femei.

Malko se amestecă din nou printre gură cască. Era aproape ora prânzului. Erau de așteptat mai mult de nouă ore. Ar fi fost posibil ca Angerla Ruthmore să fi înțeles greșit, sau ar fi fost posibil ca teroristul să-și fi schimbat planul, din cauza raidului de pe strada 115. Necunoscutul cu La Prensa se dusese la rândul lui să facă un tur pe la etajul o sută zece, apoi revenise.

Din nou, ascensorul își descărcă pasagerii.

Malko îi scrută cu privirea pe noii sosiți. Avu deodată senzația că primește un pumn în stomac.

În mijlocul unui grup de școlari înainta un bărbat corpolent, brunet cu ochelari mari negri și un costum gri deschis pe un polo bleu.

Era Juan Carlos Diaz.

* * *

Malko se-ntoarse și se amestecă în mulțime. Teroristul înainta liniștit, cu mâinile-n buzunare, de-a lungul bufetului. Trecu în revistă cei doi mafioți, apoi grupul în care se găsea Malko și se opri în dreptul necunoscutului cu La Prensa. Îl măsură un timp îndelungat, după care înaintă spre el. Bărbatul era întors cu spatele și nu-l vedea. Deodată, Malko se-ntrebă dacă nu fixase întâlnirea cu necunoscutul pentru a-l omorî.

Teroristul însă, se mulțumi să-l bată familiar pe umăr. Celălalt se-ntoarse brusc, cu trăsăturile încordate, schimbară câteva cuvinte, după care se destinse.

Cu coatele sprijinite de bara metalică ce proteja geamurile, aceștia începură să flecărească.

Malko nu-și lua ochii de la ei, calculând momentul cel mai potrivit pentru a-l putea lovi pe terorist. De această dată, nu trebuia să fie nici o somație. El decise că, afară de cazul în care ar pleca împreună, va aștepta până ce Juan Carlos Diaz se va despărți de interlocutorul său pentru a acționa, cu atât mai mult cu cât trebuia evitată o încurcătură, ca de exemplu prezența unui posibil martor.

Cu discreție, el se strecură mergând spre masa celor doi italieni.

— L-ați văzut? îi întrebă el.

— Aveam oarecare îndoieli, mormăi „Fat" Fungi. O să mergem acolo.

— Așteptați ca ei să se despartă, îi sfătui Malko.

Frankie „The Bug" ridică din umeri.

— Desigur. Doar ne cunoaștem treaba.

Se ridicară amândoi, despărțindu-se imediat, mergând să ocupe poziție unul în fața barei puțin în stânga lui Diaz, celălalt la automatul de băuturi răcoritoare.

Cei doi bărbați discutau cu animație. Juan Carlos Diaz părea să fie de acord cu spusele interlocutorului său. Deodată, ei își strânseră mâinile și necunoscutul îi dădu teroristului servieta lui de piele, pe care acesta o luă în mâna stângă. Se despărțiră imediat. Juan Carlos Diaz se-ndreptă spre ascensor, spre galeria din sud, în timp ce necunoscutul cu La Prensa se

adânci în contemplarea statuii Libertății. El nu ținea să stea prea mult timp la vedere în compania teroristului. Întâlnirea lor nu durase nici cinci minute.

„Fat" Fungi se depărtă discret de balustradă și băgă mâna în buzunarul vestei, ca pentru a-și căuta țigările. Malko știa însă că el strângea în mână crosa unui Walther PKS.

Frankie „The Bug" se dezlipi de perete cu un gest natural, atingând ușor pe tânăra femeie în Gucci. Malko înaintă puțin și-i zări pe cei doi asasini în spatele lui Juan Carlos Diaz.

Mâna lui Fat „Fungi" ieși de sub vestă cu un PPKS și brațul lui se-ntinse ochind spatele expus.

Frankie „The Bug" se ghemui și mâna sa ieși de sub vestă ținând un Beretta. El strigă cu voce puternică:

— *Die, mother fucker!*[1]

Aceasta nu era de prisos. El prefera ca victima să se întoarcă și să se oprească.

---

1. *Mori, ticălosule!*

Capitolul XI

Timp de o fracţiune de secundă nu se petrecu nimic. Vizitatorii captivaţi de privelişte, nici nu remarcaseră armele.

Apoi, se auziră trei detunături, chiar în momentul în care Juan Carlos Diaz se-ntorsese brusc. Se mai auziră alte două detunături, dar teroristul nu părea atins.

Dimpotrivă, „Fat" Fungi se clătina, cu ceafa inundată de sânge şi o pată mare, roşie, creştea pe spatele vestei sale. Braţul lui drept coborî şi scăpă din mână PPKS-ul, apoi căzu în genunchi.

Frankie „The Bug" se sprijini de vitrină cu faţa deformată de durere, ca şi când ar fi fost cuprins de o criză groaznică de colici. Nici el nu mai reuşea să-şi susţină braţul înarmat cu Beretta.

Lui Malko îi trebui o secundă ca să-nţeleagă ce se petrecuse. Fata în Gucci nu se mişcase, dar acum ea avea în mână un mic Smiths et Wesson „38" Stainless cu ţeava de doi toli. Ea fusese cea care-i doborîse pe la spate pe cei doi mafioţi, aşa cum se pregăteau ei să procedeze cu Juan Carlos Diaz.

Acesta la rândul lui scoase mâna de sub vestă, ţinând un automat mare şi-l ochi pe Frankie „The Bug" care horcăia cu gura deschisă.

Teroristul ridică braţul. Italianul încercă să-ndrepte arma spre el, dar nu reuşi. Degetul său apăsă pe trăgaci, dar gloanţele ricoşară pe podea.

Juan Carlos Diaz trase de două ori. Unul din proiectile îl lovi pe Frankie „The Bug" în cap, făcându-i un al treilea orificiu în frunte. El căzu pe spate, mort înainte de a atinge solul. „Fat" Fungi, lungit pe burtă în mijlocul culoarului nu mai mişca. Unii dintre oameni se speriară şi alergau în toate sensurile.

Bruneta fugi până la Juan Carlos Diaz.

Malko îi văzu schimbând câteva cuvinte, scoase arma de la centură și înaintă.

Fata în Gucci îl zări, ridică propriul său Stainless și trase fără să ezite. Agentul era atât de furios, că nici măcar nu încercă să se aplece. El apăsă pe trăgaci și glonțul făcu o gaură într-unul din geamurile fațadei, în spatele lui Juan Carlos Diaz. Acesta, la rândul lui, trase de trei ori în direcția lui Malko. SAS trebui să se ascundă după colțul bufetului, de unde lumea fugea în toate părțile. Când el ieși de-acolo, Juan Carlos Diaz și fata cea înaltă, brunetă avansau împingând fiecare dintre ei în față pe cei doi bătrânei, amatori de fotografii. Malko, plin de furie, lăsă arma în jos. Coridorul era acum pustiu. Numai necunoscutul cu La Prensa stătea acolo, fără a face vreun gest.

Brusc, el realiză că Juan Carlos Diaz și fata brunetă veneau spre el. Înaintă cu brațul ridicat, într-un gest de apărare și strigă ceva, ce Malko nu înțelese.

Ultimele sale cuvinte se pierdură în zgomotul mai multor detunături — șapte sau opt. Într-o secundă, teroristul și însoțitoarea sa își reîncărcaseră armele.

Necunoscutul se retrase în salturi cu gesturi dezordonate, în timp ce geamul din spatele lui se crăpa și se fragmenta sub impactul gloanțelor. El lăsă jurnalul din mână și începu să se strecoare de-a lungul geamului. Fără să se dezlipească de bietul bătrânel, Juan Carlos Diaz se apropie de victima sa și-i dădu o puternică lovitură de picior. Din cauza șocului, geamul se sparse complet și rănitul căzu în gol, printre cioburile de sticlă, cu un țipăt sălbatic.

Cei doi bătrâni țipau fără-ncetare cuprinși de isterie. Malko, îngenunchiat în spatele uneia din mese, aștepta ocazia să intervină. Îi văzu pe cei doi teroriști protejați de ostaticii lor trecând prin fața lui, îndreptându-se spre ieșirea de siguranță, mergând cu spatele pentru a nu-l pierde din ochi.

În același moment, ușa se deschise și apăru un polițist gras în uniformă, de vreo șaizeci de ani, cu cascheta pe ochi, dotat cu cătușe, și un enorm Magnum 357.

El se pomeni față-n față cu Juan Carlos Diaz și însoțitoarea acestuia și fu atât de surprins, încât își duse mâna mai târziu cu o fracțiune de secundă spre crosa revolverului.

Aproape imediat, fata brunetă trase în el la nivelul abdomenului. Poliţistul se clătină cu faţa crispată de durere, agăţându-se de uşa deschisă ca să nu cadă. El scăpă arma şi-şi cuprinse abdomenul cu ambele mâini.

Juan Carlos Diaz, cu o lovitură puternică, îl aruncă la o parte şi cei doi terorişti dispărură, lăsând uşa să se-nchidă în spatele lor.

Malko se năpusti imediat în urmărirea lor, ocolind corpul poliţistului, neascultând apelurile din jurul lui. El pătrunse într-un culoar strâmt care se bifurca, o luă spre stânga şi ajunse la o fundătură, de unde trebui să se-ntoarcă. Măruntaiele enormului building erau un veritabil labirint. În final găsi o scară în spatele unei uşi şi începu s-o coboare în grabă. Un etaj mai jos, el pătrunse într-un culoar cu mochetă roşie care mergea de jur împrejurul clădirii.

Cea mai mare parte a birourilor de la acest etaj, al o sută şaselea, păreau a fi neocupate. Malko ajunse la un grup de ascensoare şi apăsă pe butonul de apel.

Teroriştii dispăruseră, sau continuaseră să meargă pe jos pe una din scările de evacuare, pe unde ajunseseră la unul din cele treizeci şi şase de ascensoare.

Cel pe care-l chemase Malko, nu mergea decât până la etajul şaptezeci şi opt, aşa că trebui să aştepte un „rapide" până la „concourse level". Furia îl înnăbuşea. Nici un necaz nu venea singur. Înc-odată, Juan Carlos Diaz le scăpase printre degete. Fusese şi el prevăzător. Malko o revedea pe tânăra brunetă, elegantă trăgând asupra poliţistului ca la standul de tir, cu faţa crispată de o bucurie rea. Pătrunse din nou în cabină şi strânse frâna timp de câteva secunde până ce uşa se deschise.

Primul lucru pe care-l văzu, fură cei doi bătrânei rătăcind într-un hol imens şi pustiu „concourse west" deservit de douăsprezece ascensoare. Malko înaintă spre cei doi care îl zăriră la rândul lor. Cu un ţipăt sugrumat, ţinându-se de mână, ei începură să fugă atât de repede, cât le permiteau bătrânele lor picioare, ocolind ascensoarele spre nord. Când Malko ajunse la colţ, se pomeni în faţă cu o police-woman în bleu, cu radio la centură, ascultând explicaţiile confuze ale bătrânilor. Văzându-l, omul scoase un ţipăt ascuţit:

— El e, el e!

Malko realiză că ei îl luaseră drept unul dintre teroriști. Ei îl văzuseră trăgând cu arma. Două alte police-women sosiră la rândul lor. Descurajat, se apropie și spuse:

— Este o greșeală. Eu nu sunt terorist. Din contră...

Femeia polițist scoase revolverul din teaca lui și-l îndreptă spre el.

— *You are under arrest!* [1]

El nu avea ce să mai discute și se lăsă încătușat. Polițista îi scoase arma din buzunar. Bătrânul cel mărunțel guiță:

— Cu asta l-a omorât!

Nu mai avea decât o singură șansă: să apară Milton Brabeck. Cu mâinile la spate, prinse în cătușe, Malko era neputincios. Una dintre femeile polițist era pe punctul de a alerta toată clădirea prin radio. Începură să apară ajutoare în uniformă din toate părțile. De Milton Brabeck, nici urmă.

Unul din ascensoare se deschise și din el ieși o targă cu corpul polițistului doborât de Juan Carlos Diaz. Avea fața lividă și respira greu. I se tăiase cămașa și un pansament gros îi lega burta. Unul dintre polițiști îl lovi pe Malko cu bastonul în cap.

— *Son of a bitch...* [2] Trebuia să te omorâm pe loc.

— Nu eu am tras în camaradul vostru, reuși să articuleze Malko, atunci când fu cuprins de șoc.

— *Son of a bitch!* repetă celălalt, stai să ajungem la comisariat. Era o promisiune.

Niște polițiști îl duseră de-a curmezișul culoarului, coborâră și ajunseră în Liberty Street unde erau parcate mai multe mașini ale secției. Desigur, cei doi teroriști avuseseră tot timpul să dispară. În momentul în care era împins într-una din mașinile de patrulare, Malko îl zări pe Joe Colombo în picioare, lângă monstrul său. Nu avu timp să verifice dacă și italianul l-a văzut pe el.

Un pic mai departe, lângă biserica Saint Nicolas, un grup de gură cască îngroziți, înconjurau ceea ce mai rămăsese din corpul necunoscutului brunet, după căderea de la etajul o sută șase. O ambulanță cu sirena în funcțiune, venea de pe Wall Street. Unul din polițiștii care-l încadrau îi dădu o lovitură violentă între coaste, de-i tăie respirația.

— Colegul nostru tocmai a decedat. Asta va fi răsplata ta, nenorocitule.

Celălalt îi dădu un pumn în plină figură.

Malko tăcea și încasa, blestemându-l pe John Peabody.

---

1. Ești arestat!
2. Ticălosule!

* * *

Un detectiv gras în civil cu holsterul apărând sub vestă, împinse ușa micului birou unde Malko era legat de un radiator, luă un scaun și se așeză în fața lui.

— Cine sunt complicii tăi? întrebă el cu un aer amenințător. Doar nu tu singur i-ai ciuruit pe cei trei tipi.

— Eu n-am omorât pe nimeni, protestă Malko. Adevărații teroriști s-au cărat sub nasul vostru.

— Tu aveai un Stainless „38" asupra ta. Unde este permisul port-armă?

— Pentru a evita o pierdere de timp, dați un telefon la Washington la 351.11.00 și vorbiți cu Mr. John Peabody, spuneți-i cine sunteți și ce s-a-ntâmplat.

Detectivul îl măsură cu un aer suspicios.

— Ce istorie mai e și asta? Cine este la Washington? *You're putting me on...*[1]

Malko, precum un filozof, ridică din umeri.

— Faceți ce vreți. În orice caz, eu nu voi răspunde la nici una din întrebările dumneavoastră.

Detectivul ieși din birou dând din cap. Era cald, se auzeau zgomotele produse de mașinile de scris și Malko abia-și mai stăpânea furia. Odată-n plus, Carlos își bătuse joc de el. Bilanțul: patru morți, și teroristul plimbându-se liber în sânul naturii.

Deodată, detectivul pătrunse vijelios în cameră în compania a doi polițiști în uniformă, agitând o borsetă din piele. Malko recunoscu borseta pe care o avea sud-americanul când ajunsese la World Center. Polițistul o deschise și Malko zări un teanc de bancnote băgate în buzunarul interior, legate cu banderolă de hârtie.

— Aici sunt două mii de dolari, zise polițistul. A fost găsită într-unul din ascensoare. Asta vă spune ceva?

— Absolut nimic, răspunse Malko.

Încheieturile umflate începeau să-l doară foarte tare.

Decepționat, celălalt părăsi camera cu borseta și cu teancul de bancnote. Probabil că fuseseră mult mai mulți bani. De ce

---

1. Îți bați joc de mine?

acest necunoscut bine îmbrăcat îl plătise pe terorist? Acest lucru era încă un mister.

Malko ațipi pe scaunul lui, epuizat, cu corpul chinuit de durere în urma loviturilor primite.

* * *

Un polițist uriaș, în uniformă, cu o burtă mare, agitând o legătură de chei, cu un aer furios se așeză în fața lui Malko. Acesta putu să-și vadă însemnele gradului. Era căpitan în poliția new-yorkeză. Acesta din urmă dădu din cap..

— Tâmpitule ce ești! Nu puteai să spui de la-nceput cine ești? mârâi el.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Malko.

Polițistul ridică din umeri, îi desfăcu cătușele și-l împinse afară din birou.

— Haide, cară-te că dacă nu, te aranjez de-a binelea și să nu te mai întorci la comisariatul meu că și dacă președintele în persoană mai dă telefon, nu mai scapi de-aici. Ai noroc că a telefonat chiar Mr. Godel în persoană.

Michael J. Godel era „New York Police Commissioner", marele șef al poliției new-yorkeze.

Milton Brabeck aștepta la recepția comisariatului cu un aer grav. El îi strânse mâna lui Malko și-l conduse afară unde aștepta un Chevrolet negru, fără să scoată nici un cuvânt. Odată urcat la volan, el exploadă:

— Fir-ar ai dracului! Credeam c-o să vă prezinte în fața unui judecător! Ei sunt dezlănțuiți. Din fericire, Mr. Peabody a intervenit el însuși. Nu mai sunteți considerat decât martor. A trebuit însă să-i dea cinci mii de dolari.

— Cum? întrebă Malko stupefiat. A trebuit să plătiți ca să fiu eliberat?

Milton Brabeck evită în ultimul moment un căruț plin cu haine. Ei traversau „garment district".

— Da! răspunse el. Acest nenorocit de căpitan era foarte convins că avea dreptul la acești bani. Ați fost capturat în locul unui cvadruplu asasinat, în care a murit și un copoi, cu o armă cu care s-a tras, sunteți străin, nu aveți permis port-armă și oficial nu aparțineți nici unei agenții federale. Orice judecător v-ar fi condamnat imediat. Bine-nțeles că mai târziu ați fi fost eliberat, dar asta era mai plictisitor.

— Acest căpitan o să-şi poată schimba acum hodoroaga de maşină... Ah, ce mişto e poliţia asta new-yorkeză! Toţi copoii sunt „on the take".

— Unde mergem noi acum? întrebă Malko

— La C.B.S. Building. Avem teleconferinţă cu boss-ul. Trebuie să povestim totul. Acum F.B.I-ul este informat. De mâine, toţi canarii vor vorbi despre cele petrecute.

* * *

— Iată, acesta este Hugo Capuro, născut la 23 septembrie 1925 în La Paz — Bolivia. În calitate de ofiţer superior în armata boliviană, participă activ la represiunea contra guerilelor de stânga în 1969, fiind apoi numit „ambasador special" al Boliviei la New-York, după doi ani. Aici are contacte politice cu cercurile sud-americane. Este foarte activ, cheltuieşte mulţi bani şi locuieşte într-un hotel particular în Beckman Place, închiriat pentru trei mii patru sute de dolari pe lună. Este căsătorit cu o femeie mult mai tânără decât el — Incarnación Cochila. Are în Bolivia doi copii dintr-o căsătorie anterioară.

Milton Brabeck puse telexul în faţa lui şi aprinse un Rothmans. Malko privi dincolo de golf silueta îmbătrânită a lui Chryler Building, care părea o creaţie S.F. de dinainte de război. Era total uimit. Ce căuta un diplomat reprezentant al unui guvern de dreapta în tovărăşia unui terorist de stânga, manipulat de K.G.B. ?

— Şi fata? întrebă el.

Milton Brabeck ridică din umeri.

— Nimic. Bătrâneii cei mici au auzit-o vorbind în limba spaniolă cu Diaz. Este frumoasă şi are un sânge rece extraordinar. Nimeni nu a mai semnalat-o pân-atunci în compania lui Juan Carlos Diaz. Nu există nici un indiciu pentru a o putea găsi. Este din ce în ce mai bine.

— Şi Juan Carlos Diaz?

Milton Brabeck oftă.

— Hoinăreşte prin New-York. Noi am reconstituit ce-a făcut. Probabil, după ce i-a eliberat pe cei doi bătrâni în ascensor, el a transferat banii care-l puteau încurca din borsetă în poşeta fetei şi au ieşit pe galeria din nord. Acolo există trei linii de metrou.

— *Himmel Herr Gott,* mormăi Malko.

El înjura foarte rar în germană. Ochii lui strălucitori erau brăzdați de vinișoare roșii. Juan Carlos Diaz își bătea joc de el și omora când voia și acolo unde voia.

— Dar prietenii noștri italieni?

Milton Brabeck ridică din umeri.

— „Compania" va avea grijă ca ei să aibă funeralii creștinești.

Agentul întorcea și răsucea elementele problemei în mintea sa. Un terorist, un om de dreapta, banii. Toate astea semănau al dracului cu un asasinat la comandă.

— Apropo, zise el, și fata D.J.?

— Și dinspre partea asta este o încurcătură. Când prietenii lui Frankie „The Bug" și „Fat" Fungi au aflat despre moartea lor, i-au apucat frica. Ei au băgat-o într-un port-bagaj de rablă și au abandonat-o undeva în New Jersey.

— Vie sau moartă?

— Se pare că vie.

Malko rămase tăcut. Nimic nu-i mergea.

— Puteți afla mai multe despre acest Capuro? întrrebă el.

— Mai târziu, spuse Milton Brabeck. Am cerut o sinteză sucursalei din La Paz. Vom avea acest material până mâine seară cel mai târziu.

— Nevasta lui este la New-York?

— Da.

— Aș dori s-o văd. Milton, veniți cu mine ca să-i arătați „scrisoarea dumneavoastră de acreditare".

Gorila nu păru prea încântată.

— Lăsați-o mai domol! zise el. Bolivia este o țară prietenă și acest Capuro are prieteni la Pentagon și la Departamentul de Stat. Va fi lume la înmormântarea lui. Mi s-a vorbit despre o anume treabă, dar nu este ceva confirmat și anume că el vindea mafiei mari cantități de cocaină în contul guvernului bolivian. Asta-i doar producție națională la ei.

* * *

Ai fi zis că ești într-un orășel liniștit din New-England, nu la New-York, cu case mici, elegante, de trei etaje, foarte curate și foarte multă liniște... Zgomotul de pe Prima Avenue, care trecea totuși doar la o distanță de o sută de metri, nu ajungea decât în

mică măsură, filtrat de înaltele buildinguri de cărămidă. Beckman Place era o mică arteră de vreo cincizeci de metri între străzile 50 și 51sprijinită pe surplomba care domina East Drive și East River. Mici hoteluri particulare luxoase erau așezate pe ambele laturi ale străzii, cea mai scumpă din New-York. La stânga și la dreapta, cele două străzi se terminau cu squaruri.

La capătul străzii 51 exista Racket Club, clubul cel mai șic din New-York. O bonă de culoare plimba un caniș alb, cu un aer dezgustat.

Milton Brabeck zări un Rolls Royce bleumarin garat în fața unui hidrant în față la nr. 37, cu plăci de înmatriculare DPI [1].

— Asta trebuie să fie rabla lui.

Pentru un obscur diplomat al unei țărișoare nu prea bogate, nu părea deloc rău. Malko se apropie de poarta lăcuită maron a micului hotel particular și-și luă o mină de circumstanță. Sună. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise și apăru un valet cam oacheș și tacticos care-i măsură cu un aer distant. Milton Brabeck îi băgă sub nas legitimația de la „Secret Service".

— Noi anchetăm moartea lui Mr. Hugo Capuro, spuse el. Ne-ar putea primi dna. Capuro?

Dezgustul valetului păru să se accentueze și mai mult.

— Mă duc să văd dacă este acasă.

Diplomatul bolivian murise în ajun. Ziarele de dimineață erau pline cu relatări despre masacru, dar istoria oficială tindea să acrediteze versiunea unei reglări de conturi între grupuri mafiote în care Hugo Capăuro fusese omorât accidental. Nimeni nu pomenea numele lui Juan Carlos Diaz.

Valetul închise ușa.

Trei minute mai târziu poarta se redeschise.

— Doamna binevoiește să vă primească, spuse el. Pe aici, la stânga.

O mochetă groasă atenua și mai mult zgmotele, pereții erau acoperiți de tablouri, mobilele erau vechi și scumpe.

El îi introduse într-un salon luxos, împodobit cu o jerbă enormă de gladiole. Ei rămaseră în picioare, în timp ce valetul închidea ușa. Liniștea era apăsătoare. Te-ai fi crezut într-un

1. *Diplomat*

„funeral home". Ușa scârțâi în spatele lor și în cadrul ei apăru o silueta insolită. O femeie mică, îmbrăcată în întregime în negru, cu fața ascunsă sub un voal de aceeași culoare, atât de des, încât nu i se puteau distinge trăsăturile. Ea se apropie și-i întinse lui Malko o mână pe care strălucea un diamant gros, cât un ceas deșteptător.

— Sunt dezolată să vă primesc astfel, domnilor, spuse ea cu o voce pierdută și cu un pronunțat accent spaniol.

Malko nu putu să nu remarce că vesta taiorului ascundea două globuri disproporționate în comparație cu talia proprietarei lor. Când ea se mișcă, el zări o porțiune de piele albă. Văduva purta taiorul de doliu direct pe piele, probabil din cauza căldurii.

Ea se așeză și-și încrucișă delicat picioarele, făcând să fâșnească ciorapii negri de nylon. Era un „adevărat" doliu în maniera latino-americană.

— Suntem dezolați pentru că v-am deranjat, spuse Malko, dar căutăm să-i identificăm pe asasinii soțului dumneavoastră. Puteți să ne ajutați?

Incarnacion Capuro își încrucișă mâinile deasupra genunchilor, își drese vocea cu un fel de suspin și spuse:

— Nu știu, nu înțeleg domnilor. Hugo era atât de iubit de prietenii lui. Probabil a fost victima unei îngrozitoare erori. Începu să plângă... Am să-nsoțesc sicriul lui la La Paz.

Milton Brabeck era cât pe ce să-și șteargă o lacrimă. Văduva își desfăcu și-și încrucișă din nou picioarele într-un agasant foșnet de nylon. Malko așteptă ca respirația sa să devină regulată și o întrebă:

— Știți cumva de ce se dusese la World Trade Center?

Văduva scutură din cap.

— Nu știu. Soțul meu nu-mi spunea tot ce făcea. Cred însă că avea un cont la agenția Chemical Bank care se găsește în World Trade Center:

Malko se agăță de această ocazie.

— Doamna Capuro, zise el, știți cumva dacă soțul dumneavoastră a fost la banca lui?

— La banca lui? De ce?

— Pentru că avem motive serioase să credem că avea o sumă mare de bani asupra lui. Poliția a găsit borseta sa, în care se mai găsea doar un teanc de bancnote noi.

După un moment de linişte, văduva spuse cu o voce un pic mai puternică.

— Probabil că scosese bani pentru mine. Voiam să fac cumpărături şi nu-mi plac cărţile de credit. Ea oftă. Que corazon... Mai doriţi să ştiţi ceva, domnilor?

Malko hotărî să-ncerce marea cu degetul.

— Cunoaşteţi cumva pe un anume Juan Carlos Diaz, un terorist primejdios de origine latino-americană? Anumite indicii par să ne conducă la concluzia că el a fost regizorul acestei crime.

Urmă un moment de tăcere, după care văduva spuse cu o voce seacă:

— Soţul meu nu frecventa un asemenea gen de indivizi.

Malko se grăbi s-o liniştească.

— Sunt sigur de asta, dar acest terorist ar putea fi asasinul soţului dumneavoastră.

Văduva îşi îndreptă corpul cu un gest foarte „à la Iphigénie"

— În acest caz domnilor, trebuie găsit, arestat şi pedepsit exemplar. La noi în Bolovia, ar fi omorât imediat, fără judecată.

Din păcate, U.S.A. nu atinsese acest stadiu al democraţiei. Malko se ridică la rândul său, simţind că nu vor putea afla mai multe în acest moment de durere conjugală şi se scuzară pentru deranjul cauzat. Milton Brabeck se uita cruciş la covorul chinezesc gros. Bolivianul trăia bine, fără să mai vorbim de Rolls. Văzând că pleacă, văduva se-ndulci. Atingând-o uşor, Malko fu izbit de mireasma unui parfum puternic, evocând mai mult desfrâul decât disperarea.

Probabil că acesta era un obicei sud-american. Ei ajunseră la uşă. Ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o inspiraţie subită, văduva se aşeză deodată în faţa lui Malko. Ea ignora prezenţa lui Milton Brabeck.

— Señor!...

— ...Linge, completă Malko, Malko Linge, eu lucrez pentru Departamentul de Stat.

— Domnule Linge, mâine va fi o mică ceremonie în onoarea lui Hugo, într-o expoziţie de pictură pe care el trebuia s-o verniseze. Este unul din cei mai buni prieteni ai lui. Aş fi foarte bucuroasă să vă văd acolo. Vor participa mulţi dintre prietenii lui. Poate veţi afla unele lucruri, pentru a-l putea răzbuna.

Ea i se adresa lui, nu și lui Milton. Malko realiză deodată că din silueta măruntă emana altceva decât durere.

— Nu voiam să vă inoportunez, obiectă el.

— Din contră, îl asigură sud-americana. Dumneavoastră sunteți binevenit, ca și dumneavoastră, adăugă ea, întorcându-se spre Milton Brabeck.

Malko scrută voalul, încercând să ghicească intențiile reale ale lui Incarnacion Capuro. Cu brațele în lungul corpului, ea îl observa.

Valetul apăru și deschise ușa. Austriacul se aplecă și sărută mâna întinsă.

— Vin cu plăcere spuse el. Care-i adresa?

— 154 East strada 54, în fața lui Museum of Modern Art. Așteptați să vă scriu adresa.

Ea se-ntoarse până la o mică consolă, luă un stilou și un bloc-notes și cu mâna stângă își ridică voalul pentru a putea scrie mai bine, după care se-ntoarse surâzătoare, cu o hârtie în mână. Lui Malko îi fu greu să rămână impasibil.

Incarnacion Capuro era fără nici un dubiu femeia pe care o văzuse la Social Club din Spanish Harlem, care-l însoțea pe Manuelo asasinul și pe Porfirio Aristos.

Ea-l fixa pe Malko cu un surâs monden pe gura sa vulgară și cu o licărire ambiguă în ochii ei oftalmici.

— Pe mâine, spuse ea.

Capitolul XII

De-abia se-nchise ușa lăcuită maro în urma lor, că Miton Braberck se uită cu o privire curioasă și lacomă la Malko.

— Spuneți-mi, văduva are un aer foarte apetisant și nu pare deloc neconsolată. Ați observat felul în care vă privea? În orice caz, ea nu trebuie să fi plâns foarte mult.

Realmente, ochii lui Incarnacion Capuro, departe de a fi roșiți de plâns, erau subliniați de negru și mov. Când ei îl fixară pe Malko, nu exprimau nici o durere ci doar o dorință animalică, nedisimulată.

— Milton, zise Malko, ceea ce-i mai interesant, este faptul că eu am mai văzut-o pe Incarnacion Capuro. Ea era la Social Club cu Manuelo și Porfirio Aristos.

— *God damn it,*[1] zise sobru Milton Brabeck. *The bitch!*[2]

— Așa că, spuse Malko, sunt șanse mari ca señora Capuro să știe unde se găsește Juan Carlos Diaz și de ce s-a întâlnit cu soțul ei înainte de a-l omorî.

— Credeți că ea v-a recunoscut? întrebă gorila.

Agentul neagă din cap.

— Nici nu mă gândesc. Eu eram în umbră și ea nu mă privea. Dacă ea îl vede pe Diaz, s-ar putea să-i povestească despre vizita noastră.

— Oare de ce ține să vă vadă? întrebă Milton.

— Sincer să fiu, nu-mi dau seama. Ori bănuiește ceva și-mi întinde o cursă, ori văduvia i-a devenit deja apăsătoare.

Ei se urcară în Chevrolet. Întrebările începuseră să se-ngrămădească deja în creierul lui Malko. Durerea lui Incarnacion Capuro părea destul de moderată. Totuși, ea trebuia să știe că Juan Carlos Diaz era asasinul soțului ei.

---

1. Blestemata!
2. Lepădătura!

Dacă bănuiala sa era întemeiată, ea îi făcuse niște simple avansuri. Putea afla unele lucruri interesante, cu condiția ca femeia să nu vorbească cu prietenii ei portoricani despre viața sa sentimentală. Care era rolul ei în toată povestea?

— Unde vreți să mergeți? îl întrebă Milton urcând pe strada 50.

— Lăsați-mă la Carlyle, spuse Malko. Trebuie să reflectez.

Cinci minute mai târziu, mașina oprea la intersecția dintre Madison și strada 76.

— Cum îi merge lui Chris? întrebă SAS înainte să coboare.

— Este OK, spuse Milton, însă nu poate vorbi și a slăbit foarte mult. Am fost să-l văd azi dimineață, devreme. Apropo, mi-a dat un bilet pentru dumneavoastră.

Scoase un bilet din buzunar și i-l dădu. Malko citi o singură frază: *Get that son of a bitch!*[1]

Milton își drese vocea.

— Să-i vorbesc dlui Peabody despre doamna Capuro?

— Nu încă. Încercați să aflați numai dacă F.B.I.-ul i-a semnalat prezența în cercurile F.A.L.N.P.

El se regăsi în atmosfera liniștită a lui Carlyle, cu plăcere. Nu se vedea niciodată nimeni, ca și când hotelul ar fi fost gol dar reușeau să îți servească micul dejun cu foarte mare întârziere, ca în cea mai mare parte a hotelurilor din New-York.

Ajuns în apartamentul lui, dădu drumul la muzică, se servi cu un Beck's și începu să reflecteze. Angela Ruthmore îl contactase probabil pe Juan Carlos Diaz, după ce fusese eliberată de mafie, dar nu putea lega pe Malko de ceea ce i se-ntâmplase. Ca să-ncerce s-o mai găsească, nu prea mai erau șanse.

Întâlnirea cu Incarnacion Capuro devenea din ce în ce mai interesantă. Boliviana putea fi nodul întregii afaceri. Păreau să existe multe femei în jurul lui Juan Carlos Diaz: Angela Ruthmore, Incarnacion Cappuro și asasina de la World Trade Center.

După două ore, sună telefonul. Era secretara lui John Peabody. Directorul Executiv al D.O.D. sosise la Washington și dorea neapărat să ia dejunul cu Malko la ora unu la noul restaurant The Tavern on the Park, în Central Park.

---

1. Împușcați această lepădătură!

Înainte de a înfrunta căldura, austriacul făcu un duș, se pulveriză cu apa sa de toaletă Jacques Bogart și-și puse o cămașă curată.

* * *

John Peabody, cu gușa umflată, cu trăsăturile crispate, avea totuși o luminiță veselă în ochi. Pentru a spune un cuvânt, el așteptă ca șeful de sală să le ia comanda. Sala de mese era mare, decorată cu plante verzi, dotată cu mobilier de grădină colorat alb strălucitor și semăna cu o seră, dar o seră glacială, datorită aparatelor de aer condiționat. O căldură sufocantă copleșea New-Yorkul.

Când rămaseră singuri, el se aplecă spre Malko:

— Cred că știu de ce Diaz avea întâlnire cu Capuro. Sucursala noastră din La Paz a făcut o treabă minunată.

Limuzina lui Jope Colombo îl transportase pe agent la restaurant. Să parcurgi o sută de metri pe jos în oraș, era mai presus de forțele omenești. Italianul cel gras își mesteca țigareta, fără să-și descleștеze dinții, după moartea lui „Fat" Fungi și Frankie „The Bug". Să-ți pierzi prestigiul și doi prieteni în același timp, era prea mult.

— Sunt numai ochi și urechi, spuse Malko.

Directorul Executiv al D.O.D. scoase un telex din buzunarul interior al vestei și-l desdoi:

— Ați auzit vreodată vorbindu-se de un anume Alonso Camano?

Malko își scrută memoria. Zadarnic.

— Niciodată! De ce?

— Alonso Camano este bolivian și general, ca și Capuro. El trăiește la New-York de doi ani, în exil voluntar, după ce a avut neînțelegeri serioase cu generalul Banzer — șeful statului bolivian. El trebuie să se-ntoarcă foarte curând în Bolivia, și sucursala noastră a aflat că se proiecta un atentat împotriva lui. Actualului guvern îi este frică de o încercare a acestuia de a prelua puterea.

— Fiți mai clar, spuse Malko atacând gaspachoul său. Unde este legătura între acești doi oameni?

— Legătura, zise triumfal John Peabody, constă în faptul că după zvonurile care circulă prin La Paz, spun că acest atentat pare să fi fost organizat de Hugo Capuro, omul de încredere al

actualului guvern pentru afacerile delicate. Noi am fost informaţi despre prezenţa sa în două rânduri în Olanda şi Franţa în afaceri în care opozanţii regimului Banzer au fost lichidaţi. De fiecare dată, Hugo Capuro era acolo.

Toate astea deveneau foarte complicate.

— Unde se găseşte acest Camano? întrebă Malko.

— El locuieşte într-un apartament mare nr. 118 pe East 60. După părerea mea, Capuro a intrat în legătură cu Juan Carlos Diaz pentru a-i cere să-l lichideze pe Camano. Noi mai avem un indiciu care tinde să confirma teoria. În felul acesta, omora două raţe dintr-un foc. Dacă Diaz era prins, putea să se pună totul în sarcina unei grupări comuniste. Singurul element necunoscut, este modul în care Capuro şi Diaz au putut să intre în legătură.

— În această privinţă pot să vă ajut, spuse Malko, dând deoparte farfuria cu gaspacho, mult prea făinos.

Pe măsură ce se derula povestea lui Malko, faţa celuilalt se lumina.

— Asta este, exclamă el. El o cunoştea pe Incarnacion Capuro. După incidentul de la Washington, el a trecut probabil printr-o situaţie grea. El călătorea sub o identitate falsă — Cenon Clarke — care nu mai era utilizabilă. Probabil că-i trebuia bani ca să se organizeze. Portoricanii nu sunt bogaţi. Asta l-a obligat să se autofinanţeze. Acum se plimbă prin New-York cu optsprezece mii de dolari.

— De unde cunoaşteţi dumneavoastră această cifră? obiectă Malko, stupefiat de această precizie.

John Peabody îşi mângâie guşa cu satisfacţie.

— F.B.I-ul a auzit că Hugo Capuro retrăsese din contul său de la filiala Chemical Bank din World Trade Center douăzeci de mii de dolari, cu o oră înainte de întâlnirea cu Juan Carlos Diaz şi, ţineţi-vă bine, aceşti bani fuseseră viraţi în ajun, dintr-un cont de la City Bank despre care noi ştim că este cel cu fonduri secrete boliviene.

— Dumneavoastră ştiţi multe lucruri privitor la această afacere, spuse Malko fără nici un fel de ironie.

John Peabody schiţă un surâs.

— Sucursala noastră din Bolivia nu a lucrat chiar aşa de prost. Niciodată nu-ţi cunoşti prea bine prietenii. Aceşti bani provin din surse pe care noi le cunoaştem.

— Probabil aveţi dreptate, spuse Malko. Totul se leagă.

Numai Juan Carlos Diaz este convins că Hugo Capuro i-a întins o cursă. El îl suspecta că are legături cu dumneavoastră. Există puține șanse ca el să-și ducă la îndeplinire contractul, acum când comanditarul său este mort și are banii în buzunar. Poate că el a plecat deja.

— Știu, spuse John Peabody cu jale.

— Afară numai dacă...

Lui Malko îi veni o ideie.

— Hugo Capuro era un om prudent, spuse el. Probabil că cei douăzeci de mii de dolari, reprezentau doar un avans din remunerarea lui Diaz. De obicei, asasinilor nu li se dau banii înainte...

John Peabody îl urmărea atent.

— Sunt bani mulți, remarcă el.

— Da, zise Malko, dar dacă partea a doua este ceva de care el are nevoie? Ca de exemplu un pașaport, el va îndeplini contractul.

— Dar Capuro este mort.

— Incarnacion Capuro trăiește bine merci.

John Peabody încruntă fruntea și reflectă.

— Dacă raționamentul dumneavoastră este exact, supraveghindu-l pe Camano, avem șansa să dăm peste Juan Carlos Diaz. Există de asemenea și văduva.

Malko scutură din cap, nu prea convins.

— Dacă ea are vreo îndoială, noi nu vom afla nimic. Eu o văd mâine. Asta însă ne aduce la punctul zero. Practic, ce vom face?

— Vă ordon să-l omorâți cu orice preț, spuse John Peabody foarte clar. Milton sau dumneavoastră. Eu vă garantez că nu veți petrece nici cinci minute în celulă, chiar dacă eu însumi va trebui să vin să vă scot.

— Vorbe, spuse Malko. Care este adresa exactă a lui Camano?

— 118 East 60, apartament 1. 114.

Malko se uită fix la Directorul D.O.D.

— Dumneavoastră nu credeți că ar fi bine să preveniți F.B.I-ul pentru ca să-l protejeze pe Camano și ca să-i organizeze o ambuscadă lui Juan Carlos Diaz?

John Peabody își scutură gușa umflată.

— Nici pomeneală. Dacă pasăm afacerea la F.B.I., dumneavoastră veți lua avionul spre nenorocitul dumneavoastră de

castel și ei vor dori să-l aresteze pe Diaz cu acte în regulă. Noi înșine trebuie să rezolvăm acest caz, Joe Colombo, Milton și dumneavoastră.

Malko începea să fie sătul de această cursă de urmărire după un asasin de negăsit în acest cazan în fierbere, care era New-York-ul.

— Noi nu știm când va ncerca Diaz ceva contra lui Camano, remarcă el.

— Camano are reținut un loc pentru zborul spre La Paz joia viitoare, îi răspunse sec John Peabody. Pân-atunci mai sunt cinci zile.

— Cel mai simplu ar fi să prevenim atentatul, sugeră Malko. John Peabody avu un sughiț din cauza surprizei, care-i zgudui gușa.

— Nici să nu vă gândiți la asta! Ar însemna să fim obligați să-i desconspirăm aportul „Companiei" la complotul pus la cale de propriul lui guvern. Este de neconceput. În plus, noi îl suspectăm de simpatii stângiste. Noi nu suntem interesați ca el să pună mâna pe putere în Bolivia. A-l preveni, ar însemna să ne certăm cu prieteni fideli, dar și sângeroși.

Erau în plin umor negru. Un om de stânga asasinat de un asasin de stânga, în solda unui guvern de reapta. Malko remarcă cu voce suavă:

— În fond, nu o să vă supărați pe mine dacă-l interceptez pe Juan Carlos Diaz, după ce și-a adus contractul la îndeplinire.

John Peabody respiră adânc.

— Nu mă faceți să spun, ceea ce eu nu spun. Interesul nostru este acela de a-l proteja pe acest om.

— Iar interesul, acela de al omorî, termină Malko.

John Peabody nu răspunse. Rațiunea de stat era undeva între ei doi ca o fantomă nefastă.

— Aranjați cu Milton Brabeck și Joe Colombo supravegherea lui Çamano, spuse John Peabody. Dacă aveți nevoie de întăriri, le veți avea.

Malko nici nu mai încercă să discute.

După ce termină o ceașcă de cicoare călduță pe post de cafea și dădu pe gât un pahar de Contrex, își luă la revedere de la John Peabody. Cadillac-ul lui Joe Colombo era afară și Milton Brabeck era în interior. Malko se urcă lângă el.

— Sunteți la curent cu episodul Camano? întrebă el.

— Yeap! zise gorila.

— Milton, eu nu sunt de acord cu John Peabody, spuse Malko. Eu nu vreau să joc la ruleta rusă, având ca miză viața acestui Camano. Eu am să-l previn. De altfel, aceasta ne va ușura sarcina. Munca noastră nu constă în a ne amesteca în politica boliviană, ci în lichidarea lui Juan Carlos Diaz, da?

— Da, admise gorila cu jumătate de gură, dar...

— Ordinele sunt ordine nu? zise Malko ironic. Ei bine, eu nu voi asculta de ordinele lui John Peabody și acesta o să urle. Dacă noi reușim să-i ducem capul lui Juan Carlos Diaz, n-o să urle mult timp.

— Și asta-i adevărat, spuse Milton Brabeck, ușurat.

— OK, spuse Malko surâzând. Să nu vindem pielea ursului din pădure. Direcția, strada 60.

* * *

Portarul galonat dădu din cap.

— Ați ratat de puțin ocazia, spuse el. Dacă veneați cu o jumătate de oră mai devreme, îl prindeați. El a plecat cu o femeie, un alt bărbat și două tipe grozave.

Un superb jet de apă cădea într-un bazin în mijlocul unei păduri de plante verzi. 118-le era unul din cele mai luxoase imobile din New-York. Malko privi podeaua de marmură și întrebă:

— Nu știți unde?

Era a treia oară când îl rata pe Camano.

— O, azi este vineri, spuse portarul. Probabil s-a dus să mănânce la Little Italy. El merge acolo în fiecare săptămână. Era cu unul din amicii săi italieni, care locuiesc de asemenea în imobil.

Malko strecură o bancnotă de zece dolari în mâna portarului și ei se îndreptară spre Cadillac-ul parcat pe driweway-ul circular.

— Joe, întrebă el, sunt multe restaurante la Little Italy?

Din cauza surprizei, șoferul era cât pe ce să-și înghită țigara.

— Vreți să mergem la Mulberry Street? În fine, o să-nfulecăm pe cinste.

— Câte restaurante? repetă Malko.

— Cel puţin o duzină, spuse Joe. Cele mai bune, sunt...

— Să mergem acolo, zise Malko. O să le vizităm pe toate.

Joe ieşi de pe driveway şi apăsă pe accelerator. Cadillac-ul lung de şapte metri se lansă pe strada 60, făcând să-i scrâşnească cauciucurile ca şi când ar fi luat startul în cursa de douăzeci şi patru de ore la Le Mans.

Perspectiva de a merge să ia masa la Little Italy, fieful mafiei new-yorkeze îi dădea aripi lui Colombo. În realitate Little Italy era alcătuită mai ales dintr-o stradă — Mulberry Street — în vecinătatea lui Chinatown, Canal Street marcând limita dintre cele două comunităţi.

Joe intră pe Troisieme Avenue, se strecură de-a lungul străzii 57 pentru a ajunge la East River Drive. Pentru prima dată el conducea fără să scoată nici un cuvânt, cu frâne puternice, cu ţigara în colţul gurii. Cadillac-ul se balansa ca un vapor. Străzile din New-York erau într-o asemenea stare că-ţi dădea impresia că mergi cu un jeep pe o pistă din Africa.

În sfârşit, Joe Colombo viră pe strada 8 spre vest, urcă Lexington Avenue spre nord şi apoi o luă pe Canal Street, o arteră largă, cu două benzi, cu trotuarele pline de tarabe şi buticuri chinezeşti. Mulberry Street o întretăia un pic mai departe. La sud de Canal Street era China, la nord Italia.

Joe evită un poliţist care se legăna majestuos pe calul său şi îndreptă botul maşinii pe Mulberry Street în sens unic spre nord.

Schimbarea era incredibilă. Nu mai era picior de chinez. Părea un decor de cinema pentru un film realist italian.

Peste tot, erau întinse ghirlande şi drapele italiene de-a curmezişul străzii, peste tot se auzea muzică napolitană. Trotuarele erau pline de mese şi clienţi. „Mamas" grase stăteau în faţa porţilor, în ciuda căldurii sufocante.

La douăzeci de metri distanţă, Mott Street, paralelă cu Mulberry Street era replica exactă a unei străzi din Hong-Kong. Acesta era New-York-ul.

Joe reduse din viteză şi opri în faţa unui paravan de pânză roşie. Pe firma de pe faţadă scria Luna's.

Bucăţi de aluat crud decorau singura vitrină.

— Aici se pot servi cele mai bune „scungili" din Mulberry Street.

Din nenorocire, pe o pancardă atârnată în mijlocul vitrinei scria: *Sorry we are „CLOSED"*. [1]

---

1. Ne pare rău, este închis.

Capitolul XIII

Juan Carlos Diaz îi dădu o palmă. Fața Angelei Ruthmore pivotă sub efectul șocului, ochii ei se umplură de lacrimi, dar mușcându-și buzele, se abținu să nu țipe.

În orice caz, acolo unde erau, într-un apartament de la etajul cincizeci ál unui imobil abandonat șobolanilor de pe Seconde Avenue, nimeni n-ar fi auzit-o.

Exista acolo un pat și câteva obiecte de mobilier confecționate din scânduri. Nici vorbă de aer condiționat și căldura apăsătoare se inflitra peste tot.

Teroristul o privi pe portoricană plin de ură:

— Negrita! Tu-ți mai amintești de Chiquitin?, o-ntrebă el cu voce joasă. Tu meriți aceeași soartă. Tu m-ai vândut C.I.A. și dacă n-aș fi fost precaut, acum eram mort.

Angela Ruthmore se apropie cu capul încă vâjâind din cauza palmei primite.

— Te rog querido nu spune așa ceva! Mi-a fost frică. Tu nu-i cunoști pe acești oameni. Am crezut că mă vor omorî. Privește...

Ea-și dădu bluza la o parte, arătându-i leucoplastul de pe sân unde o arsese „Fat" Fungi cu țigara. Din momentul în care fusese abandonată în New Jersey, ea era terorizată. Ea nu voise să se-ntoarcă la munca sa.

— Și atunci, zise Juan Carlos Diaz, cu dispreț, cum poți susține că ești o revoluționară?

— Sunt... sunt o revoluționară, zise cu umilință Angela Ruthmore. Mi-a fost însă frică de tortură. Mă gândeam că tu nu vei veni la acel rendez-vous, după cele ce s-au întâmplat.

— Eu nu sunt ca tine, se-nfoie Juan Carlos Diaz. Eu nu-mi schimb planurile din cauza unui maricon.

El își aprinse o țigară. Portoricana îl privea rugătoare, întrebându-se dacă nu era cazul să-l provoace să facă sex

pentru a-l calma. Juan Cartlos Diaz, în mod ostentativ își luă Tokarev-ul de 9 mm prins la centură și-i verifică încărcătorul, ridicând piedica cu un zgomot puternic, apoi își ridică ochii spre tânăra femeie.

— Adresa de aici ai dat-o cuiva?

Angela Ruthmore negă energic din cap:

— Nu, nu, îți jur că nu.

El veni lângă ea și se amuză fixând țeava automatului său între sânii ei.

— Dacă tipii ăștia mai pun odată mâna pe tine, ai să le-o spui cu siguranță, zise el cu răceală.

— Nu, nu, negă Angela. Deși o știam, nu le-am divulgat-o.

— Vrei să-ți dovedesc că ei te pot face să le-o spui?

Ea nu scoase nici un cuvânt, simțind că el se joacă cu ea, fără să știe unde voia să ajungă; el o fascinase mereu cu aerul său misterios, cu proclamațiile sale revoluționare, cu obiceiul de a umbla mereu înarmat și cu lăudăroșeniile sale. Acum ea știa că el omorîse patru persoane în două zile și fascinația asupra ei era și mai mare. Simțea o tulburare delicioasă amestecată cu teroare. Deodată, Juan Carlos Diaz păru să se fi decis.

— Ascultă! spuse el. Eu te pot ierta dacă tu-mi faci un serviciu. Uite ce trebuie să faci...

El îi explică pe îndelete ce aștepta de la ea. Ea asculta înspăimântată. O arunca în gura lupului, dar nu avea de ales. Ea se auzi zicând: „bine, am s-o fac". Juan Carlos Diaz se simți imediat mai liniștit. Orgoliul său era gâdilat în mod agreabil. Încă o femeie care-și risca viața pentru el! El totuși nu era un bărbat frumos.

— Foarte bine, Negrita, spuse el cu o voce protectoare. Totul trebuie să fie gata pentru mâine. La ora cinci, aici. Ai înțeles? Poftim două sute de dolari.

— Da! spuse ea pe nerăsuflate.

— *Esta bien*. Tu o să rămâi aici, eu plec primul.

Își încheie vesta, își puse ochelarii negri și ieși trântind ușa. Nu era prea primejdios să te plimbi prin New-York. Era un oraș mare, cu multe taxiuri, locuri slab luminate ca de exemplu barurile și holurile hotelurilor. Cei care-l hăituiau nu foloseau mijloacele clasice. Altfel poza lui de mult ar fi fost în New-York Times. Era în același timp liniștitor și nu prea. Dușmanii lui

voiau să-l împuște, nu să-l aresteze. La World Trade Center viața lui atârnase de un fir de păr. Din nenorocire, el era încă obligat să rămână în oraș. Fără pașaport, nu puteai merge prea departe. De mult timp, el trecuse la contra-atac, doar pentru a-și ridica moralul. Era furios că se-nșelase în privința lui Hugo Capuro. Bolivianul fusese ucis degeaba.

Din fericire, el avea cei optsprezece mii de dolari, de care risca să aibă mare nevoie: era drum lung, plin de capcane până-n raiul libian.

Se afundă în gura metroului, întorcându-se pentru a verifica dacă nu este urmărit. Greutatea Tokarev-ului de la centură, îl liniștea. Manuelo se târa ca un șobolan prin cotloanele lui Spanish Harlem. El era totuși mai puțin căutat decât Juan Carlos Diaz.

* * *

Alonso Camano privi fațada albă, împodobită cu ferestre albastre a lui Umberto's Clams House. O banderolă anunța: *„In the heart of Little Italy"* [1], ceea ce era efectiv adevărat. Intersecția dintre Hester Street cu Mulberry Street era Mecca italienilor din New-York. În față, de la Café Napoli ieșeau torente de muzică siropoasă. Alte două colțuri erau ocupate de bazare zdrențăroase.

Pe trotuar erau instalate mese și era un du-te vino neîncetat de chelneri care purtau calote marinărești.

— Să intrăm, spuse bolivianul. Este prea cald.

— Repede, că mi-e foame, spuse soția lui.

Ea era îmbrăcată cu o rochie mov de tafta, ca și sora ei, rochie foarte mulată. Intrară în sala mică, vopsită în alb, decorată cu plase de pescuit atârnate de pereți și geamanduri din plastic, în care se afla o jumătate de duzină de mese și o tejghea. Totul mirosea a nou. Trei italieni la bar se pregăteau să mănânce supă de moluște. Alonso Camano alese o masă retrasă, în dreapta intrării. El nu era liniștit. Nu știa de ce fusese ucis Hugo Capuro. Ziarele nu păreau să știe mai mult. Nu-și luase nici-o armă cu el și acum regreta. Prost dispus, el se adresă chelnerului:

— Cum sunt fructele de mare?

— Foarte bune, îi răspunse celălalt. Vin tocmai de la Los Angeles, ca să le consume clienții noștri.

---

1. În inima micuței Italii

Gluma lui nu avu efect. Nervos, el aruncă lista de bucate și-i spuse chelnerului:

— Du-te și adu-ne ce știi că ai mai bun. Știi mai bine ca noi.

Lui nu-i mai era foame. Chelnerul îi recomandă „shrimps" și salată „scungili", fără Pepsi Cola și cafele. Ei nu aveau licență pentru a servi băuturi alcoolice, fapt care-i accentuă și mai mult proasta dispoziție a lui Alonso.

— Să mâncăm și să ne cărăm repede de-aici, îi spuse el prietenului său Luigi.

Soția sa adora însă „scungili". Ea i le recomandă bolivianului și acesta trebui să accepte. Muzica de la Café Napoli îl călca pe nervi.

* * *

— Shit! înjură Joe Colombo.

El călcă atât de tare frâna Cadillac-ului, încât Malko se simți azvârlit de pe scaunul său. Îi trebuiseră cinci minute pentru a parcurge cei treizeci de metri care-i despărțeau de Luna's. Nu erau decât la cincisprezece metri de colțul cu Hester Street. Pietonii și automobilele înaintând la pas, creau un adevărat infern. Malko se aplecă spre Joe Colombo. Nu era nici-o mașină între Cadillac și semaforul de pe Hester Street, care era pe verde.

— Ce se-ntâmplă?

Colombo își smulse țigareta din gură și întinse mâna spre terasa de la Bella Ferrara. Mesele ajunseseră de pe trotuar pe carosabil și erau toate ocupate.

— Nu pot să trec. Este o masă aproape în mijlocul străzii!

— Claxonați! Să ia masa de-acolo.

Joe Colombo îl privi ca și cum ar fi spus ceva obscen.

— Nu vedeți cine e la masă?

— Nu! Și puțin îmi pasă.

— Dar este Georgio Vitale de la Funeral Home, cel mai bun prieten al lui Matt „the Horse". El este cel care controlează toată strada. El trebuie să termine de savurat băutura.

Malko zări un italian de vreo șaizeci de ani, așezat singur la masă în fața unui Maretini Blanco, liniștit, ca și cum ar fi fost la pădure.

— Joe, spuse el, îți acord zece secunde ca să te duci să-i spui acestei caricaturi să se dea la o parte. Dacă nu, mă așez

eu la volan și-l strivesc, chiar dacă ar veni toată mafia pe urmele mele.

Cu regret, italianul deschise portiera și se-ndreptă spre mafioț.

* * *

Juan Carlos Diaz parcurgea pe jos Mulberry Street, amestecat printre ceilalți turiști. Ambianța de chermeză îl agasa. Nu știa în ce restaurant îl va găsi pe cel căutat, deci avea timp. Umberto's Clams House era primul.

El se opri o secundă în fața terasei, o examină și împinse ușa sălii. Toate simțurile sale erau în alertă. Din primul moment zări la dreapta sa pe omul pe care-l urmărea de mai multe zile.

Un chelner cu calotă de marinar se apropie de el:

— Sir, doriți o masă?

Juan Carlos Diaz nu răspunse, respiră profund, băgă mâna sub vestă, scoase automatul și făcu câțiva pași spre masa lui Alonso Camano. Unul dintre consumatorii de la bar zări arma. În cartier, acest gen de incidente era frecvent. Dintr-un singur salt, el sări de pe taburetul său, aruncându-se pe burtă în spatele unei mese goale. Chelnerul îl imită imediat.

Soția lui Alonso Camano fu prima care-l văzu pe asasin. Ea scoase un țipăt strident și bolivianul, cu silueta bondoacă, cu buzele groase strânse într-un rictus mecanic, ridică capul, văzu Tokarev-ul îndreptat spre el. Se declanșară exploziile, cinci la număr, foarte apropiate, asurzindu-i pe consumatori și acoperind țipetele femeilor. Dintr-odată, toți clienții se aruncară pe burtă, pe sub mese. Barmanul se pitulă în spatele barului ca o marionetă ruptă și un chelner care se pregătea să intre cu farfurii goale în restaurant, lăsă totul să-i cadă jos și fugi să se refugieze în Café Napoli.

Alonso Camano fu lovit de două gloanțe în piept, unul atinse coloana vertebrală și un altul secționă artera care-i iriga creierul. În ciuda rănilor grave, el reuși să se ridice, să răstoarne masa care-l jena și se-ndreptă clătinându-se spre asasin, cu mâinile înainte, cu fața crispată de ură. El înțelese totul. Înghețat de spaimă, prietenul său Luigi nu se mișca.

Asasinul se retrase și mai trase odată, apoi se-ntoarse, înconjură barul pentru a ajunge la intrarea în bucătărie. Cel de

al şaselea glonţ îl lovi pe Camano în plin piept, în timp ce celelalte trei îi găuriră hainele fără să-l atingă. El abia-l văzu pe asasin dispărând în bucătărie. Obsedat de ideea de a ajunge în stradă, Juan Carlos Diaz traversă bucătăria în fugă. Bucătarul văzând Tokarev-ul se aruncă imediat pe burtă.

Juan Carlos Diaz, coborî precipitat scara ce ducea la subsolul care dădea spre Hester Street, graţie unei trape din metal deschise pe trotuar. Juan Carlos Diaz escaladă scara de fier, ajunse pe Hester Street şi merse spre Baxter Street. Din fugă, el îşi reîncărcă automatul. După ce traversă parking-ul gol în diagonală, el încetă să fugă, considerându-se în siguranţă.

* * *

— Pentru numele lui Dumnezeu! S-au auzit focuri de armă, exclamă Milton Brabeck.

Pocniturile asurzitoare făcuseră să vibreze geamurile coborâte ale Cadillac-ului.

— Vino repede! strigă Malko.

Joe Colombo tocmai revenea la maşină după ce-l convinsese pe mafiot să-şi dea masa la o parte din mijlocul drumului. El înfundă până-n podea acceleraţia şi uriaşa limuzină trecu prin intersecţie tocmai pe culoarea galbenă.

În acelaşi moment, uşa de la Umberto's Clams House se deschise, făcând loc unei siluete care se clătina, cu faţa crispată de durere. Omul făcu câţiva paşi spre capota Cadillac-ului şi căzu brusc pe stradă cu faţa pe asfalt, în timp ce mai multe pete roşii se măreau în spatele vestei de culoare deschisă.

Malko şi Milton Brabeck se năpustiră în interiorul restaurantului cu armele-n mâini. Nişte femei ţipau într-un colţ, iar consumatorii începeau să se ridice cu precauţie. Zărindu-i pe cei doi oameni înarmaţi, ei se aruncară din nou la sol. Milton Brabeck apucă pe un chelner de gulerul cămăşii.

— F.B.I.! Unde-i tipul care a făcut asta?

— Acolo! A plecat pe-acolo, spuse el, arătând spre uşa de la bucătărie. Malko se repezi într-acolo, văzu pe bucătarul terorizat şi chepengul care ducea spre subsol. El plonjă prin apă şi ieşi în Hester Street, care era pustie. Fugi până la

colțul cu Baxter, nu văzu pe nimeni și se opri descurajat. Nici măcar nu merita osteneala să-l urmărească pe asasin. Odată-n plus, Juan Carlos Diaz lovise fără probleme. Înfuriat la culme, Malko făcu un ocol prin exterior, înapoindu-se la Cadillac. Joe Colombo era aplecat asupra omului împușcat și ridică ochii:

— Tocmai a dat ortul popii, spuse el. Ei n-au făcut treaba de mântuială. Să ne cărăbănim, căci nu vor întârzia să apară copoii.

Malko privi fața crispată, părul tăiat scurt. Teoria sa, din păcate, se mai confirma o dată: Juan Carlos Diaz se plimba în libertate. Nu mai rămânea decât un singur fir: Incarnación Capuro, dacă nu cumva și ea era o capcană mortală.

Capitolul XIV

Un singur rând de ferestre rămânea luminat la etajul treizeci și șapte al enormului building al C.B.S., situat la colțul străzii 52 cu Sixième Avenue. De când se instauraseră restricțiile la consumul de energie, edificiile comerciale din New-York rămâneau deseori noaptea pe întuneric, semănând cu niște enorme dolmenuri ridicându-se în căldura umedă a lunii iulie. Malko și Milton Brabeck pătrunseră în holul pustiu, se prezentară gărzii înarmate de serviciu și luară ascensorul „express".

Erau într-o proastă dispoziție. Moartea lui Alonso Camano era un nou succes pentru Juan Carlos Diaz și un eșec usturător pentru C.I.A. Alonso Camano zăcea în morga din Center Street. Bineînțeles că nimeni nu văzuse nimic la Umberto's Clams House. În ceea ce-i privește pe vecinii de la Café Napoli, ei declaraseră poliției fără să clipească: microfoanele estompaseră focurile de armă. Nu mai rămăseseră decât câteva pete de sânge pe asfaltul de pe Mulberry Street și pardoseala restaurantului. Fără să-și mai facă iluzii, polițiștii de la „Homicide Squad" își terminaseră treaba.

Malko își șterse fruntea acoperită de sudoare. Chiar și la această oră târzie, temperatura era înnăbușitoare. Ascensorul de opri cu o glisare domoală și ei ieșiră. Sunară și ușa D.O.D. se deschise și apăru un agent al „Companiei" pe care ei nu-l cunoșteau.

— Mr. Peabody vă așteaptă, îi anunță acesta.

Prevenit prin telefonul Cadillac-ului lui Joe Colombo, Directorul Executiv convocase o „crash-conference" pentru a evalua pagubele.

Biroul dădea spre partea de sud a Manhattanului și priveliștea era superbă. Mocheta bleumarin, mobila sobră din

acaju și desenele abstracte atârnate pe pereți, nu te-ar fi făcut să crezi că ești în biroul unui lucrător de la contrainformații. John Peabody îi măsură cu privirea pe cei doi bărbați, scuturându-și gușa.

— El v-a păcălit încă odată...

Văzând furia din ochii lui Malko, adăugă imediat:

— Poate veți avea mai mult noroc data viitoare. Eu vreau capul acestui individ cu orice preț, înțelegeți? Chiar dacă treaba asta va dura doi ani.

Trăsăturile sale deveniră dure. El le făcu semn vizitatorilor săi să se așeze.

— Aveți vreo veste despre fata de la World Trade Center? întrebă Malko.

John Peabody ridică din umeri.

— Nici una. Cum doriți dumneavoastră să găsim în New-York o fată despre care nu știm nimic, fără măcar să avem o fotografie a ei?

Malko tresări:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

În mintea sa revedea o scenă: cei doi bătrâni care se fotografiau reciproc. Bâtrâna, la un moment dat, prinsese în mod sigur pe necunoscută împreună cu soțul ei. Ei fuseseră interogați de poliție care stabilise probabil identitatea și adresa lor.

— Este posibil ca să existe fotografia acestei fete, spuse el excitat..

Agentul povesti întâmplarea. Fața directorului se lumină.

— Mâine dimineață la prima oră, voi telefona la Police Commissioner. Dacă au ceva date, le vor da.

El aprinse o țigară și spuse:

— Apropo! Am primit confirmarea în seara asta că Hugo Capuro făcea legătura între membrii guvernului bolivian însărcinați cu strecurarea cocainei și mafie. Printre altele, el primea comisioane frumoase. S-ar părea că vindea așa ceva și în Spanish Harlem.

— Numai să nu se fi ocupat nevastă-sa cu treaba asta, remarcă SAS. Dacă Juan Carlos Diaz și-a adus contractul la îndeplinire, înseamnă că el mai are nevoie de ceva. Cel mai probabil, de un pașaport. Problema este aceea de a ști dacă Incarnación Capuro o să i-l dea, sau dacă el își face iluzii. Eu cred că n-ar trebui sub nici o formă să fie lăsată să plece mâine.

— Am să cer să vină întăriri de la Washington, cu prima cursă, spuse John Peabody. În orice caz, dumneavoastră o veți vedea mâine, nu?

— Nu este sigur că ea o să-și deschidă inima în fața mea.

Milton Brabeck care începuse să se molipsească de la contactul cu New-Yorkul îl întepă:

— După felul cum vă privea, se poate că ea vă va deschide altceva.

Nici John Peabody, nici Malko nu-i dădură atenție. Confuz, Milton nu mai insistă.

Se lăsă o liniște apăsătoare, întreruptă doar de șuieratul aparatului de aer condiționat.

— Dată fiind poziția lui Hugo Capuro, remarcă Malko, n-ar fi nici o problemă pentru a procura un „adevărat" pașaport fals.

— Trebuie ca ștoarfa asta de Incarnacion să vorbească.

— Tortura este interzisă prin constituție, spuse agentul. Dacă ea lucrează cu Carlos Diaz, ea nu va vorbi, dar ne poate conduce la el, fără să știe.

John Peabody își mângâie gușa:

— De data asta trebuie să-l prindem. Eu îl vreau pe tip...

Malko îl opri:

— Dacă nu acționăm cu discreție totală, îl pierdem. Dumneavoastră deja îi puteți pune telefonul sub monitoring, dar eu nu cred prea mult în asta. Este posibil ca Juan Carlos Diaz să fie deja în drum spre Rio.

— Poate, zise John Peabody, cu un surâs forțat. Asta vă va ocaziona o plimbare la Rio.

— Mă voi duce să-l caut pe tip și în infern dacă trebuie.

— Pentru seara asta ajunge, spuse Peabody. În momentul când voi avea noutăți de la bătrâni, am să vă anunț.

* * *

Mirosul fad de hașiș îți pătrundea în nări, din momentul în care intrai pe ușa lăsată deschisă la etajul al optsprezecelea. O mulțime compactă și zgomotoasă se-nghesuia într-o sală imensă care ocupa toată fațada spre strada 54. Pereții albi erau acoperiți de pânze. Toată lumea avea un pahar în mână, afară de cei care fumau și stăteau tolăniți în fotolii. Din cauza căldurii, machiajul femeilor începea să se topească. În orice caz, adunarea aceea nu amintea cu nimic din seară funebră. Malko se strecură printre invitați. În trecere, un chelner îi puse aproape forțat în mână un pahar de whisky. O blondă înaltă,

îmbrăcată în verde, cu un decolteu adânc în formă de V, plonjând spre niște sâni lăsați în jos; înaintă în direcția sa și-l luă de braț.

— Dumneavoastră nu erați la Stephen seara trecută? A fost delicios...

Malko reuși să scape de caracatița parfumată și-și continuă explorarea. Era ora șase și jumătate. Malko, educat în stil european, uitase că americanii soseau la manifestările mondene cu exactitatea unui șef de gară. El atinse o crupă îmbrăcată în mătase mov a cărei proprietară se-ntoarse șușotind încântată.

În urma lui Malko, Milton Brabeck încerca să semene cu un amator de artă. Era prima dată când participa la un vernisaj. Agentul aruncă un ochi spre tablouri: culori violente și crude, peisaje și scene de groază, al căror autor era un artist bolivian, care în mod vizibil lucra sub efectul halucinogenelor.

Malko ajunse pe o terasă mare care se termina cu mai multe rotonde, se apropie de margine și zări mai jos grădina Muzeului de Artă Modernă, presărată cu statui.

Pe terasă era la fel de multă lume ca înăuntru și te coceai de căldură.

El o zări în sfârșit pe Incarnacion Capuro, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră care mula un piept impresionant, cățărată pe tocuri foarte înalte, fără voaletă, într-o conversație foarte aprinsă cu trei domni care o priveau de parcă ar fi fost un lingou de aur. Ea-l zări pe Malko și imediat, scuzându-se cu un surâs, se-ndreptă spre el.

Milton Brabeck se eclipsă discret.

Ochii ei negri, proeminenți străluceau de o sinceră bucurie, ceea ce o făcea și mai frumoasă.

— Ce fericită sunt că vă văd, spuse ea, coborând vocea și continuă: Mă plictisesc de moarte. Îi cunosc pe oamenii aceștia. Dacă n-ar fi pentru Hugo, n-aș fi venit, dar el promisese că va asista la vernisaj. Nu-i așa că...

Ea scoase un oftat de circumstanță. Ochii ei negri și jucăuși îl fixară pe Malko cu o expresie tristă și în același timp provocatoare. Ea răsucea între degete un pahar gol de șampanie. Malko îi propuse:

— Doriți să beți ceva?

— Nu, spuse ea. Şampania asta e proastă. S-ar spune că au fiert-o şi eu nu beau niciodată whisky...

— Un coniac?

Ea surâse.

— Da! Poate.

Malko se duse la bar, destupă o sticlă de Gaston de Lagrange, umplu un pahar şi i-l întinse lui Incarnacion Capuro.

— Mulţumesc, spuse ea, cu privirea înmuiată.

Rumoarea din jurul lor era asurzitoare. Malko văzu că pieptul lui Incarnacion Capuro tresălta liber sub rochie, era foarte ridicat, disproporţionat faţă de statura măruntă a bolivienei. Picioarele suple, talia subţire şi acest piept enorm, îi făceau corpul foarte atrăgător. El avu imnpresia că ea aştepta ceva şi se hotărî să găsească răspunsul la una dintre întrebările pe care şi le punea.

— Nu doriţi să-mi arătaţi apartamentul?

— Nici eu nu-l cunosc, dar putem să-l explorăm împreună.

Ei traversară o primă încăpere unde trebuia să te foloseşti de coate pentru a înainta un metru. Incarnacion Capuro era chemată din toate părţile de bărbaţi şi femei care veneau s-o îmbrăţişeze şi să-i vorbească la ureche, dar ea îşi continua drumul fofilându-se printre invitaţi, cu o anumită febrilitate.

Uitându-se peste umăr, el zări pe Milton Brabeck, cu un pahar de Gaston Lagrange în mână, pierdut în mulţime cu o roşcată solidă care încerca să lege conversaţia cu el... Gorila jenată, nu-l părăsea pe Malko din ochi. Acesta din urmă îi făcu un semn din ochi, înainte să dispară într-un salon la fel de ticsit. Tot New-York-ul era acolo.

Împinse o uşă şi pătrunse într-un culoar tapisat în galben, pustiu. Incarnacion Capuro se strecură acolo în urma lui şi se bosumflă.

— Nu-i prea vesel aici.

Sprijinită de zid, ea părea să aştepte ceva. Malko deschise o uşă, aceea a unei săli de baie.

Incarnación Capuro intră acolo şi se opri în faţa lui. Timp de câteva secunde, ea-l privi lacomă, nemişcată, apoi înaintă un pas atingându-l şi începu să se frece cu mişcări lente de el, surâzând, cu ochii închişi.

Fără să spună un cuvânt, mâna ei se strecură între corpurile lor. Ea îşi întrerupse mişcările, spunând cu o voce liniştită.

— Trageţi zăvorul!

Se auzea foarte vag larma invitaţilor. Incarnacion Capuro îşi lipi pieptul de el cu un geamăt de satisacţie şi deodată se lăsă să alunece în genunchi pe mocheta albă cu spatele la cadă. Gura îi înlocui mâna. Se comporta ca o vestală supusă şi abilă. Deodată, cineva suci mânerul uşii, încercând să intre. Ea nici măcar nu se-ntrerupse. Gura ei era o teacă din catifea, caldă, vie care părea să aspire virilitatea lui Malko. Într-un moment de luciditate el îşi spuse că intuiţia sa era corectă, că nu era o capcană. Incarnacion Capuro era pur şi simplu o femeie în călduri.

Deodată, în momentul în care el se aştepta mai puţin, ea se ridică cu o mişcare, având în ea supleţea unei reptile, se strecură pe lângă el şi se sprijini de chiuvetă, întorcându-i spatele dar privindu-l prin oglindă.

Un gentleman în situaţia în care se găsea Malko nu putea refuza o astfel de invitaţie directă. Rochia de mătase era un obstacol uşor de înlăturat, ca şi nylonul negru care mula fesele tari şi rotunde.

Când el o penetră, ea tresări, cambră violent şi începu să murmure cuvinte obscene în limba spaniolă.

După câteva minute, cu mâinile crispate de marginea chiuvetei, cu gura deschisă, ea avu un orgasm violent care o scutură ca o descărcare electrică. Ea rămase apoi într-o stare de apatie peste chiuvetă, cu machiajul în suferinţă şi ochii închişi. Malko se degajă cu blândeţe şi ea se ridică.

Nu trecuseră cinci minute de când intraseră acolo.

— Din fericire aţi venit ca să mă scăpaţi de plictiseala acestui cocktail, spuse ea pe un ton bucuros.

Uşa fu încercată din nou.

— Sunt nerăbdători! oftă ea.

În fine zgomotul încetă.

— Ieşiţi primul, spuse ea cu o voce normală. Vă prind şi eu din urmă.

Malko trase zăvorul, deschise uşa şi se strecură pe culoar. Pentru a se lăsa astfel violată, doamna văduvă Capuro trebuia să fie rea de muscă şi să aibă mult sânge rece. Era amuzant să faci dragoste în mijlocul a două sute de persoane, dar el nu reuşise să afle nimic despre legăturile vulcanicei boliviene cu Juan Carlos Diaz. Din fericire, avea toată seara înaintea sa.

* * *

Juan Carlos Diaz coborî din metrou la o distanță de patru sute de metri de Carlyle. Purtând combinezonul alb pe spatele căruia scria „BELL Telephone Cie", cu geanta pe spate, și o curea încărcată cu o mulțime de ustensile, el semăna cu unul dintre nenumărații reparatori de telefoane care brăzdau zi și noapte orașul New-York. Cu pas liniștit, el se-ndreptă spre ușa turnantă a hotelului și merse direct la recepție.

— Am fost chemat. Ceva nu merge la apartamentul 1 110, spuse el. Vă rog să-ntrebați dacă pot urca.

Funcționarul de la tejghea îl privi puțin descumpănit.

— Dar noi avem omul nostru care...

— Știu, zise Juan Carlos Diaz, dar „house keeper-ul" m-a chemat. Trebuie schimbat aparatul și el nu are așa ceva, spuse el arătând spre geantă. Eu îi aduc ce-i trebuie, vezi?

— OK. OK, spuse funcționarul, așteptați să sun.

El formă numărul apartamentului. Imediat, o voce de femeie răspunse „Alo!".

— Miss, spuse funcționarul, depanatorul de telefon pe care l-ați solicitat este aici.

— Bine! Să urce.

Juan Carlos Diaz traversă micul hol, târându-și picioarele. Avea timp destul. Liftierul de-abia îi aruncă o privire. La etajul unsprezece el coborî, o luă la dreapta și bătu la ușa apartamentului 1 110. Ea se deschise imediat și în ușă apăru fața înspăimântată a Angelei Ruthmore. Abia intrat, Juan Carlos Diaz puse geanta jos și bătu afectuos fesele cambrate ale complicei sale.

— Bravo Negrita! Nu a fost greu, așa-i?

Portoricana schiță un surâs silit.

— Nu, fata care-i de serviciu pe etaj este portoricană și i-am spus că iubitul meu nu s-a-ntors din oraș și că mă plictiseam s-aștept jos la bar.

— Perfect, spuse Juan Carlos Diaz, să trecem la treabă.

Capitolul XV

Incarnacion Capuro întinse mâna spre a fi sărutată unuia dintre ultimii invitaţi, cu ochii plecaţi, cu o figură de văduvă neconsolată. Malko o studia. Nimeni n-ar fi crezut că ea se lăsase violată ca o subretă, în picioare, sprijinită de o chiuvetă.

Corvoada celor trei ore, în care trebuise să asculte condoleanţe, era terminată. Ea-şi luă poşeta şi ieşi din hangar. Malko o reîntâlni la ascensor.

— Vreţi să mâncaţi? o-ntrebă el.

— Nu ţin neapărat, spuse boliviana. Aş vrea să ascult muzică. Ultimele două zile au fost foarte penibile. Trebuie să-mi adun gândurile.

Ea începuse deja.

— Perfect! spuse Malko.

Din momentul în care ascensorul începu să coboare, femeia se frecă de el cu un tors de pisică fericită, strivindu-şi sânii de alpacaua costumului său. Malko o suspecta că-şi aplicase silicoane.

El o observa intrigat. Ce legături putea avea ea cu Juan Carlos Diaz, teroristul? Sau Incarnacion Capuro era o comediană extraordinară, ori ea nu bănuia nimic despre legătura dintre răposatul ei soţ şi Diaz. Ieşiră în căldura apăsătoare şi umedă. Din fericire, Rolls Royce-ul albastru era parcat chiar în faţa intrării imobilului. Incarnacion îi întinse cheile lui Malko.

— Nu-mi place să conduc când sunt cu un bărbat.

El se aşeză pe scaunul tapisat cu piele şi ea, alături de el.

— Doriţi să mergeţi la Regines? întrebă Malko.

— Nu! Cunosc un loc demenţial, spuse boliviana. Club „54" pe strada 54 între strada 7 şi strada 8. Este cea mai plăcută

ambianță din New-York și afară de asta, nu vreau să fiu văzut astăzi la Regines.

— Perfect, aprobă Malko.

Categoric, totul se amesteca.

El porni de pe trotoar. Boliviana îl întrebă deodată:

— Unde ați ajuns cu ancheta?

— Nicăeri, mărturisi Malko. Noi îl suspectăm în continuare pe Juan Carlos ca fiind cel care l-a omorît pe soțul dumneavoastră, dar nu știm care este motivul.

Incarnacion Capuro dădu din cap:

— Sper că veți sfârși prin a-l aresta. Soțul meu era un om bun și generos, care nu făcea rău nimănui. El acorda toată încrederea președintelui Banzer...

— Apropo! spuse Malko traversând Broadway, știți că un alt bolivian exilat, Alonso Camano a fost asasinat ieri seară în Little Italy de un necunoscut?

El o supraveghea pe Incarnacion cu coada ochiului,. Ea întoarse brusc capul spre el și păru sincer emoționată.

— Camano! Madre de Dios! era foarte bun prieten cu soțul meu. Este zguduitor. Trebuie să-i telefonez soției lui.

Malko nu mai scoase nici o vorbă. Dacă ceea ce bănuia el era adevărat, atunci Incarnacion Capuro merita în mod cert medalia pentru ipocrizie.

El opri în față la Club 54. Ca de-obicei, o barieră din catifea roșie izola intrarea. Incarnacion Capuro coborî prima și portarul, când o văzu îndepărtă pe gură cască.

— Sunteți cunoscută, remarcă Malko surâzând.

— Soțul meu adora acest loc, mărturisi ea. Este extrem de amuzant. Când voiam ceva mai sofisticat, mergeam la Regines.

* * *

„Pu-pu-pum, pu-pu-pum"

Sonorul emitea într-un ritm dement combinații de melodii pop, unele mai bune ca celelalte. Scufundați în canapele din plastic alb, Malko și Incarnacion îi contemplau pe dansatori.

Cei șase stâlpi luminoși terminați cu proiectoare rotitoare începură să coboare asupra pistei, aruncând asupra ei o lumină ireală. Incarnacion se ridică brusc.

— Să mergem, să dansăm.

Muzica având un ritm foarte rapid, Incarnacion se lipi de Malko într-o atitudine care nu lăsa loc nici unui echivoc. El încercă să vadă dacă Angela Ruthmore era acolo, dar cabina pentru D.J. era prea sus.

El se opri și o luă pe Incarnacion de mână.

— Să mergem să vizităm etajul de sus.

Ea-l urmă fără să discute. Alte cupluri dispăreau discret pe scara tapisată în roșu. Cei doi se pomeniră într-un balcon de teatru. La cinci metri de ei, doi poponari făceau sex fără cea mai mică rușine. Agentul coborî până la marginea balconului pentru a avea o privire de ansamblu asupra ringului.

În „catedra" de oțel erau patru persoane: trei bărbați și o fată, alta decât Angela Ruthmore. Aceasta era albă, avea părul lung, blond. Incarnacion Capuro îl trase cu insistență de mână:

— Ce faci?

Ei urcară din nou de-a lungul gradenelor și s-așezară un pic mai departe, spre a nu fi văzuți de pe travea centrală. Mocheta de nylon era foarte jegoasă, dar asta nu părea s-o deranjeze pe Incarnacion care, din proprie inițiativă se lungi aproape sub scaune, atrăgându-l pe Malko peste ea.

El o privi cu ironie:

— Veniți des aici să faceți sex?

Ea negă din cap:

— Nu! Am o garsonieră pe care am împrumutat-o unei prietene.

— Ea nu vă poate restitui cheia pentru scurt timp?

Incarnacion Capuro îl fixă cu o privire furioasă și spuse pe un ton agresiv:

— Vă e jenă să facem sex aici?

Categoric, New-York-ul era plin de nimfomane.

Malko își asumă sarcina s-o convingă de contrariu. Ea îl răsturnă pe spate, apoi, îndepărtând ceea ce o deranja, se-nfipse în sexul lui cu toată nădejdea, suspinând satisfăcută.

Un negru care trecu pe-acolo, lansă cu jumătate voce o remarcă trivială, dar Incarnacion Capuro era aiurea. Cu unghiile înfipte în coastele lui Malko, ea se mișca înainte și înapoi cu o furie dezlănțuită.

Un alt cuplu se instalase un pic mai sus și Malko auzi gemetele fetei îngenunchiate pe trepte.

— Stop, strigă ea deodată. *You're hurting me! Stop.*[1]

Malko îl văzu pe bărbat — un uriaş de culoarea cafelei cu lapte — retrăgându-se şi aruncându-se asupra fetei perforând-o cu şi mai mare violenţă. Ea scoase un ţipăt ascuţit, îşi ascunse capul în mâini şi începu să spună cuvinte nearticulate printre gemete.

Lui Incarcacion Capuro îi ieşiseră ochii din orbite. La rândul ei, începu să geamă şi orgasmul ei porni dintr-odată. Ea se lăsă să cadă peste Malko.

El se aplecă la urechea ei.

— Nu vrei să mergem să continuăm în garsoniera ta?

— Ţi-am spus că-i împrumutată, spuse ea pe un ton plictisit. Afară de asta, e foarte departe.

— Unde?

— Nu te priveşte.

De data asta cortina de fier căzu din nou. Ei se ridicară şi coborîră. Malko se-ntrebă dacă confesiunea acestei văduve vulcanice nu-l va epuiza pentru o săptămână. Ei se răcoriră cu un suc de fructe la bar şi Incarnacion spuse brusc:

— Mi-ajunge! Să plecăm.

Ei se urcară în Rolls şi Malko luă drumul către Beekman Square. Ajunşi la micul squar dinspre East Driver Drive, Incarnacion îi spuse:

— Opriţi! Eu parchez mereu aici. Este mai practic.

Malko opri motorul şi se uitară tăcuţi unul la altul.

— Aveţi nervii foarte tari, remarcă el, după cele întâmplate cu soţul dumneavoastră alaltăieri.

Ea ridică capul.

— Am urmat o şcoală foarte dură.

— Care?

Ea-şi întoarse ochii gravi spre el.

— Frica şi foamea, dar mai ales foamea. Am fost înfometată timp îndelungat. Nu aveam nici un mijloc de existenţă şi îi binecuvântam pe bărbaţii care doreau corpul meu scheletic pentru câţiva pesos. Timp de mai mulţi ani, am fost curvă. Acum perioada aceea este departe. În sfârşit, l-am întâlnit pe soţul meu şi ne-am căsătorit.

— Dar îl înşelaţi...

---

1. Opreşte! Îmi faci rău.

Ea-şi lăsă capul jos, în semn de afirmaţie.

— Acum trei ani a suferit o intervenţie chirurgicală şi nu putea să mai facă sex. De-atunci, mă lăsa să fac ce vreau. Ştia că nu pot sta mult timp fără să fac sex.

Lui Malko îi stătea pe limbă s-o-ntrebe dacă nu cumva agăţa şi în Spanish Harlem. Era posibil ca Juan Carlos Diaz să fie doar un amant trecător în viaţa ei, ca şi Malko. Ea-l observa şi surâse:

— Probabil că-n meseria dumneavoastră aţi întâlnit multe femei, spuse ea.

— Care meserie? întrebă Malko.

— Lucraţi doar în Departamentul de Stat, nu-i aşa?

El surâse.

— Nu toate sunt aşa frumoase ca dumneavoastră şi atât de disponibile.

— Sper să ne revedem, spuse ea.

— Şi eu. Mâine cumva?

Ea dădu din cap.

— Nu, mâine am un program foarte încărcat, dar poimâine sunt complet liberă.

— Aveţi întâlnire cu vreun bărbat? întrebă Malko.

Ea surâse amuzată.

— Deja eşti gelos? Îmi place când bărbaţii sunt geloşi pe mine. Dacă rămâneţi la New-York, ne putem vedea în fiecare zi, în garsoniera mea.

Malko nu mai pricepea. Existau şanse, din ce în ce mai mari ca misterioasa prietenă, să fie Juan Carlos Capuro. El se gândi la paşaport: totul conducea în direcţiia asta, afară de cazul în care nu i-ar fi venit proasta idee să-i vorbească despre Malko. El se aplecă şi îi sărută mâna.

— Ei bine, pe poimâine atunci... Rămâne la aceeaşi oră?

— Veniţi să mă căutaţi acasă, la mine, înainte de cină, îi sugeră ea şi reţineţi masă la Four Seasons, pe care-l ador. Am să mă fac foarte frumoasă.

— Sunteţi foarte frumoasă, o asigură Malko, deschizând portiera.

El se depărtă sub valul de căldură înnăbuşitoare, parcurgând pe jos strada 50 până la Premiere Avenue. Beekman Place era absolut pustie. De după un colţ, se desprinse Milton Brabeck, leoarcă de sudoare.

— Doamne, spuse gorila, ați văzut casa aceea de nebuni? Era cât pe ce să fiu violat de o fufă care avea categoric toate bolile din lume. Ce mai e nou?

— Cred că Mme. Capuro are întâlnire mâine, cu Juan Carlos Diaz și că el va părăsi New-York-ul cât de curând, spuse el.

Milton Brabeck fluieră încet.

— Terrific! O să ne amuzăm bine. John Peabody va fi foarte furios. Cum ați aflat?

— M-am gândit, spuse Malko. Veniți, înainte să mă topesc de căldură...

* * *

Malko luă cheia de la recepționerul adormit, care-i raportă:

— Telefonul dumneavoastră a fost reparat, sir.

— Care telefon?

— Cel din holul apartamentului dumneavoastră. Acela nu mai mergea.

— Bine! zise Malko.

Categoric Carlyle era un hotel bun. Lucrurile erau reparate chiar înainte să constați că sunt stricate. O liftieră bătrână, oribilă îl conduse până la etajul unsprezece. De cum intră în casă, se dezbrăcă și se aruncă sub duș, se săpuni și efluviile delicate ale săpunului său Jacques Bogart goniră mirosul aerului de New-York. Se duse apoi în living și porni televizorul ca să privească show-ul. De-abia se așeză și sună telefonul Întinse o mână și decroșă:

— Alo?

— Domnul Malko Linge? întrebă o voce de bărbat domoală, gravă, înăbușită, ca și cum ar fi fost deghizată.

Malko era pe punctul de a răspunde „da", când o mulțime de gânduri îi veniră în minte și apoi se ordonară ca și cum ar fi fost programate de un calculator, aranjându-se precum piesele unui puzzle: repararea telefonului, acest apel tardiv, această voce care-i sugera vag câte ceva și apoi își aduse aminte de sfârșitul unui arab — Mahmoud Hamshari — numărul doi din „Septembrie negru", o mică glumiță foarte bine pusă la punct de serviciile speciale israeliene. Tehnica însă se poate copia.

Cât putu de încet, el luă aparatul cu brațul întins și-l duse dincolo de perete, atât cât îi permise lungimea firului. De-abia atunci el spuse:

— Eu sunt.

— Uite ce este, spuse vocea de la capătul celălalt al firului.

Cât putu de tare, Malko aruncă receptorul în hol și se aruncă pe spate pe mocheta din cameră. Nu resimți decât suflul unei explozii asurzitoare, care scutură întreg apartamentul. Peretele rămase la locul lui, dar suflul distruse mobilierul, smulse ușa care dădea spre culoar, ca și pe cea a camerei și-l făcu pe Malko să se rostogolească sub pat..

Resturi din mobilier zburară prin cameră, lovindu-se de perete. Zăpăcit și asurzit, Malko se ridică și aruncă un ochi prin apartamenrt. Living-room-ul era devastat. Telefonul se volatilizase. Nu se mai vedea decât un capăt de fir.

Dacă ar fi păstrat receptorul la ureche, capul și o mare parte din corpul lui, ar fi fost făcute țăndări.

— *Himmel Herr Gott!* murmură el în sinea sa.

Fără spiritul lui de anticipație, ar fi fost mort. Cu mâinile tremurând de nervi începu să se îmbrace din nou. Fusese una din capcanele cele mai periculoase, căreia îi fusese victimă. Noroc că într-o zi, unul din prietenii din serviciile israeliene speciale îi povestise despre gluma pregătită lui Hamshar. El tocmai își încheia cămașa când se auziră țipete pe culoar. Ușa era trântită pe mocheta roșie. Malko era obligat să dea din nou explicații.

* * *

John Peabody, smuls din patul său, cu ochii somnoroși și gușa lui mare tremura de furie.

— Motherfucker, explodă el. Se reconstituise totul: acest tip e corpolent ca persoană. Vă dați seama? El a trimis mai întâi o tipă, care nu se știe cum a reușit să intre în apartamentul dumneavoastră.

— Îi știți semnalmentele?

— Da! Foarte închisă la culoare, foarte frumoasă, tip sud-american sau portorican . Vă aștept la ora opt la birou pentru un breakfast meeting.

— Asta trebuie să fie D.J. de la Club 54, spuse Malko. Diaz are un veritabil harem...

— În orice caz, continuă Peabody, ea a așteptat aici pentru a-i deschide în momentul când el s-a prezentat ca un funcționar de la telefoane. Pe urmă, a fixat explozivul sub soclu, a făcut legătura la un dispozitiv electronic telecomandat de la distanță. Lui nu-i mai rămânea decât să vă sune. Ar fi putut să vă sune și din Tombuctu, căci sistemul ar fi funcționat în același fel.

Directorul adjunct de la Carlyle contempla apartamentul devastat cu lacrimi în ochi.

— Tocmai renovaserăm etajul, spuse el oftând.

Dac-ar fi fost după inima lui, ar fi căutat să se descotorosească de un pasager atât de incomod....

Malko se-ntoarse spre el:

— Acum aș dori să mă culc.

— O să vi se dea un alt apartament, se grăbi să spună directorul.

Pompierii își strângeau uneltele și cea mai mare dezordine domnea în tot etajul. Ceilalți ocupanți ai hotelului se treziseră din caiuza exploziei. Întâmplarea era destul de incomodă pentru prestigiul unui stabiliment precum Carlyle.

— Odihniți-vă, îi zise John Peabody și aveți grijă să nu fiți victima unei alte glume.

Malko fu dus la noul său apartament. Din fericire, bagajele sale nu avuseseră de suferit, fiind adăpostite în dulapuri. De data asta era vorba de un apartament cu două dormitoare. Milton Brabeck se instală într-unul din ele, după ce-și pregătise artileria și-și pusese în funcție toate alarmele electronice. Nici o furnică nu mai putea pătrunde fără a fi reperată.

Malko luă din bar o sticlă și-și turnă un pahar de Martini Blanco. El bea așa ceva foarte rar, dar circumstanțele meritau să facă o excepție. Rămase într-un fotoliu, pentru a reflecta. Siguranța lui Juan Carlos Diaz dovedea ceva, și anume că el știa că Malko nu va fi la hotel între șase și șapte. O singură persoană-l putea informa: Incarnacion Capuro.

* * *

— Nu se pune problema să prevenim F.B.I-ul, sau poliția locală, spuse răspicat John Peabody. Noi înșine, vom rezolva această problemă. El arătă cu degetul pe Malko țintuit pe scaunul său. Dumneavoastră și Milton sunteți mari...

Malko spumega în sinea sa.

— Dumneavoastră ştiţi cum s-au terminat ultimile noastre două întâlniri, spuse el. Juan Carlos este unul din cei mai primejdioşi oameni pe care a trebuit să-i combatem.

John Peabody surâse ironic:

— Cred că asta nu vă deranjează. Dumneavoastră aţi ieşit din situaţii la fel de primejdioase. Sunteţi într-o ţară prietenă, înconjurat de amici şi aliaţi şi susţinut de mine. Eu acţionez după instrucţiunile Directorului General pe care le cunoaşteţi. Nu există nici o pistă oficială în această afacere. Noi plătim fără să cerem chitanţă. Nu există nici rapoarte, nici alte urme. Nimeni nu va şti ce s-a petrecut şi rarele hârtii care există, vor fi distruse după lichidarea lui Diaz. Deci vă dau ordin să lichidaţi această bestie răufăcătoare. Nu doriţi să vă revanşaţi?

Malko nu răspunse. Era prins în capcană. De mult timp el trecea prin situaţii similare. Avusese oroare de violenţă şi în ciuda lui, se găsise amestecat în nişte istorii atroce. Reuşise însă în zece ani de misiuni speciale să nu fie asasin. Acum i se cerea să omoare un om pe la spate, fapt care contrazicea morala lui.

— Nu pot face asta, spuse el.

— O veţi face, spuse John Peabody, cu răceală în voce.

— Şi dacă refuz?

— În acest caz, am să vă predau poliţiei pentru asasinarea lui Alonso Camano.

Malko era cât pe ce să-i pună mâna-n gât.

— Mă găseam împreună cu două persoane când acesta a fost omorît, remarcă el glacial.

John Peabody surîse ironic.

— Aceste persoane nu vor depune mărturie şi mulţi martori v-au văzut la Umberto's Clams, cu arma-n mână. Noi vom trimite un dosar beton poliţiei new-yorkeze.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Malko simţea că decizia americanului era irevocabilă. John Peabody nu glumea. Îi mai rămânea posibilitatea să-i telefoneze lui David Wise; ca şi cum el i-ar fi ghicit gândurile, John Peabody spuse:

— Puteţi telefona la Washington, dar în acest caz, zece minute mai târziu îl chem pe police commisioner şi nimeni nu mă va opri. Nu uitaţi că sunt un oficial al „Companiei" iar dumneavoastră sunteţi un străin.

— Dumneavoastră sunteţi o zdreanţă, John, spuse Malko încet, şi vă doresc să muriţi într-un mod cât mai dezagreabil.

John Peabody râse cu jovialitate.

— Haideţi, nu fiţi supărat! Nu-i nimic personal în afacerea asta. Eu vă stimez şi am multă prietenie pentru dumneavoastră, dar problema este că sunteţi singurul om capabil să veniţi de hac acestei cobre şi eu trebuie să vă motivez.

— John, zise Malko, aţi cumpărat braţul meu, nu conştiinţa mea.

— Ei bine! zise John Peabody, eu o închiriez pentru douăzeci şi patru de ore.

Capitolul XVI

Malko opri în intersecția dintre Premiere avenue și strada 50, în plină zonă înterzisă, camioneta sa având pe flancuri scris cu litere albe „Flowers, Immediate Delivery". În retrovizorul său, el zări Rolls-ul albastru al lui Incarnacion Capuro ajungând în dreptul lui, apoi virând pe strada 50. Boliviana era singură la volan. Malko își șterse fruntea leoarcă de sudoare. Camioneta de florar era un vehicul al C.I.A., echipată cu radio și telefon, plus un motor care-i permitea să rivalizeze cu un Ferrari, o mică minune, căreia îi lipsea doar aerul condiționat.

Spatele era încărcat cu aparatură electronică și un tehnician C.I.A. care supraveghea telefonul casei Capuro. Doi alți agenți veniți de la Washington,trebuiau să stea cu schimbul, împreună cu Malko, toată ziua.

Milton Brabeck, la volanul unui „Pontiak Transam" — o adevărată bombă — le asigura acoperirea. El nu se schimbase de la volan. Începând de dimineață, Incarnacion Capuro îi plimbase mai întâi la World Trade Center unde se dusese la bancă, apoi la coafor pe Madison, apoi la Bergdorf Goodman pe Fifth Avenue și în sfârșit la biroul soțului ei, în fața sediului ONU. Cele două vehicule ale D.O.D. erau s-o piardă de zece ori dacă Rolls-ul nu era vizibil de departe. Boliviana, datorită numerelor DPL putea parca oriunde, ceea ce-i făcea viața ușoară. După tentativa de asasinat din ajun, Malko era convins că Incarnacion Capuro era complicea lui Juan Carlos Diaz, că ea îl va duce la terorist.

Incarnacion Capuro vină mai întâi în Beekman Place, apoi merse în marche-arrièr pentru a parca în scuarul de pe strada 50, cu sensul spre vest. Era ora cinci jumătate. Ea nu se-ntâlnise cu nimeni, nu dăduse nici un telefon. Malko luă

microfonul de la radioul său şi-l chemă pe Milton pe frecvenţa 104. El îl văzuse virând pe strada 51.

— Unde eşti, Milton? întrebă el.

Vocea americanului se auzi numaidecât.

— Pe Beekman Place. Am parcat pe strada 51 şi sunt ascuns de un vagon mare, cu resturi din demolare. Se demolează o clădire tocmai lângă clienta noastră. De-acolo, eu supraveghez intrarea ei. Tocmai a venit acasă.

— O.K., spuse Malko, anunţă-mă în momentul când iese.

Milton avea prinsă la centură o mică staţie Motorola.

Malko încercă să respire puţin. Căldura era la fel de înnăbuşitoarte. Smoala se coşcovea sub roţile maşinilor, iar oamenii se târau copleşiţi de arşiţă. New-York-ul semăna cu un cazan uriaş în care fierbeau toate rasele.

Malko încercă să se uite la vitrina băcanului italian. Aproape de scaunul lui era o sacoşă din piele în care erau două pistoale automate: al său extraplat un 22 Long Rifle cu încărcător cu zece cartuşe extrapenetrante şi un Smith et Wesson „357 Magnum" cu ţeava de trei ţoli, capabil să găurească şi cimentul, două arme „curate" furnizate de D.O.D. Malko putea să le abandoneze la locul faptei, ele neconducându-i pe anchetatori nicăieri, chiar supuse anchetelor celor mai sofisticate.

Malko ştia că risca foarte mult găsindu-se în situaţia de a comite un asasinat cu sânge rece, ceea ce nu i se-ntâmplase pân-acum în lunga sa carieră. C.I.A. nu voia nici duel, nici arestare, ci numai o lichidare în stilul „mafia", cât mai multe gloanţe posibile, în cel mai scurt timp posibil.

Juan Carlos Diaz trebuia să moară.

Malko, în mod laş, se ruga Celui de Sus ca Milton Brabeck să-l vadă primul pe Juan Carlos Diaz. Gorila nu avea aceleaşi scrupule. Dotat cu o armă la fel de secretă, un pistol mitralieră echipat cu surdină şi un încărcător cu treizeci şi două de cartuşe calibrul 38, el era gata să-l zdrenţuiască pe Juan Carlos Diaz, cu condiţia ca acesta să se arate.

Era ora şase patruzeci şi cinci. Lui Malko îi era sete. O maşină a poliţiei trecu încet prin faţa lui, coborî pe Premiere avenue şi vină pe strada 51. Două minute mai târziu, auzi vocea lui Milton Brabeck în surdină şi precipitată.

— Ea a ieşit!

Malko porni şi înaintă un metru, pentru a vedea Rolls-ul. Incarnacion Capuro apăru aproape imediat, îmbrăcată în aceeaşi rochie înflorată, cu o poşetă albă în mână. Ea ocoli Rolls-ul ca şi când l-ar examina, apoi se urcă în el, dar în loc să demareze, rămase nemişcată la volan. Malko nu lăsa maşina albastră din ochi. Dacă Juan Carlos venea, el nu putea apare decât din strada 50 sau strada 51, din raza de acţiune a lui Milton Brabeck.

— Shit!, s-auzi deodată vocea gorilei în radio. Vin copoii spre mine!

Era culmea! Malko auzi clar o voce strigând: „Ei tu! Ieşi de-acolo!". El uitase că acest cartier al miliardarilor era probabil singurul loc din New-York unde puteai să-ţi scoţi câinele la plimbare, fără să fii sugrumat, sau violat.

Se auzi o rumoare de voci confuze, apoi un clinchet sec. Milton Brabeck îşi întrerupsese emisiunea. Malko înjură de unul singur, neputincios. Dac-ar fi intervenit, ar fi fost şi mai rău. Milton Brabeck trebuia cu orice preţ să evite implicarea C.I.A. în scandal, cu arma aceea grozavă pe care o avea asupra lui.

O mişcare în Rolls îi deturnă gândurile. Incarnacion Capuro se dăduse iar jos din maşină.

Malko o urmări cu privirea. Cel pe care-l aştepta întârzia la întâlnire... El luă microfonul şi spuse:

— Milton, mă auzi?

Nu primi nici un răspuns. Gorila era probabil în continuare cu poliţiştii de la maşina de patrulare. Incarnacion Capuro se sprijini de capota maşinii sale şi-şi aprinse o ţigară. Nu apucase să tragă două fumuri, când din spatele maşinii apăru o siluetă, care venea de pe scara ce lega capătul străzii 50 de East River Drive. Omul ocoli maşina şi se-ndreptă spre boliviană. Avea ochelari negri, era scund, părul foarte negru. Se întâmplase ceea ce anticipase Malko. El simţi o-nţepătură în inimă: Era Juan Carlos Diaz.

De data asta îi venise singur în bătaia puştii. Îi rămânea foarte puţin timp pentru a acţiona. El băgă mâna în sacoşă şi luă pistolul automat căruia îi trase piedica. Clinchetul glonţului intrat pe ţeavă, îl îngheţă. Nu mai putea da înapoi. Ca un automat, el sări jos din camionetă, împinse portiera, cu creierul golit de gânduri, şi înaintă pe trotuar. Juan Carlos Diaz era cu

spatele la el, pregătindu-se să vorbească cu Incarnacion Capuro. O voce interioară îi spunea lui Malko să se oprească, să ocheasca și să golească încărcătorul armei în spinarea lui Juan Carlos Diaz, dar era peste puterile lui. El știa că, în mod fatal, teroristul se va-ntoarce cu fața spre el atunci când distanța dintre ei va fi doar de câțiva metri și-l va auzi venind. El ar trage în momentul acela.

Deodată, atunci când mai avea doar treizeci de metri până la Rolls, o femeie în rochie roz, ținând de zgardă un caniche, ieși în fața lui dintr-un imobil. Malko făcu un pas lateral spre a o evita, dar câinele începu să latre furios.

— Taci, Beau! gânguri stăpâna lui.

Era prea târziu. Incarnacion Capuro atrasă de lătratul animalului, ridicase capul și-l văzuse pe agent. În ciuda combinezonului său alb, ea-l recunoscu Malko era prea departe pentru a auzi ce-i spuse ea lui Juan Carlos Diaz, dar el îl văzu pe terorist întorcându-se cu viteza unei cobre.

Malko ridicase deja pistolul. Într-o fracțiune de secundă, el realiză că teroristul se deplasase și nu mai putea deschide focul fără riscul de a o lovi pe Incarnacion Capuro.

Fugind, îl văzu pe Juan Carlos Diaz apucând-o de talie pe boliviană, ca un balerin. Teroristul, cu un singur efort, ridică de la sol trupul femeii de-a lungul calandrului cromat, până când bazinul ei ajunse la nivelul capotei împodobite cu o Victoire de Samothrace din metal cromat, ca la toate Rolls-urile.

Incarnacion Capuro scoase un țipăt care se transformă într-un urlet atroce. Juan Carlos Diaz îi înfipsese corpul în statueta din metal, apoi băgă mâna sub vestă de unde scoase un pistolet negru și-l îndreptă spre boliviană. Se auzi o explozie și Incarnacion Capuro fu aruncată spre spate, lovită din plin în cap. Deja teroristul se întoarse, îl ochi pe Malko și trase.

Proiectilul îi fluieră pe la ureche și începu un concert de lătrături jalnice. Caniche-ul primise glonțul în burtă și se târa pe trotuar. Femeia în roz luă câinele-n brațe și la rândul ei începu să țipe. Malko trase de două ori și-l văzu clar pe Juan Carlos Diaz tresărind sub impactul loviturilor El se aplecă, luă de jos poșeta albă a lui Incarnacion Capuro, dar în loc să cadă, el se retrase de-a lungul Rolls-ului și trase trei focuri în direcția lui Malko. Acesta trebui să se ascundă după un colț, apoi îl pândi pe terorist. Diaz avusese timp să se adăpostească în

spatele maşinii. Agentul îl văzu sărind arcuit, apoi năpustindu-se pe scara ducând spre pasarela care surplomba grădina publică care mărginea East River Drive.

Malko mai avu timp să tragă un foc. Glonţul lui îl lovi pe Juan Carlos Diaz în mijlocul spinării, sărind înainte ca împins de o mână nevăzută. Îl văzu clătindându-se, ridicându-se şi mai apoi dispărând pe scară, în aparenţă neatins.

Exista o singură explicaţie: el purta vestă anti-glonţ.

Malko se lansă în urmărirea lui. Incarnacion Capuro agoniza pe capota limuzinei, cu corpul încă înfipt în statuetă. Odată în plus, Juan Carlos Diaz acţionase cu ferocitatea-i obişnuită, ca răspuns la o aparentă trădare. Traversând Beekman Place, Malko văzu o maşină a poliţiei parcată de-a curmezişul şi doi poiliţişti în uniformă care coborau din ea, atraşi de de focurile de armă. Milton Brabeck dispăruse.

Austriacul se lansă pe scara metalică, îl zări pe Juan Carlos Diaz fugind pe pasarelă, ajungând pe East River Drive. El nici nu mai încercă să tragă. Singura lui şansă, era să-l atingă pe terorist în cap, ceea ce la distanţa aceea asupra unei ţinte mobile, se putea doar printr-o minune.

Juan Carlos se-ntoarse cu braţul întins şi trase în direcţia lui. Malko nici măcar nu se opri şi nu auzi şuieratul glonţului. Teroristul coborî scara care se termina pe celălalt trotuar al East River Drive — o bandă de ciment pustie, care ajungea direct în East River. În mod vizibil, Diaz fusese surprins. El ţinea în continuare poşeta albă în mână. Se opri câteva secunde ezitând, apoi călărind bariera de protecţie a şoselei se lansă în mijlocul circulaţiei, într-un concert de scrâşnete de frâne şi claxoane, de devieri bruşte. El ajunse pe partea cealaltă, în momentul în care Malko se lansa la rândul său în traversare. Jan Carlos Diaz începu să fugă de-a lungul şoselei, permiţându-i să ajungă în Manhattan, găsindu-se nu prea departe de strada 42.

Malko era cât e ce să fie lovit de un mare taxi „checker" al cărui conducător îl copleşi cu obscenităţii, dar reuşi să ajungă întreg pe celălalt trotuar al East River Drive. Maşinile se scurgeau într-un flux continuu. Juan Carlos luase un avans de cincizeci de metri. Deşi aflat în plin centrul New-York-ului, Malko ştia că nu poate conta pe nimeni, pentru că new-york-ezii aveau oroare să se amestece în afacerile altora.

Strecurându-şi pistolul la centură, el se năpusti la rândul său, asurzit de vuietul circulaţiei, cu ochii fixaţi asupra siluetei care alerga în faţa lui. Nimeni nu le mai acorda nici o atenţie. În orice caz, la New-York nimic nu mira pe nimeni. Cu preţul unui efort supraomenesc, el reuşi să diminueze distanţa care-l separa de terorist. Acesta din urmă se-ntorcea frecvent. El aruncase poşeta albă şi-şi băgase pistoletul în buzunar. Categoric, Malko devenise un obişnuit al maratonului.

La ieşirea de pe strada 42, Juan Carlso Diaz devie de pe cursul cursei sale şi se năpusti spre ieşire. Când Malko ajunse la răscruce, portoricanul ajunsese deja în dreptul curbei care ducea spre Premier avenue. Plămânii săi erau încinşi şi simţea dureri puternice în zona coastelor. Carlos avea zece ani mai puţin ca el şi asta conta într-un maraton...

În sfârşit, ajunse şi el pe Premier avenue, cu gura deschisă, limba uscată şi picioarele grele. Juan Carlos traversase şi începuse să fugă pe trotuarul din faţă, cu oarece greutate, i se păru lui.

Malko ajunse prea târziu pentru a putea traversa, semaforul arătând culoarea roşie. El continuă să alerge pe celălalt trotuar, aşteptând ca semaforul să permită trecerea. Cei doi bărbaţi alergau acum la acelaşi nivel şi se supravegheau reciproc peste valul mulţimii. Portoricanul părea la fel de epuizat ca Malko şi ţinea gura deschisă în permanenţă.

Dacă ar fi fost măcar o maşină a poliţiei! Consemnele C.I.A. erau depăşite. Malko nu putea trage asupra lui Juan Carlos Diaz în plină stradă, fără să rişte să fie împuşcat ca un răufăcător, de către poliţie.

Nu apărea nici o maşină albastră la orizont. Fură depăşiţi de mai multe taxiuri goale, dar teroristul nu căută să oprească vreunul. El ştia că agentul nu i-ar lăsa timpul ca să se urce înăuntru.

El parcurseră în acest fel mai multe sute de metri, din ce în ce mai încet, cu respiraţia şuierătoare şi mersul din ce în ce mai greoi, într-o mulţime complet indiferentă.

Juan Carlos Diaz coti deodată pe strada 42. Malko zări balustrada verde de la intrarea la metrou. Teroristul dispăru pe-acolo.

De data aceasta, reapăruse culoarea roşie la semafor. Austriacul traversă Premiere avenue ca un nebun, ajungând la

intrarea la metrou, coborî treptele murdare, văzu teroristul sărind o portiță și dispărând pe peron. Instinctiv el se năpusti spre aceeași portiță, sări peste ea și ajunse pe peron, tocmai la timp pentru a-l vedea pe cel pe care-l urmărea urcând din zbor într-o ramă care tocmai pornea. Malko nu mai avea timp să prindă o ușă deschisă. Strângându-și ultimele forțe, el se aruncă asupra vagonului din coadă, reuși să se agațe de platforma din spate și se cocoță pe ea, lipit de vagon. Avea impresia că respiră foc. Bălăbănindu-se în întunericul tunelului, încercă să-și recapete suflul. El încercă să deschidă ușa care dădea în vagon, dar aceasta era zăvorâtă pe dinăuntru. La fiecare zdruncinătură îi era frică să nu fi azvârtlit între șine.

Apărură luminile unei noi stații, rama însă o depăși în plină viteză cu zgomotul unei furtuni — era un expres. Timp de interminabile minute, Malko își continuă ciudata sa călătorie, recăpătându-și puțin câte puțin respirația normală. Probabil că Juan Carlos Diaz nu-l văzuse când se urcase.Rama reducea din viteză. Malko își încordă mușchii, pregătindu-se să sară. Se zăriră luminile unei stații mari. El citi pe un stâlp de ceramică „Time Square Broadway". De data asta rama încetini. Pe peron era multă lume. Malko așteptă câteva secunde, după care sări pe ciment, în timp ce rama continua să meargă. Imediat, se precipită spre vagonul în care-l văzuse urcând pe terorist.

În el nu era aproape nimeni. Totuși trenul nu se oprise nicăeri. Malko realiză că vagoanele comunicau între ele. Examină oamenii care ieșeau din alte vagoane și aproape imediat îl văzu pe Juan Carlos Diaz ieșind din primul vagon.

La rândul lui, acesta inspectă peronul și-l zări pe Malko.

Între ei se găsea o mulțime compactă și nu se punea problema să tragă, chiar dacă teroristul n-ar purta vestă anti-glonț. Bruscând mulțimea, el traversă peronul și dispăru într-o altă ramă care se punea în mers și pe care scria „Manhatan local". Malko se folosi de coate, dar ajunse prea târziu. Se-nchiseseră ușile. Îi mai rămânea platforma din spate. El se năpusti în lungul ramei, susținut de furia-i oarbă.

Deodată, în fața lui apăru o siluetă albastră, chiar în momentul în care întindea mâna pentru a se prinde de balustrada platformei. Avu impresia că s-a ciocnit de un munte de mușchi. Două brațe îl prinseră, ridicându-l de la sol și o voce aspră cu accent irlandez îi șopti la ureche:

— *You're crazy or what! You want to kill your-self?!*[1]

Un poliţist gras, dotat cu cătuşe, un revolver, carnete, cartuşiere, îl privea cu un amestec de indulgenţă şi reproş. Malko privi după rama care dispărea în tunel, deschise gura şi o închise la loc. Înainte ca el să aibă timp să-i explice situaţia, Juan Carlos Diaz ajungea la capătul celălalt al New-York-ului. Îi venea să plângă de furie şi umilinţă.

Poliţistul îl lăsă. El se depărtă fără să spună nici un cuvânt şi luă scara ce ieşea în Time Square. Deprimat de oboseală, de căldură, el opri primul taxi care trecu.

— C.B.S. building, spuse el şoferului, aşezându-se pe scaun.

* * *

— Son of a bitch!

Milton Brabeck vânăt de furie, îşi freca încheieturile de la mâini care-l dureau încă din cauza cătuşelor. Cei doi poliţişti îl ţinuseră zece minute la comisariatul 17 de pe strada 51, până verificaseră apartenenţa lui la „Secret Service", fiind neplăcut impresionaţi de arma pe care o avea asupra lui. În acest timp, Juan Carlos Diaz asasina practic sub ochii lor pe Incarnacion Capuro.

Malko goli un pahar de Perrier cu gheaţă, pentru a-şi răcori plămânii încinşi. Milton ajunsese la D.O.D. cu numai trei minute înaintea lui.

— Ce s-a-ntâmplat cu Incarnacion Capuro? întrebă Malko.

Milton dădu din cap.

— A murit. Creierii ei erau împrăştiaţi peste tot. Nenorocitul acela i-a crăpat capul, fără să mai vorbim de rest; un masacru. Copoii s-au îmbolnăvit din cauza asta. Ea avea tot abdomenul sfârtecat.

Răzbunarea inutilă a lui Juan Carlos Diaz fusese atroce. Agentul fierbea de o furie neputincioasă. Treaba aceasta mergea din ce în ce mai prost.

— Unde-i John Peabopdy?

— L-am anunţat, spuse Milton. Cred că n-o să întârzie.

— Sper, zise Malko.

---

1. Eşti nebun? Vrei să te sinucizi?

Pentru a patra oară, Juan Carlos Diaz păcălise C.I.A., datorită unui amestec de șansă, prudență și dispreț față de ființa umană.

Milton mormăi:

— Dacă nu erau acești copoi nenorociți, îl prindeam.

Malko ridică din umeri:

— Dacă intervenea F.B.I.-ul la Beekman Place, nu s-ar fi întâmplat toate acestea.

În acest moment, el nu mai avea nici-o pistă, nici-un indiciu. Nu-i mai rămânea nimic.

Acum Juan Carlos Diaz avea, foarte probabil, un pașaport nou, bani și cel puțin o complice sigură: tânăra asasină brunetă de la World Trade Center.

Capitolul XVII

John Peabody era livid. Mâna care ţinea receptorul se albise din cauza furiei cu care strângea aparatul. Telefonul sunase în momentul în care Directorul D.O.D. intrase în biroul în care-l aşteptau Malko şi Milton Brabeck, cu aerul deja întunecat. Toate acestea se-ntâmplau la vreo două ore după ce Juan Carlos Diaz dispăruse în New-York.

Malko îl observa pe Director. Lucrurile nu păreau să se desfăşoare bine.

El îi răspundea interlocutorului său doar prin „Yes sir" sau „No sir". În fine, el racroşă şi rămase un moment tăcut, contemplându-şi biroul, apoi ridică spre agent nişte ochi nătângi.

— Era Kim Garter, îi spuse el cu o voce posomorâtă, un fel de consilier special al preşedintelui. Poliţia din New-York a anunţat F.B.I-ul că agenţi de-ai noştri se plimbă prin New-York cu pistoale mitralieră şi că, în plus, noi am lăsat să se comită o crimă. Asasinarea nenorocitei aceleia de prostituate a declanşat totul. S-ar putea ca F.B.I-ul să mă acuze de complicitate cu Juan Carlos Diaz. F.B.I. ameninţă să dea toată afacerea în vileag, dacă nu ne retragem imediat din această afacere. Dacă nenorociţii ăştia îmi pun o comisie de anchetă senatorială pe cap, sar în aer.

Malko privi mirat trăsăturile abătute ale interlocutorului său. John Peabody era descumpănit.

— Dar, în sfârşit, întrebă el, aveaţi acoperire?

Directorul D.O.D. dădu furios din cap, cu bărbia şi guşa ţâşnind înainte.

— Credeam că am acoperire, mărturisi el. Şeful meu deja începe să-şi deschidă umbrela. El mi-a telefonat adineaori reproşându-mi că, poate am fost cam imprudenţi, că poate

cineva a șoptit în mod discret ceva la F.B.I., ca și când F.B.I-ul ar putea fi discret. El ridică din umeri. De aici, până să ajung șef de sucursală dintr-o țară nenorocită, nu este prea departe și gunoiului ăstuia o să-l doară în cot de noi.

El oftă:

— Domnilor sunteți liberi. Pentru a-ncerca să uităm toate astea, vă ofer un whisky la P.J. Clarks.

— Și pe urmă? întrebă Malko.

Directorul Executiv al D.O.A. tresări ca și când el ar fi pronunțat un cuvânt obscen.

— Pe urmă, spuse el, v-am mai spus: F.B.I. preia ștafeta. Ei se vor amuza să răscolească toate găurile de șoareci din Spanish Harlem. Le doresc petrecere frumoasă și primii care vor fi ciuruiți vor fi ei.

— Au o șansă la zece mii să-l găsească pe Juan Carlos Diaz, remarcă Malko. Probabil că acesta se pregătește să părăsească New-York-ul. Ar trebui să aibă informatori.

— Ei nu au așa ceva, afirmă John Peabody, știu eu, sau poate niște mincinoși, care desenează Kalașnikov-uri pe pereți în East Harlem pentru a-i face să creadă că pun la cale revoluția. Uitați ce nenorociți: le-a trebuit mai mult de un an pentru a pune mâna pe Patty Hearst.

— Altfel spus, concluzionă Malko, misiunea mea s-a terminat.

— Gata, terminată. Dumneavoastră nu existați și n-ați existat niciodată. Cu cât mai repede plecați din New-York, cu atât mai bine. Eu am să jur cu mâna pe inimă că n-ați călcat pe aici niciodată.

După afacerea Watergate, C.I.A. era pe fărăș, fiindu-i interzise operațiunile pe teritoriul USA. În mod normal D.O.D. n-ar fi trebuit să existe. Ea-și continua existența oficială pentru a supraveghea activitățile anti-americane și a culege informații de la cetățeni voluntari. Toată lumea știa la Washington că D.O.D. participase la misiuni de capă și spadă, dar toată lumea evita acest subiect.

În timp ce John Peabody își închidea sertarele, lui Malko îi veni în minte o-ntrebare?

— Spune-mi John, întrebă el, ce-a căutat Juan Carlos Diaz în East Harlem?

Șeful D.O.D. se uită uimit la el:

— Cum? Nu vă este de ajuns atacul din aeroport și patru crime într-o săptămână?

Malko dădu din cap.

— Tot ce a făcut, a fost consecința interceptării sale la Dulles Airport. De atunci el este tot timpul în defensivă și a trebuit să-și schimbe planurile. El s-a băgat în afacerea Camano pentru a-și procura bani și un pașaport. Va fi greu de aflat adevărul acum când soții Capuro sunt morți. Este însă posibil că, văzându-se cu legăturile tăiate, Diaz să se mulțumească să câștige douăzeci de mii de dolari. Nu știm însă motivul care l-a împins să vină la New-York.

— Ba știm, i-o reteză John Peabody. D.G.I. cubaneză l-a trimis ca să ajute pe portoricanii din F.A.L.N.P., așa cum a fost trimis Che Guevara în Bolivia.

— De acord, spuse Malko dar asta nu se traduce prin nici o acțiune spectaculoasă, ori Juan Carlos Diaz este obișnuit cu lovituri spectaculoase.

John Peabody schiță un surâs ironic.

— Ce voiați să facă? Să-l omoare pe primarul New-York-ului? L-ar fi transformat în erou național care i-ar fi dat dreptul la un „ticker-tape parade" pe Broadway. (Redeveni serios). Eu înțeleg ce doriți să spuneți, dar cred că Diaz n-a avut timp să se organizeze. Lăsați F.B.I.-ul să rezolve această enigmă. Treaba asta o să-i ia un sfert de secol.

John Peabody nu iubea F.B.I-ul. Malko se ridică la rândul său.

— Ei bine! Să-i dorim noroc mult F.B.I-ului.

Se auzi soneria de la intrarea biroului lui John Peabody și el apăsă pe buton pentru a deschide. Intră un ușier cu un plic galben, gros, în mână.

— Vine prin curier, sir, de la Comandantul poliției prin curier, comunică el.

John Peabody deschise plicul, din care scoase un pachet de fotografii și o scrisoare pe care o citi în fugă.

— Dumneavoastră aveați dreptate, spuse el. Copoii de la comisariatul 11 i-au găsit pe bătrâni. Ei fotografiaseră fata și ne trimit exemplarele astea.

Malko întinse mâna:

— Arătați-mi și mie.

Examină rapid fotografiile care prezentau cuplul de bătrâni, din toate unghiurile. Una singură era interesantă. Ea o arăta pe fata brunetă de la World Trade Center, sprijinită de geam. În alt colţ, micuţul bătrân surâdea fericit. Documentul nu era prea grozav, dar era mai bun decât nimic.

John Peabody întinse mâna.

— Daţi-mi-le! O s-arunc toate astea la gunoi.

— Nu se poate, zise Malko stupefiat. Şi F.B.I-ul?

— Să crape, spuse John Peabody. Vă imaginaţi că ei o vor găsi pe această fată?

Tacticos, el aruncă scrisoarea şi toate fotografiile la coşul de gunoi al cărui conţinut era dus la crematoriu în fiecare seară, apoi ieşi primul din birou, urmat de Milton.

Malko ezită o secundă, apoi înainte să iasă din birou, s-aplecă, luă din coşul de gunoi poza cu fata brună şi o strecură în buzunarul său.

* * *

Lui Malko îi veni greu să plece din răcoarea de la P.J. Clark's pentru a înfrunta căldura de pe Troisième Avenue. Lui John Peabody i se mai ridicase moralul graţie whisky-ului J & B. Vechiul bar irlandez era mereu aglomerat. Şeful D.O.D. înlănţui cu braţul său umerii lui Malko.

— Fţi liniştit! Veţi reuşi o altă lovitură. Aţi reuşit destule. Întrucât această istorie nu va rămâne în arhive, blazonul dumneavoastră de superman nu va fi pătat....

El izbucni într-un râs gros, dar nu prea vesel şi se-ndreptă spre limuzina sa.

— Doriţi să vă duc cu maşina?

— Mulţumesc, spuse Malko. Voi merge un pic pe jos.

— Să mergeţi? Dumneavoastră sunteţi nebun?

— Asta îmi face bine, chiar dacă este cald.

— OK, OK! zise John Peabody. Dacă-l întâlniţi pe Juan Carlos Diaz, întoarceţi capul.

Malko îl privi urcându-se în limuzina sa neagră şi-şi consultă ceasul Seiko. Era optsprezece treizeci. Era perfect. Chemă un taxi.

— Strada 54 între Septième şi Huitième Avenue.

* * *

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce spelunca!

Cei doi vecini ai lui Malko aveau ochii fixați spre o negresă dotată cu o cambrură impresionantă, care se pregătea să danseze. Muzica din Club 54 era la fel de demențială. Un chelner deghizat în fotbalist se apropie dansând, adunând mucurile de țigară într-un fărăș mic. Malko îl chemă, ținu fotografia într-o mână și o bancnotă de zece dolari în cealaltă.

— Ați văzut-o cumva pe această fată?

Chelnerul luă dolarii și-i băgă în buzunar, se uită cu coada ochiului la poză și luă o mină plouată:

— No, man.

Își continuă în liniște circuitul.

Era al cincisprezecelea chelner căruia Malko îi arăta fotografia sa. Unii dintre ei, păreau a recunoaște fata, dar totul se oprea acolo. Personalul nu se ocupa deloc de clienți și nu avea nici un contact cu aceștia. Cât îi privește pe clienți, din cauza acțiunii muzicii și a hașișului, aceștia nu și-ar fi cunoscut nici propria mamă.

Malko începea să se simtă descurajat, sătul de muzica aceasta nebunească, derutat. Brusc se simți sătul de New-York, de brutalitatea sa și de crimele sale sălbatice.

Ritmul îndrăcit al muzicii părea să sune dangătul de îngropăciune al civilizației, așa cum Malko o cunoscuse. El îl revedea pe asasinul portorican înfigând corpul lui Incarnacion Capuro în statueta de pe capota Rolls-ului. Trebuia să fii într-adevăr sadic pentru a comite un asemenea gest, chiar dacă el aprecia că l-ar fi trădat.

Această viziune îl înverșună pe Malko. El trebuia să-l regăsească pe Juasn Carlos Diaz. Se smulse de pe bancheta din plastic alb și se-ndreptă spre ieșire. Bine-nțeles că Angela Ruthmore nu se găsea în catedra de oțel a D.J. Clubul 54 era totuși locul de-ntâlnire al tuturor personajelor afacerii: Angela, Incarnacion, Juan Carlos Diaz.

El se opri la vestiar. Dată fiind căldura, garderobiera murea probabil de foame. Ea îi adresă un surâs grațios lui Malko.

— Țigarete?

Costau un dolar, în loc de şaizeci de cenţi. Malko o refuză cu unj surâs, scoase un bilet de douăzeci de dolari şi o puse pe tejghea.

— Îmi trebuie o informaţie, spuse el.

— Da! spuse fata fără să se angajeze.

— Caut o fată.

Garderobiera se destinse, ascunse bancnota cu un surâs complice:

— Dacă vă pot ajuta...

— Iat-o!

Fata o examină calmă, cu sprâncenele încruntate.

— Cred că am văzut-o, conchise ea. Ultima dată purta o rochie mişto, albastră. Ea fumează Rothmans.

Inima lui Malko bătu mai tare.

— O cunoaşteţi?

— Aici, spuse fata evaziv, nimeni nu cunoaşte pe nimeni. Nu există „membership". Se plătesc nouă dolari la intrare şi asta e tot. Dacă mă-ntrebaţi de numele ei, nu-l ştiu, dar vine aici din când în când.

Malko se simţi invadat de un sentiment de descurajare.

— Chiar nu mai ştiţi nimic altceva? însistă el.

Deodată fata plescăi din limbă.

— Staţi! Cred că lucrează la Tiffani! Într-o seară, înainte să plece, ea a cumpărat ţigări. Tipul cu care era, voia s-o mai reţină, dar i-a spus că la nouă trebuia să fie la Tiffani, căci altfel va fi concediată. Asta mi-a rămas în cap, pentru că Tiffani este altceva decât aici.

— Sunteţi sigură?

— Cred, sau dacă nu, este vorba de o altă fată care-i seamănă. Ştiţi dumneavoastră, de brunete cu sânii mari şi fund mare, nu ducem lipsă aici.

Ea era slabă ca un ţâr. Malko porni spre ieşire, apoi schimbându-şi planul, se-ntoarse, nebun de bucurie. Tiffani era unul din magazinele cele mai şic din New-York. Cel mai neînsemnat obiect costa trei sute de dolari. Se găseau acolo bijuterii minunate, tot felul de lucruri inutile, ca de exemplu butoni de bluză din aur masiv. Aflat la colţul dintre Cinquième Avenue şi trada 57, Tiffani reprezenta visul american.

Malko nu mai avea somn. Dacă exista măcar o şansă la un milion ca s-o găsească pe brunetă, trebuia să-ncerce. În

trecere, servi o limonadă la bar și se-ntoarse pe canapeaua albă.

Cinci minute mai târziu, o brunetă frumoasă, cu fața rotundă care nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, cu un piept debordând dintr-un T-shirt prea mic, cu fesele strânse într-un blue-jean decolorat, cocoțată pe sandalele sale de lemn veni și se așeză lângă el. Garderobiera vorbise. Văzând că Malko nu reacționează, fata se aplecă spre Malko.

— Aveți o întâlnire?

El negă din cap. Ea surâse.

— Vreți să dansați?

— Nu!

— Vreți să...

— Nici asta, spuse Malko.

Dezgustată, fata tăcu. Era ora două dimineața. Rămăsese mai puțin de o oră la dispoziție pentru a afla ce-l interesa. Dacă nu, trebuia să-ncerce la Tiffani.

* * *

Malko se dădu jos din taxi și traversă Cinquième Avenue. Tiffani tocmai se deschisese. Nici una dintre persoanele care-l interesau, nu se arătară pe la Club 54 și el dormise doar cinci ore, după ce făcuse tot posibilul ca să se debaraseze de Lolita — cea cu sandale de lemn, care scăzând din preț ajunsese la cincisprezece dolari. Deși nu pusese picătură de alcool în gură, avea impresie că-i explodează craniul. Avea impresia că are o orchestră în creier. Un portar galonat îi deschise ușa de bronz și el pătrunse în magazin. Remarcă imediat gorilele hoinărind printre tejghele. Erau vreo șase zdrahoni, în mod sigur înarmați, gata să intervină în cazul unui hold-up. În intervalul dintre două ronduri, aceștia stăteau într-un fel de gherete din geam mat.

Malko începu să se plimbe printre galantare, examinând vânzătoarele, mai mult decât cerceii, ceasurile sau bijuteriile. Pentru a părea mai serios interesat, el întrebă de prețul unei perechi de butoni din aur pentru mansete.

— Două mii cinci sute de dolari, îi comunică vânzătoarea cu o voce suavă. Sunt din aur masiv.

— Nu doar suflați cu aur? întrebă Malko pentru a se amuza.

— Nu vindem niciodată așa ceva, zise femeia. Aici totul este veritabil.

Ea părea sincer șocată. El își continuă plimbarea, simțind că-i scade nădejdea. Magazinul era relativ mic și nu vedea nici o vânzătoare semănând mai mult sau mai puțin cu fata din fotografie. El făcu de trei ori turul magazinului, examinând fețele tuturor angajatelor. Deodată, văzu că două dintre gorile erau pe urmele lui. Fusese luat drept un răufăcător, pregătindu-se să dea o lovitură. Asta-i lipsea!

Tocmai se pregătea să iasă, când zări în fund o placă din bronz pe care scria „Etajul 2 — argintărie". El se urcă în ascensor. Fata pe care-o căuta putea fi în concediu sau absentă, ori dispăruse după incident. Ea nu putea ști că fusese fotografiată, deci se simțea în siguranță.

Ieșind din ascensor, se pomeni într-o mare orbitoare de argintărie. Se opri în fața unei cutii de tacâmuri din argint masiv, având prețul de douăzeci și patru de mii șase sute de dolari, privind în jurul său. O voce feminină îl făcu să-ntoarcă capul:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Cât pe ce să-și exteriorizeze uimirea. Era asasina brunetă din World Trade Center, cuviincios îmbrăcată cu o bluză neagră, un șirag de perle și o fustă asortată. Ea-l examina pe Malko cu indiferență și un surâs comercial. El reuși să răspundă cu o voce normală:

— Poate.

Bruneta nu-l zărise decât câteva clipe la World Trade Center și purta ochelari negri, așa încât poate nu-l va recunoaște, sau poate că și ea juca comedie. El o văzuse la lucru și știa de ce este în stare. În orice caz, ea știa unde-i Juan Carlos Diaz.

Capitolul XVIII

Malko desprinse capacul cutiei de tacâmuri și-l repuse la loc cu precauție. Vânzătoarea îl observa cu un surâs comercial și înțelegător.

— Dumneavoastră doriți să faceți un cadou? îl întrebă ea. Noi avem servicii foarte frumoase de cafea...

— În fond, spuse agentul, cred că aș prefera o bijuterie. Am, văzut o brățară foarte frumoasă, jos. V-aș supăra dacă vă rog s-o probați?

— Dar în mod sigur acolo este o vânzătoare, remarcă bruneta cu un surâs.

— Desigur, admise el, dar trebuie să aibă în jur de șaizeci de ani.

— A, da. Bine, vă voi însoți.

Ei se urcară împreună în ascensor.

Malko observă cu discreție vânzătoarea, Avea nasul coroiat, privirea inteligentă, falca trăda un termperament voluntar, părul nu prea lung, buze foarte late. Nu mai încăpea nici o îndoială că era femeia care îi omorîse pe Frankie „The Bug" și „Fat" Fungi. Ajunseră la vitrina cu brățări. Malko ceru să-i fie arătate două: una din lapislazuli, alta din jad.

— Este foarte frumoasă, aprobă bruneta. Doriți s-o oferiți unei blonde, sau unei brunete?

— Unei brunete.

— Atunci, luați-o pe cea verde.

— Încercați-o! îi propuse Malko. Aș dori să știu ce efect produce.

Ea se execută, sucind încheietura pe toate părțile. El îi surâse.

— Mă duc s-o împachetez, spuse fata.

— Nu este nevoie, spuse Malko. Păstrați-o!

— Eu...

Ea se-ntrerupse brusc.

— Dar sir, nici să nu vă gândiţi la asta.

Malko afişă surâsul lui cel mai încântător.

— Observ că bijuteria aceasta vă stă foarte bine. Eu am intrat aici fără o ideie precisă, pentru că sunt în avans pentru un „break-fast meeting". Eu n-am cui să-i fac un cadou. Aceasta nu vă angajează la nimic, bine-nţeles. Eu nu ştiu nici măcar numele dumneavoastră şi dumneavoastră nu ştiţi nimic despre mine.

Ea îl fixa cu un amestec de stupefacţie şi iritare, dar nu-şi scosese brăţara de la mână. Malko se-ntoarse spre vânzătoarea de la raionul respectiv:

— Miss, vă rog să-mi daţi factura.

Ea îi întinse o fişă şi el se-ndreptă spre caseria vecină. Costa cinci sute optzeci şi şapte de dolari, cu taxele respective incluse. El plăti cash cu bilete de o sută de dolari şi, fără să se mai întoarcă la raionul de bijuterii, se îndreptă spre ieşire. În timp ce portarul îi deschidea uşa, el văzu că vânzătoarea brunetă îl fixa stăruitor. Ea îi făcu un semn discret, ceea ce însemna o invitaţie de a reveni. El aprobă din cap cu un surâs ieşi în Cinquième Avenue. Simţi imediat pe umeri apăsarea căldurii năucitoare dar de data aceasta, merita osteneala. Pe strada 57 se afla o cabină telefonică şi el se grăbi spre ea. De când aştepta bietul John Peabody o veste bună... El ştia că, dacă era la New-York, şeful D.O.D. va ajunge cât de curând la biroul lui. Secretara acestuia îi făcu legătura numeidecât.

— Veniţi să vă luaţi rămas bun? îl întrebă americanul.

— Nu chiar, spuse Malko. Voiam doar să vă spun că am regăsit-o pe complicea lui Juan Carlos Diaz, pe asasina de la World Trade Center.

Se lăsă un îndelungat moment de linişte, apoi John Peabody îl întrebă cu o voce neîncrezătoare:

— Vă bateţi joc de mine?

— Deloc, răspunse Malko. Am avut şansă, dar sunt doar la începutul strădaniei mele. Pe mine, nu această fată mă interesează, ci Diaz. Eu sper ca ea să mă conducă la el.

Directorul D.O.D. îl întrerupse.

— Bine domnule! Cum ai reuşit?

— Câteodată mă folosesc de globuleţul magic de cristal, zise Malko.

— *Shit!* zise John Peabody. Îi ştiţi numele?

— Nu, mărturisi Malko, dar îl voi afla. Am să vă sun când Diaz va fi pe lungimea mea de undă.

Se auzi un oftat de descurajare, la capătul celălalt al firului.

— Ascultă Malko! Eu ţi-am spus ieri că nu mă mai ocup de afacere. D.O.D. nu mai vrea să ştie de cazul Diaz. Tot ce pot eu să fac, este să vă pun în legătură cu F.B.I-ul. Ei îl vor aresta.

— El nu se va lăsa arestat, zise Malko.

— Cu atât mai bine, zise americanul. Atunci, îl vor împuşca. Unde sunteţi dumneavoastră?

— Undeva în New-York, zise austriacul înainte să închidă telefonul.

El ieşi din cabina telefonică leoarcă de sudoare şi merse pe jos spre Plaza, la intersecţia cu strada 60. Se hotărâse să ia micul dejun la breakfast-room. Locul era ideal pentru a reflecta la modul cum îşi va folosi noua „cucerire". El ignora un lucru esenţial: Oare l-a recunoscut ea?

În holul din Plaza cumpără New-York Times. Pe prima pagină era etalată pe două coloane fotografia lui Juan Carlos Diaz. „The most wanted man" titra articolul. F.B.I.-ul se lansa spectaculos în afacere. Figurau toate episoadele: Dulle Airport, Spanish Harlem, World Trade Center şi asasinarea lui Incarnacion Capuro.

Evident, existau şi câteva denaturări: Chris Jones devenise un valoros luptător al F.B.I. şi cei doi mafioţi, paza de corp a lui Capuro. Moartea acestuia din urmă şi a soţiei sale erau trecute drept crime teroriste. Nu se spunea nici un cuvânt despre Camano.

Malko îşi împături jurnalul. Era aproape singur în imensul „breakfast room". Ochiurile şi şunca erau perfecte, atmosfera era de un calm absolut. Abordând-o pe vânzătoarea de la Tiffani, el amorsase o bombă cu explozie întârziată, care putea face explozie în propriile sale mâini, dacă Juan Carlos Diaz s-ar mai găsi la New-York, dar era singura şansă de a-l găsi pe terorist înaintea F.B.I.-ului.

Era un gambit interesant, de care putea depinde viaţa lui Malko. Acesta trebuia să-şi continue rolul de miliardar îndrăgostit. Joe Colombo putea să-i fie util. Plăti consumaţia şi-l chemă pe italian de la o cabină din hol. Joe era liber şi ei îşi

stabiliră întâlnire la ora patru și jumătate. Este un „personal business", preciză agentul înainte să închidă. Văzând obișnuitul șir de trăsuri staționând de-a lungul lui Central Park South, Malko se-ntrebă cum puteau supraviețui caii la New-York fără mască de gaze.

* * *

— Joe, dumneata ai înțeles că am o casă în Connecticut aproape de Hardford și locuiesc la Carlyle, atunci când vin la New-York. Am interese majore în fabricile de țigări Winston-Salem, sunt divorțat și un pic nebun.

— OK boss, graseie Joe Colombo.

— O să vezi treptat-treptat ce vreau să fac. Dumneata o să vezi ce fac, dar trebuie să mă asculți. Cunosc niște surate cu care nu trebuie să-ți dai prea mare osteneală. Mie-mi plac complicațiile Joe, spuse Malko.

Pentru italian, el făcea pur și simplu curte unei încântătoare vânzătoare de la Tiffani... din prudență.

— Pune-ți cascheta Joe, adăugă Malko, stinge-ți țigara și dacă această tânără acceptă să mă-nsoțească, deschide-i portiera.

— Desigur, spuse Joe vexat, scuipându-și țigara prin geamul deschis, și mai ales n-am s-o pipăi pe fese.

— Perfect, spuse Malko. Mai înaintați puțin!.

Intrarea salariaților de la Tiffani se găsea pe strada 57. Magazinul se-nchisese de vreo cinci minute. Primii angajați începuseră să iasă. Totul urma să se petreacă în acel loc.

Acum mulțimea de salariați se înghesuia prin marea poartă de fier. El zări deodată pe vânzătoarea „sa", între ceilalți. Imediat se dădu jos din limuzină și înaintă spre tânără.

Când îl văzu, ea se opri și-l așteptă. El remarcă faptul că nu mai purta brățara.

— Eram sigură c-o să fiți aici, spuse ea cu un ton aspru.

Malko simți că trebuia să dezamorseze agresivitatea rapid, sau proiectul lui cădea.

— Voiam doar să conversez cu dumneavoastră, zise el.

Fără să-i răspundă, ea-și introduse mâna în poșetă, scoase cutiuța și i-o întinse:

— Luați-vă brățara! Nu vreau sub nici o formă s-o accept. Sunt mii de fete în New-York, care v-ar săruta picioarele și restul pentru o asemenea bijuterie. Vă mulțumesc pentru intenție.

Malko puse cutiuța în buzunar, fără să-și șteargă surâsul de pe față, în ciuda brutalității cuvintelor ei.

— Permiteți-mi cel puțin să vă însoțesc, îi propuse el

Ea aruncă o privire ironică spre limuzina neagră.

— Văd că sunteți foarte insistent când doriți o femeie. Cufărul trebuie să fie plin de trandafiri... Mulțumesc, dar stau foarte aproape...

Cu riscul unei reacții violente, Malko o luă de braț.

— Cu atât mai mult, înseamnă că nu va dura prea mult. Nu-mi puteți refuza rugămintea.

El era perfect în rolul de racoleur. Tânăra oftă copleșită, dar se-ndreptă spre Cadillac. Joe coborî imediat din mașină și deschise portiera. Malko o ajută să se urce. Cel puțin va ști unde locuiește. Ea se aplecă spre șofer.

— Mă duceți la nr. 84 pe strada 57 între Second și Première avenue.

Ea se-ntoarse spre Malko cu un surâs ironic.

— Trebuie să fiți foarte bogat. Lucrați undeva?

— Eu îmi gestionez bunurile, spuse Malko cu sobrietate. Familia mea are afaceri cu tutun în Virginia. Locuiesc în Connecticut și Carlyle, atunci când sunt la New-York. Numele meu este Holt Herring. Puteți să-mi spuneți numele dumneavoastră?

— Silvia Gomez.

— Nu sunteți americană?

— Nu! spuse ea. Sunt columbiană și locuiesc la New-York de mult timp.

Ea-și pusese poșeta între ei. Foarte discret, Malko duse mâna spre ea, o deschise și strecură înăuntru etuiul conținând bijuteria.

Cadillac-ul trecu de semaforul de pe Secund avenue. Joe Colombo încetini și se apropie de trotuar. Silvia Gomez privea drept înaintea ei, cu mâna pe mânerul portierei. Malko se apleca spre ea.

— Dumneavoastră vreți într-adevăr să ne despărțim așa?

— Categoric, spuse ea cu un ton care nu admitea replică. Eu nu sunt de vânzare.

— Bine, spuse el. Dacă vă schimbaţi părerea, ştiţi unde să mă găsiţi. Mi-ar face plăcere să iau dejunul sau cina cu dumneavoastră.

— M-ar mira, spuse Silvia Gomez.

Ea se dădu jos din maşină şi trânti portiera, apoi se precipită prin mulţimea de maşini, ca şi când ar fi fost grăbită să se îndepărteze de limuzina neagră. Malko o urmări din ochi. Joe se întoarse spre agent cu o privire hazoasă.

— Nu prea pare comodă tipa şi afară de asta, nu este cine ştie ce.

— Joe, zise Malko. această tânără seamănă cu cineva pe care am cunoscut-o şi ţin mult s-o revăd. Încercaţi să aflaţi ceva despre ea prin portarul imobilului.

Zicând acestea, îi întinse o hârtie de o sută de dolari.

— Sigur, spuse Joe cu un surâs larg. În fond, nu-i chiar aşa de nasoală tipa.

— Mai întâi mergem la Carlyle, spuse Malko.

Exista o şansă la o mie ca Silvia Gomez să telefoneze din cauza brăţării. Pân-acum, el era sigur că nu l-a recunoscut, dar dacă Juan Carlos Diaz era încă la New-York, era foarte probabil ca ea să-i povestească despre aventură şi el. I-ar recunoaşte pe Malko. Îşi promise să-i dezvăluie lui John Peabody ceea ce ştia, dacă ea nu i-ar da telefon. Centralista era prevenită de a-i face legătura în apartamentul lui pentru convorbirea cu Holt Herring.

* * *

Telefonul sună la ora şase şi jumătate.

— Alo? zise Malko.

— Domnul Herring? întrebă o voce feminină cu puternic accent spaniol.

— Speaking, zise Malko. Cine-i?

Urmă un moment de linişte, apoi se auzi un oftat agasat la celălalt capăt al firului.

— V-am spus că nu vreau această brăţară, zise Silvia Gomez. Am să trec pe la hotelul dumneavoastră ca să o las la recepţie şi vă rog să nu încercaţi să mi-o mai trimiteţi.

— Dacă o lăsaţi la hotel, am să v-o trimit din nou, spuse Malko cu un ton vesel.

— Eu v-am spus doar că nu o vreau. Ce trebuie să fac pentru a scăpa de ea și de dumneavoastră?

Malko râse.

— Pentru că sunteți atât de încurcată, vă fac o propunere. Să luăm cina împreună în seara asta. Dumneavoastră îmi restituiți brățara și eu nu vă mai plictisesc.

Urmă o pauză, după care Silvia Gomez oftă:

— Nu vă lipsește consecvența. Cine v-a spus că pot cina cu dumneavoastră?

— Ceea ce femeia vrea și Dumnezeu vrea! spuse Malko. Am să trec să vă caut pe la ora opt. Vom merge la Cirque, unde au un suflé excelent.

El închise imediat telefonul pentru a nu-i lăsa timpul să spună „nu". Dacă ea în următoarele cinci minute nu-l chema din nou, înseamnă că accepta întâlnirea. Se scurse un sfert de oră fără ca telefonul să sune. Malko merse să-și ia pistolul dintr-o borsetă, îl demontă și-l curăță. Dacă Silvia Gomez n-ar fi vrut într-adevăr să-l vadă, ar fi lăsat la recepție brățara, fără să mai dea telefon. Vocea ei era un pic prea naturală și se lăsase prea ușor convinsă.

Când Joe Colombo bătu la ușă, Malko terminase de montat arma. Șoferul se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— E destul de luxoasă gagica asta a dumneavoastră, îi spuse el. Locuiește de patru ani într-un apartament scump pentru care plătește șapte sute cincizeci de dolari pe lună, plus trei sute întreținere. Se pare că părinții ei sunt plini de bani în țara lor și ea lucrează pentru a se amuza.

— Nimic altceva? întrebă Malko.

Joe Colombo trase un fum din țagereta sa infectă.

— Ba da! Bărbați. Ea are foarte mulți. Organizează des bairamuri la ea. Vin foarte mulți străini. Câteodată, un tip rămâne să se culce la ea. În acest caz îl trimite pe portar să aducă mâncare pentru doi inși. Nu are nici un fel de complexe. Odată, se pare că a făcut o felație unui tip în timp ce menajera era în bucătărie cu ușa deschisă.

— Păi e bine, Joe. Toate astea sunt de bun augur. Se pare că vom petrece o seară pe cinste.

* * *

Cele două pahare se ciocniră cu un zgomot foarte cristalin,

reflectând rochia de dantelă neagră scoasă în evidenţă de paiete, larg decoltată pe sânii ei foarte albi. Silvia Gomez îşi pieptănase părul în coc şi rochia sa părea prea elegantă pentru restaurant. Cirque era arhiplin şi pateul era acceptabil. Când el ajunsese pe strada 57, Silvia Gomez aştepta pe hol, cu o poşetă mică sub braţ.

El îşi bău Cabernet-Sauvignonul său, întrebându-se cum se va termina seara.

— La ce vă gândiţi, Mr. Herring? întrebă Silvia Gomez.

— La dumneavoastră, spuse Malko.

El se-ntreba dacă această creatură atât de feminină, cu unghiile lăcuite, parfumată, elegantă, rafinată, era femeia care omorîse cu atâta sânge rece doi bărbaţi. În semn de împăcare purta brăţara la încheietura mâinii, sau poate era ultimul rafinament al capcanei... Chiar dacă-n seara asta Silvia Gomez nu se gândea decât să se destindă, Malko ştia ce-i poate pielea.

Li se aduse sufleul à la Grand Marnier. Malko îl gustă şi schiţă o grimasă. Bucătarul auzise, desigur, reţeta prin corespondenţă.

Conversaţia desfăşurată alandala, nu furnizase lui Malko elemente noi. Silvia Gomez venise la New-York pentru că se plictisea la Cali în Columbia sa natală. Părinţii ei care aveau plantaţii acolo, îi trimiteau bani, dar ea dorea să lucreze, pentru a nu depinde de ei. Ea nu vorbi nimic despre viaţa sa privată, dar atitudinea ei vădea faptul că nu avea pe cineva prea apropiat. Existau ca ea multe fete la New-York care aşteptau un soţ şi care în aşteptarea aceasta, încercau mulţi bărbaţi. Silvia Gomez se juca cu paharul ei.

— Este amuzant felul în care ne-am întâlnit. S-ar părea că-i un basm...

Malko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Sper ca basmul să dureze, că veţi veni să mă vedeţi în Connecticut.

Ea surâse:

— Poate. Ador viaţa de ţară.

Cafeaua voia să pară un expresso, dar nu reuşea. Malko achită o notă substanţială şi se ridicară.

Silvia Gomez era tot atât de înaltă ca Malko. Când trecură prin dreptul vestiarului, agentul avu impresia că primeşte un pumn în stomac. Omul care tocmai împinsese uşa de la

intrarea lui Cirque, însoţind o femeie cu părul platinat, era John Peabody.

Directorul executiv al D.O.D. îl zări şi abia reuşi să-şi stăpânească o tresărire. Privirile lor se întâlniră. Cea a americanului exprima un amestec de stupefacţie, neîncredere şi furie. Văzuse şi el fotografia Silviei Gomez. Malko luă braţul însoţitoarei sale şi o împinse spre ieşire, trecând prin faţa lui John Peabody ca şi cum nu l-ar cunoaşte. Limuzina americanului era parcată în spatele celei a lui Joe Colombo. În momentul în care se instală în maşină, el văzu prin retrovizor pe John Peabody ieşind din nou din restaurant şi aplecându-se spre şoferul său.

— Unde mergem? întrebă Joe.

— La Regines, spuse Malko.

Silvia Gomez îl observa atentă.

— Aşa dintr-odată, aveţi aerul contrariat, spuse ea. Dacă vreţi să mergeţi acasă, putem să ne despărţim...

— De vină este sufleul care n-a fost prea bun, dar dumneavoastră o să mă faceţi să uit această amintire neplăcută.

El se aplecă spre ea şi o sărută. Ea nu schiţă nici o împotrivire şi o limbă ascuţită se-ntâlni cu a lui.

— Mulţumesc pentru brăţară, murmură ea, depărtându-şi faţa de a lui.

Impasibil, Joe Colombo contempla acest început de roman de dragoste prin retrovizor. Când ajunseră la Regines pe Park Avenue, rujul de pe buzele lui Silvia Gomez era împărţit în mod egal în jurul gurii lui Malko. Punând piciorul pe trotuar, Malko observă o limuzină neagră care era parcată un pic mai departe.

C.I.A. era acolo.

* * *

Pe ringul de dans din plastic, multicolor luminat nu mai erau decât trei cupluri. Corpul un pic greoi al Silviei Gomez părea lipit în modul cel mai natural de cel al lui Malko. Ea dansa mai mult decât tandru, îmbrăţişându-l deseori. Era un perfec flirt monden.

Muzica era mai puţin dementă decât cea de la Club 54, dar excelentă şi femeile, în mod cert, mult mai elegante. Slow-ul se opri, Silvia Gomez se depărtă şi-i surâse agentului.

— Ce-ar fi să mergem acasă?

Intonația vocii sale nu părea în nici un caz să spună „fiecare acasă la el". Intrară în limuzină, beți de muzică și de alcool. Fără să spună nimic, Joe luă drumul spre Carlyle. Silvia Gomez își lipi gura de urechea lui Malko și murmură:

— Să mergem la mine. Am muzică din țara mea și afară de asta, nu-mi place hotelul.

— Mergem pe strada 57, Joe, îi comunică Malko imediat. Nu îndrăznea să-ntoarcă privirea pentru a vedea dacă sunt urmăriți, întrebându-se cum se vor termina toate acestea. Alcoolul îi dădea o oarecare stare de euforie, dar el era precaut. Silvia Gomez aparținea unei categorii de activiste care făceau la fel de bine dragoste ca și război.

În timp ce tânăra cobora din mașină, Malko băgă mâna sub bancheta Cadillac-ului și recuperă pistolul pe care-l puse în buzunarul interior al vestei.

— Joe, spuse el, așteptați o oră și plecați.

Portarul care moțăia, abia-i băgă în seamă. Silvia Gomez locuia la etajul șaptesprezece. Ea deschise cele două încuietori de siguranță și pătrunseră într-un apartament elegant tapisat în roșu în formă de L care era așezat pe colțul imobilului, cu o mare canapea neagră, o combină stereo în bibliotecă și niște sculpturi din America Latină agățate de pereți. O mochetă groasă, albă, amortiza zgomotele. Silvia Gomez se lăsă pe canapeaua adâncă și mare cât Marele Canion și-l trase pe Malko lângă ea.

Ea îl sărută îndelung, ca și cum nu s-ar mai sătura. El trebui să se contorsioneze pentru ca ea să nu simtă arma. O ușă deschisă dădea spre bucătăria ultra modernă, o alta, lăcuită în roșu, era închisă.

— Este camera mea, spuse Silvia Gomez. Aceea este sacră. Nici un bărbat n-a pus piciorul acolo.

Din secunda aceea, Malko știu că-i în pericol de moarte. Reuși totuși să surâdă:

— Nu faceți niciodată sex în camera dumneavoastră?

— Niciodată, spuse Silvia Gomez. Vă deranjează s-o facem aici? Sau în bucătărie?

— Deloc, zise Malko.

— Permiteți să-mi scot rochia aceasta, pentru că mă strânge puțin!

Ea desfăcu un fermoar până sub fesele și rămase într-un slip negru, de dantelă. Coapsele erau un pic cam groase și pieptul cădea puțin, dar ea era totuși apetisantă.

Reveni și se lipi de Malko, strecurând degetele sub cămașa lui, atingându-l cu vârfurile unghiilor.

— Dumneavoastră nu vă gândiți să amortizați atât de repede brățara, murmură ea.

Exista un pic de ironie în vocea ei. Malko își puse buzele pe curba umflată a unuia dintre sâni.

— Ce cuvânt oribil! Încetați să spuneți orori.

— Atunci dezbrăcați-vă, spuse Silvia Gomez. Mi-e groază să stau dezbrăcată în compania unbui bărbat îmbrăcat...

Malko avu impresia că i se freacă spatele cu o bucată de gheață. Perspectiva de a se găsi dezbrăcat și dezarmat în prezența acestei asasine și ușa închisă, nu-l încântau deloc, dar în situația în care se afla, nu existau decât două posibilități: ori continua jocul de-a șoarecele și pisica, ori să-și dezvăluie identitatea. Dar dacă Juan Carlos Diaz nu se găsea în camera vecină pierdea orice șansă să pună mâna pe el. Silvia nu era genul de om care vorbește. Ridicându-se de pe canapea, el își puse vesta pe scaun și începu să se dezbrace rapid.

Silvia îl observa sprijinită într-un cot.

— Aveți un corp splendid, spuse ea cu o voce moale.

Ea se lungi complet pe canapea și-și scoase slipul de-a lungul picioarelor.

— Vreți să ascultăm muzică din țara mea? propuse ea.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Ea puse un disc. O voce de femeie se auzi imediat în cameră, cântând în spaniolă. La capătul câtorva măsuri, agentul recunoscu melodia: Spune mulțumesc vieții! cea pe carte o auzise în Spanish Harlem în seara în care Juan Carlos Diaz îl rănise grav pe Chris Jones și le scăpase printre degete.

Silvia se-ntoarse cu ochii strălucitori, cu o vagă expresie de ironie.

— Vă place?

Notele chitarei răsunau în urechile lui Malko la fel ca o muzică tunătoare care anunță debutul coridelor. El își spuse că în acest joc, taurul nu poate câștiga niciodată.

— Este foarte frumos, zise el.

Revenind, Silvia Gomez se amuză, răsturnându-l pe spate pe divan, apoi se așeză călare peste pieptul lui. În mișcarea pe care o făcu, el văzu cordonul alb al unui tampax pornind de la Silvia. Era bizar. Ea se comporta ca și când s-ar pregăti să facă sex. Omorul era probabil apropiat. El încercă să calculeze câte secunde i-ar trebui ei ca să pună mâna pe revolverul lui. Silvia Gomez îl privea zâmbitoare, balansându-se în ritmul cântecului.

— Ador această muzică, spuse ea.

Ea îi strângea bustul între coapsele ei musculoase. Malko încerca să-și stăpânească bătăile inimii, pândind fiecare zgomot, supraveghind mâinile Silviei. Sub ce formă urma să se materializeze capcana? El se hotărî să accelereze lucrurile, cel puțin să aleagă momentul care-i convenea.

— Dumneavoastră vreți într-adevăr să facem dragoste? întrebă el.

Ea îl fixă cu o privire, devenită deodată inexpresivă.

— Nu! spuse ea, ca și când abia atunci l-ar fi descoperit. Nu vreau să fac dragoste.

Nu-și schimbă poziția, susținând privirea lui Malko. Acesta continuă:

— Dacă nu vreți să facem dragoste, atunci ce doriți să faceți?

Blândețea se șterse brusc de pe obrazul ei. El văzu doi ochi ca cei ai unei sălbăticiuni, duri, cu o expresie glacială.

— *Matarte maricon* [1], spuse ea în limba spaniolă. În felul acesta mă voi bucura mai mult decât cel mai bun amant din lume.

---

1. Să te omor, poponarule.

Capitolul XIX

Timp de câteva secunse, ei se uitară unul la altul fără să se mişte. Malko se simţea în acelaşi timp uşurat şi crispat de angoasă. Pentru ca Silvia Gomez, în ţinuta în care era să fie aşa sigură, însemna că Juan Carlos Diaz nu era departe.

El scrută ochii negri arzând de ură, gura care acum era crispată de un rictus, exteriorizând ura. Pistoletul lui era la trei metri de el, ceea ce reprezenta o distanţă infinită. Îşi încordă muşchii şi fără să mai piardă o secundă, se ridică.

Silvia Gomez prevăzuse mişcarea. Ea reuşi să rămână agăţată de el. Ei se rostogoliră amândoi pe mochetă, Malko fiind deasupra. Sprijinindu-se de sol, el apăsă cu toată forţa antebraţul stâng peste gâtul columbienei. Silvia Gomez scoase un ţipăt şi-şi slăbi strânsoarea. Agentul, dintr-o săritură, se-ndreptă spre hainele sale.

— Stop!

Vocea venind din spatele lui, îl opri.

Uşa lăcuită în roşu era larg deschisă. Juan Carlos Diaz în cadrul ei ţinea un mare pistolet automat negru în mâna sa dreaptă, îmbrăcat în acelaşi costum în care-l văzuse Malko ultima dată, fără ochelari negri, dar cu un surâs batjocoritor.

— Bună seara poponarule, spuse teroristul cu o voce înceată. Puneţi mâinile pe cap şi întoarce-te spre mine.

Malko se execută lent. Omul pe care-l avea în faţă era un asasin. Silvia Gomez se ridică cu ochii ieşiţi din orbite, frecându-şi gâtul care o durea.

— Nu te apropia de el, ţipă Juan Carlos Diaz, prudent.

Timp de câteva secunde, cele trei personaje se priviră imobile.

Agentul îşi răscolea creierii, căutând o idee pentru a scăpa de asasin. Juan Carlos Diaz, sigur de el, nu părea de altfel grăbit

să-l omoare. El îi adresă un surâs ironic lui Malko, aflat în continuare în costumul lui Adam.

— Hei, poponarule! Ai sfârşit prin a mă găsi...

—Nu veţi câştiga la infinit Diaz, spuse Malko.

Portoricanul râse amuzat.

— Ba da! Eu plec din New York şi nu mă gândesc să revin. Acolo unde mă duc, F.B.I-ul nu va veni după mine să mă caute.

— Haide, guapita, îmbracă-te! îi spuse el Silviei Gomez.

Columbiana îl privea pe Malko cu o ură nedisimulată:

— Lasă-mă să-l omor pe porcul ăsta. Vreau să-i trag un glonţ în testicule. Te rog!

Juan Carlos Diaz afişă un surâs încântat, ca un tată care-i face un cadou copilului său preferat.

— Fie! Dacă vrei tu, dar grăbeşte-te.

Silvia Gomez fără să se îmbrace, se duse spre mobila pe care era combina muzicală, deschise un sertar şi scoase o poşetă de piele; aceeaşi pe care o avea la World Trade Center, băgă mâna în ea şi o scoase ţinând un Stainless „38". Scoase încărcătorul, îl verifică cu coada ochiului, îl puse la loc şi se ridică cu o sclipire de nebunie în ochii ei negri. Ocolindu-l pe Malko, ea se plasă în faţa lui, având grijă să nu fie pe axa de tragere a lui Juan Carlos Diaz, care-l observa pe austriac cu un surâs ironic.

Acesta simţi furnicătura de frică pe mâini. Din toate puterile, creierul lui respingea frica viscerală de moarte. El se blestema. Forţând şansa, poţi pierde. Muzica continua.

— Haide, guapita, zise Juan Carlos Diaz. Nu-l face să aştepte.

Privirea Silviei Gomez coborî, ochind punctul în care voia să tragă. Un soi de pace interioară goni frica lui Malko. El privi pistoletul scurt, îndreptat spre partea de jos a abdomenului său, aproape cu indiferenţă. În acelaşi timp, el auzi un zgomot venind dinspre exterior. Era vuietul unui elicopter. În aceeaşi secundă, o sonerie stridentă îi făcu să tresară pe toţi trei. Părăsind abdomenul lui Malko, privirea Silviei Gomez se-ndreptă spre uşă.

În acelaşi moment, o voce cavernoasă dintr-un megafon izbucni din spatele uşii.

— Aici F.B.I-ul, deschideţi imediat!

Reflexul lui lui Juan Carlos Diaz funcţionă instantaneu. El pivotă şi trase două focuri de armă în direcţia uşii. Trăsăturile

Silviei Gomez se înăspriră brusc. Malko nu voia să se mişte, pentru a nu-i atrage atenţia. Ecoul celor două explozii abia se stinsese şi din partea cealaltă a uşii izbucni o salvă de împuşcături. Juan Carlos Diaz se aruncă lângă el, pentru a fi protejat de corpul agentului.

În acelaşi moment, o lovitură violentă smulse poarta din ţâţâni. Din nou Juan Carlos Diaz acţionă instantaneu. Malko simţi ţeava armei lui, lipindu-i-se de ceafă.

— Vino aici, ordonă portoricanul.

Doi bărbaţi înarmaţi se arătară în cadrul uşii şi se treziră nas în nas cu Silvia Gomez, care se ridicase de jos.

— Aruncă arma! strigă unul din cei doi bărbaţi.

Silvia Gomez puse arma jos. În mod vizibil cei doi agenţi erau surprinşi să găsească o femeie goală în faţa lor. Imobilitatea columbienei nu dură decât câteva secunde. Ea făcu un gest neaşteptat. Duse mâna spre burtă, apucă cordonul alb care spânzura între picioare şi trase de el, scoţând din vagin un cilindru albicios.

Cei doi agenţi o contemplau buimăciţi. Nici unul dintre ei nu avu timp să-şi dea seama că aşa-zisul tampax nu avea nici o urmă de sânge. Ţinând cordonul cu mâna stângă, Silvia Gomez trase de tampax cu dreapta. Tamponul se desfăcu cu un scrâşnet uşor.

În acelaşi moment, Silvia îl aruncă în direcţia celor doi agenţi ai F.B.I-ului şi se aruncă în spatele canapelei. Ea nu atinsese solul, când se auzi o explozie slabă şi o flacără luminoasă, orbitoare izbucni din tampax, urcând spre plafon. Într-o fracţiune de secundă, hainele unuia din oamenii F.B.I-ului se aprinseră, transformându-l pe acesta într-o torţă vie. El se retrase urlând, dezechilibrându-şi colegul, acesta atins şi el de flacăra grenadei incendiare.

Femeia se ridică dintr-o săritură, apucă poşeta şi revolverul ei şi fugi spre cameră, în timp ce flăcările blocau încă uşa. Ea ajunse acolo, în timp ce Malko se ridica, în continuare sub ameninţarea lui Juan Carlos Diaz. Din nou megafonul zbieră pe coridor:

— Ieşiţi cu mâinile sus. Aici F.B.I-ul.

Nimeni însă nu căută să pătrundă în apartament.

— N-o să ieşi de-aici poponarule, îi spuse teroristul lui Malko.

— Nenorocitule! Tu i-ai adus, scâșni Silvia Gomez.

Ea îl lovi puternic în tâmplă cu țeava revolverului.

— Guapita, du-te și verifică ușa cealaltă! ordonă Juan Carlos Diaz.

Silvia ieși din cameră. Malko auzi zgomot de uși trântite și explozii. Columbiana reapăru agitând arma, cu privirea înnebunită.

— Sunt și acolo! spuse ea.

Ea se năpusti spre Malko, lipind țeava armei de abdomenul său gol. El încercă să nu-și contracte mușchii.

— Am să-i trag un glonț în burtă. Vreau să-l aud urlând.

— Așteaptă, o sfătui Juan Carlos Diaz, căci s-ar putea să mai avem nevoie de el. Îmbracă-te! O să le strigi că noi ieșim cu el. Că dacă cineva trage, el va muri. OK?

El se-ntoarse spre Malko.

— Tu pui mâinile pe cap și treci în fața mea.

— Hainele mele sunt în partea cealaltă, remarcă agentul.

— Tu arăți foarte bine așa, având în vedere căldura, glumi teroristul.

Deodată se apropie zgomotul unui elicopter. Silvia Gomez fugi la fereastră și dădu perdelele la o parte. Malko zări luminile intermitente și imediat auzi o voce amplificată de un megafon, care făcu să vibreze geamurile.

— Aici F.B.I-ul! Predați-vă, sunteți înconjurați! Ieșiți cu mâinile sus. Știm că sunteți acolo.

Elicopterul se balansa deasupra acoperișurilor de pe strada 57, chiar în fața imobilului. Juan Carlos înjură în spaniolă și scuipă pe jos, urlând de furie.

— Cum să ieșim? Hai, du-te guapita acolo.

Înaintând până la Malko, el îi înfipse țeava automatului în ceafă, prin spate. Silvia ieși din cameră. Malko o auzi țipând pe culoar.

Se auzi un răspuns vag și femeia se-ntoarse cu ochii strălucind de o bucurie răutăcioasă.

— Putem să ieșim.

— Să mergem! spuse Juan Carlos Diaz.

Tânăra împinse brusc ușa. Ea mergând în față, Malko și teroristul în spate, traversară living-room-ul, trecând prin ușa smulsă. Mocheta ardea încă în locul unde Silvia aruncase tampaxul său incendiar.

Culoarul era puternic luminat. Trei oameni, unul dintre ei fiind Milton Brabeck, ţineau în mâini revolvere îndreptate spre uşă. Scena păru să-l scoată din minţi pe Juan Carlos Diaz.

— Căraţi-vă! strigă el, Nu vreau să văd pe nimeni când mă urc în ascensor. Altfel, omor ostaticul.

Cei trei bărbaţi se retraseră rapid şi dispărură pe scara de serviciu. Silvia Gomez se-ntoarse spre Malko şi ţipă cu o voce isterică:

— Poliţiştii sunt nişte porci. Trebuie să-i omorâm.

— Calmează-te, spuse Juan Carlos Diaz. Cheamă ascensorul!

Ea ascultă. Din locul în care se găseau, nu se mai auzea elicopterul. Treizeci de secunde mai târziu, liftul ajunse, gol. Juan Carlos Diaz împinse înăuntru cu brutalitate pe Malko, în continuare dezbrăcat, fără să-l slăbească o secundă, apoi apăsă pe butonul „L" — holul de la intrare. Coborârea se desfăşură în tăcere. Silvia Gomez respira greu. Malko o văzuse strecurând o cutie de tampax în sacoşa ei, plus două pistoale. Juan Carlos Diaz părea perfect calm.

Ascensorul se opri cu zdruncinătură uşoară şi porţile se deschiseră.

Teroristul îl împinse pe Malko în faţă, lăsând-o pe Silvia Gomez în cabină. Imediat ei zăriră agenţii F.B.I., împânziţi peste tot prin hol. Proiectoarele luminau faţada din sticlă, dând spre strada 57. Portarul dispăruse. Juan Carlos Diaz se opri brusc şi strigă:

— Plecaţi! Nu vreau să văd pe nimeni!

Unul din oamenii F.B.I-ului, roşcat, cu faţa inexpresivă înaintă spre terorist, mergând foarte încet, cu braţele depărtate de corp. Malko citi surpriza zugrăvită pe faţa acestuia, la vederea ţinutei sale.

— Stop, ordonă Juan Carlos Diaz.

Silvia Gomez ţinea în mână cele două pistoale şi supraveghea holul. Pistolul teroristului era îndreptat spre ceafa lui Malko.

— Ce doriţi? întrebă omul F.B.I.-ului. Nu vă vom lăsa să plecaţi şi nu dăm răscumpărare.

Juan Carlos Diaz păru foarte vexat de aluzia la răscumpărare.

— Noi suntem revoluţionari, nu criminali replică el cu un ton îndârjit. Noi lucrăm pentru revoluţia mondială. Evacuaţi holul, căci altfel îl omor pe ostatic.

— Dacă faceţi asta, nu veţi ieşi de-aici, replică vocea fermă a agentului F.B.I.

Juan Carlos Diaz ridică din umeri.

— Asta nu are nici o importanţă. Eu deja mi-am închinat viaţa revoluţiei. Număr până la douăzeci, după care nu vreau să văd pe nimeni. Dacă nu mă credeţi în stare să-mi îndeplinesc ameninţarea, întrebaţi-l pe el, spuse teroristul arătându-l pe agent.

— O s-o facă, confirmă acesta.

Agentul F.B.I se întoarse şi Malko îl auzi dând nişte ordine şi ceilalţi poliţişti se îmbulziră spre ieşire. Cea mai mare parte dintre ei avea veste antiglonţ şi erau înarmaţi. Juan Carlos Diaz îl împinse pe Malko.

— Vamos.

Traversară holul care dădea spre strada 57, care era pustie. Barierele galbene ale poliţiei izolau toată porţiunea cuprinsă între Premier şi Seconde avenue, întărite de mai multe maşini albastre. În faţă era staţionat un enorm Mack portocaliu aşezat de-a curmezişul, blocat fiind de evenimente, pregătindu-se să descarce mărfuri. Era un monstru cu optsprezece roţi, clipind din toate lanternele sale de poziţie. Malko simţi, sub picioarele sale goale, fierbinţeala asfaltului fierbinte al trotuarului. Înaintea lor, cercul de poliţişti se retrăgea, elicopterul zumzăia deasupra capetelor lor; el se-ntreba dacă va mai ieşi viu din asta. Se opriră în faţa unui Mercedes galben canar cu numere DPL parcat în faţa unui hidrant de incendiu. Juan Carlos se întoarse spre Silvia Gomez.

— Tu conduci, eu urc în spate cu el. Du-te prima la maşină. Ea se-ntoarse şi strigă înc-odată:

— Dacă ne urmăriţi, îl omor.

Nici un răspuns. Malko îi vedea pe poliţişti deplasându-se şi se-ndoia de eficacitatea măsurilor luate. John Peabody avusese inspirata idee de a merge să cineze la Cirque, altfel, el ar fi fost acum mort în apartamentul lui Silvia Gomez. Începea să se acomodeze de-acum cu nuditatea lui, cel puţin psihic vorbind. Ei se instalară în spate. Juan Carlos Diaz nu-l slăbise o secundă. Silvia Gomez întoarse cheile în contact.

Nu porni.

Ea mai încercă odată, cu acelaşi rezultat. Juan Carlos Diaz o observa şi înjura printre dinţi:

— Au defectat motorul, porcii.

Era pentru prima dată când Malko îl simţi enervat şi crispat. Din fericire, teroristul avea nevoie de el. Portoricanul îl împinse afară şi ajunseră din nou pe trotuarul străzii 57.

— Pederaştilor! urlă Juan Carlos Diaz către umbrele care colcăiau în jurul lor. Vreau o maşină a poliţiei, imediat.

Într-o secundă se auzi o voce cavernoasă, răspunzând într-un megafon:

— *No way!* Predaţi-vă! Avansaţi cu mâinile ridicate.

Ca o nebună, Silvia Gomez ridică arma sa şi trase înspre uşa de la intrarea imobilului său. Se auzi un strigăt, se petrecu o busculadă, dar nici un răspuns. Malko simţea braţul teroristului transpirând lipit de braţul lui. Era momentul cel mai periculos. Putea să se enerveze şi să-i expedieze un glonţ în cap, cu riscul de a fi masacrat. Deodată, el strigă în spaniolă:

— El camion!

Lipit de Malko, el se lansă de-a curmezişul străzii. Ajunseră lângă uriaşul Mack şi-i dădură ocol. Portiera cabinei era deschisă. Juan Carlos Diaz îi spuse lui Silvia Gomez:

— Urcă-te prima şi supraveghează-l.

Tânăra femeie ascultă, se aşeză pe banchetă pe burtă şi-şi îndreptă arma spre Malko. Doar atunci, Juan Carlos Diaz îl împinse pe treaptă, urmându-l rapid şi închizând portiera camionului în urma sa.

— Rămâi culcată! îi ordonă el tinerei fete.

În felul acesta, ei nu puteau fi omorâţi amândoi în acelaşi timp. Teroristul răscolea pe la tabloul de bord, căutând demarorul. Sfârşi prin a găsi contactul. Se auzi un şuierat, apoi mugetul enormului motor diesel care lăsă în urmă un val de fum şi el anclanşă viteza întâia. Monstrul ţâşni. În faţa lor, luminile de poziţie ale unei maşini de poliţie păreau cuprinse de nebunie.

Ridicat în picioare, Juan Carlos Diaz apăsă acceleratorul şi apucă volanul în mâini. Mack-ul făcu un salt înainte, măturând toate barierele galbene, strivind capota maşinii albastre. Ei abia dacă simţiră şocul. Juan Carlos Diaz trecu peste stop pe Second Avenue, în sens unic spre sud, continuă pe strada 57 şi întoarse pe Troisième Avenue, urcând spre nord.

În spate, Malko auzea sirenele maşinilor de poliţie lansate pe urmele lor. Juan Carlos Diaz părea să nu audă nimic. La

intersecția cu strada 60, un taxi trecu regulamentar pe culoarea verde și fu lovit în plin de camion, se rostogoli și luă foc, strivindu-se de fațada unei clădiri.

Teroristul nici nu clipi.

Judecând după vacarm, erau urmăriți de o haită întreagă. O mașină albastră a poliției îi depășì și se opri în intersecția următoare. Malko se simțea din ce în ce mai neliniștit. Ei mergeau spre Spanish Harlem — fieful lui Juan Carlos Diaz. Teroristul părea să se amuze ca un copil la volanul monstrului său, accelerând și mergând în zig-zag. Nemiloasă, Silvia Gomez păstra arma îndreptată spre Malko, în ciuda zdruncinăturilor.

Juan Carlos Diaz începu să fluiere, agățat de volanul lui. Imobile obscure defilau în jurul lor iar sirenele poliției urlau. New-York-ul începea să se trezească.

Teroristul își privi ceasul și scoase un țipăt dement. Malko se-ntreba dacă nu devenise nebun. Țeava neagră a revolverului Silviei îi dădea frisoane în șira spinării. Ea voia neapărat să-l omoare.

În plus, acum se auzea urletul repetat și sacadat al unei mașini de pompieri în spatele lor, dar ar fi trebuit un tanc pentru a opri cele optsprezece tone ale Mack-ului. Prin geamurile deschise, la Malko ajungea un aer fierbinte și umed.

Unde urma să se termine cursa lor nebună?

Mai ales cum?

Nu-i mai despărțea decât o mică distanță de Spanish Harlem.

Capitolul XX

Doar câteva lumini rare mai străluceau în buildingul „Con Edison"[1] de la intersecția străzii 65 cu West End Avenue, în plin centrul Manhatan-ului. Acest edificiu era deschis non-stop pentru că adăpostea centrul care controla toată distribuția energiei electrice în New-York și în regiunea Westchester prin intermediul celor trei sute douăzeci și cinci de substații. Vreo treizeci de salariați erau de serviciu în această noapte de iulie. Dan Gormley, managerul, supraveghea mica minune a electronicii care repartiza curentul adus pentru oraș din tot statul și chiar de mai departe.

Lângă el, unul din cei șase specialiști, calcula la computer nevoile New-York-ului pentru următoarele ore. Pe ecranul său catodic, el putea controla la alegere oricare din cele trei sute douăzeci și cinci de substații. La stânga sa era un panou de control cu cele șapte hebluri principale, permițând deconectarea la alegere a întregului oraș, sau a unei părți a acestuia. Era o noapte obișnuită, deși consumul de electricitate era peste medie, din cauza sutelor de mii de aparate de aer condiționat care consumau curent, pentru a lupta contra căldurii umede și apăsătoare. Unul dintre operatorii de sistem revenit după o pauză în care sorbise o cafea, se lamentă:

— Ce căldură nenorocită! Parc-am fi în Sahara!

— Așa-i, zise Dan.

Se chinuia din greu să verifice cadranele și tura sa se termina la ora șase dimineața. Nu se punea problema să plece mai devreme. Paznicul de la poartă, în uniformă nota totul

El căscă. Timpul trecea încet în această liniște mormântală.

---

1. Consolidated Edison, compania care furnizează New-York-ului energia electrică de care are nevoie.

* * *

Maşina cenuşie era staţionată la bordura drumului nr. 23, ducând la Indian Point, în nordul statului New-York. Era un drum pustiu la aceea oră târzie. Vuietul unei furtuni apropiate zguduia cerul şi începură să cadă picături mari de ploaie. De douăzeci de minute nu trecuse nici un vehicul.

Deodată, din întuneric, ţâşniră trei bărbaţi care alergară spre maşina oprită. Treizeci de secunde mai târziu, ea demară. De-abia parcurse două sute de metri, că o explozie puternică ilumină câmpul. Timp de o fracţiune de secundă se putură zări ca în plină zi doi gigantici stâlpi electrici ridicându-se în aer în mijlocul preeriei, apoi sfârtecaţi la bază de încărcături explozive, căzând încet pe sol susţinuţi de cablurile electrice care se rupeau unul după altul într-o jerbă de scântei albăstrui şi trosnete similare celor ale fulgerului.

Explozia fu salutată în maşină prin ţipete de bucurie.

— Viva Puerto Rico libre! strigă conducătorul, un bărbos slab.

Ceilalţi reluară sloganul cu însufleţire. Unul dintre pasageri se aplecă spre înainte, îngrijorat:

— Barem dac-ar reuşi şi camarazii!

Operaţiunea se desfăşurase fără cea mai mică dificultate: stâlpii nu erau păziţi şi regiunea era pustie. Nu puteau fi păziţi toţi stâlpii de înaltă tensiune din U.S.A. Teroriştilor le trebuia o oră şi jumătate pentru a se întoarce la New-York.

* * *

Era ora unu treizeci şi şapte când două ace de pe ecrane începură să se agite nebuneşte. Dan Gromley tresări, atunci când operatorul de sistem anunţă cu o voce calmă:

— Incident pe Indian Point 3. Două linii scoase din uz...

Imediat, un alt operator de sistem începu să jongleze cu computerul. Cele două linii de trei sute patruzeci şi cinci de mii de volţi fiecare aduceau la New-York nouă sute de mii de kilowaţi din cele cinci milioane opt sute de mii pe care oraşul îi consuma în acel moment.

— De vină trebuie să fie fulgerul, comentă un alt „ system operator". Asta se-ntâmpla frecvent.

Jucându-se cu heblurile, managerul acoperi imediat „gaura", apelând la electricitatea canadiană și la o altă linie, venind din nordul statului — „New-York State Power Pool". În câteva minute patru generatoare din chiar interiorul New-York-ului fură activate de computerul central și începură să funcționeze: Ravenswood, Astoria, Arthur Kill și Waterside.

Alerta trecuse, dar puterea nu revenea la normal pe Indian Point nr. 3.

— Numai dandanaua asta ne mai lipsea! remarcă un alt operator de sistem, spunând cu voce tare ceea ce și ceilalți gândeau în sinea lor.

— Nu poate fi vorba de așa ceva, îi liniști managerul.

De la marele incident din noiembrie 1965, Con Edison se reorganizase. Totuși, peste nouăsprezece minute alte ace începură să se agite. Nu mai rămânea decât o singură linie care aducea electricitate din nordul statului și o aprovizionare mult mai modestă provenind din New Jersey și de la Long Island...

— Reduceți 5%! ordonă managerul.

Sună telefonul. Unul dintre operatorii de sistem decroșă și ascultă, după care, înjurând se-ntoarse spre manager.

— Este poliția federală. Doi stâlpi, aceia din Indian Point, au fost dinamitați, dar nu de necunoscuți. Poliția a găsit la fața locului inscripția F.A.N.L.P. Viva Puerto Rico Libre!

— Javre nenoricite! spuse Dan Gormley. O s-avem probleme. Reduceți încă 8%.

Operatorii de sistem executară ordinul, jonglând din nou cu calculatoarele, aducând energia totală din New-York la nivelul de aproximativ cinci milioane de kilowați. Mai multe localități din regiunea Westchester fură lăsate în întuneric, dar sistemul rezista.

Îngrijorat totuși, managerul era agățat de telefon, încercând să știe ce se-ntâmplase cu stâlpii. Nu se mai produsese un asemenea incident până acum. El se gândi deodată la salariatul portorican care-și dăduse demisia în urmă cu o lună. Trebuiau să mai existe datele lui și prin el, se putea ajunge la sabotori.

Se reinstaură munca de rutină, dar atmosfera era tensionată, neliniștită, prin pereți radia căldură. Fără să-și mărturisească, toți operatorii de sistem așteptau următoarea

lovitură, mai ales acum când ştiau că incidentul nu se datora unui fenomen natural.

Ea se produse la orele două şi nouăsprezece.

— Pleasant Valley out, transmisie întreruptă! strigă unul dintre operatorii de sistem.

Pleasant Valley era ultima linie care aducea electricitate din nordul statului. Ea fusese întreruptă în apropierea micii localităţi Pougkeepsie, la malul Hudson-ului.

— Chemaţi poliţia din Pougkeepsie, urlă managerul. Să se ducă să vadă ce se întâmplă. Dacă nu, vom rămâne pe-ntuneric. Găsiţi-mi-l pe primar!

El îşi şterse fruntea, citind datele de pe ecranul computerului, înspăimântat. Mai avea la dispoziţie doar două linii aducând electricitate la New-York: aceea a „ Long Island Lighting Company" transportând în jur de trei sute de mii de kilowaţi, care se adăuga celor trei milioane de kilowaţi produşi chiar în New-York, în timp ce necesarul era de cinci milioane de kilowaţi.

În Camera de Control domnea o atmosferă tensionată. Timp de trei minute nu se petrecu nimic, după care vocea speriată a unui operator de sistem anunţă:

— L.I.L. Co[1] ne lasă. Ei se protejează!

— My God! spuse Dan Gormley.

Long Island nu dorea să rămână în întuneric şi era imposibil să forţeze mai multe generatoare ale oraşului.

— Asta o să se termine cu o catastrofă, murmură supraveghetorul.

El acţionă asupra celor şapte hebluri pentru a coborî cinci şi a salva mult iubitul Manhattan, dar asta antrena o mare responsabilitate. Ezită vreo zece minute şi simţi calmându-i-se bătăile inimii.

Jonglând cu substaţiile, operatorii de sistem reuşeau să distribuie curent peste tot, dar era o acrobaţie. Acalmia nu dură decât nouă minute. Un alt ac se îndreptă lent spre stânga, spre zero.

— Linden est out, anunţă operatorul de sistem care supraveghea New-Jersey. Pană de regulator.

De data asta începea infernul.

---

1. Long Island Lighting Coo

Din cinci milioane de kilowaţi consumaţi de New-York, nu se mai puteau furniza decât trei ...

Paralizat de spaimă, managerul privi ecranul indicând tensiunea de şaizeci de ciclii începând să coboare: 58,57,55, 54.... Nu mai era nimic de făcut. Îngrozit, el privea la cele şapte hebluri. Dacă în urmă cu un sfert de oră ar fi avut curaj să micşoreze tensiunea, blocajul n-ar fi fost total. Acum nu mai era nimic de făcut. Ei continuau să aibă lumină datorită generatorului propriu al Centrului de Control, dar New-York-ul era pe punctul de a rămâne cufundat în întuneric, începând de la zgârie nori, până la şemafoare.

Dan Gromley înjură şi dădu cu creionul de pământ. Cine s-ar fi putut gândi la un atac terorist asupra liniilor electrice? Sabotorii îşi aleseseră bine această noapte călduroasă, când toate aparatele de aer condiţionat trebuiau să funcţioneze.

Telefonul începu să sune din toate părţile.

* * *

Juan Carlos Diaz, agăţat în continuare de volanul său, scoase un ţipăt sălbatic.

— Priveşte felinarele!

Malko văzu luminile pâlpâind uşor, scăzând, apoi stingându-se. Camionul îşi continua cursa nebună spre nord. La câţiva kilometri distanţă de Spanish Harlem Silvia Gomez se ridicase, cu ţeava armei îndreptată spre Malko. Acesta se-ntoarse spre terorist.

— Ce înseamnă asta?

În spatele lor, maşinile poliţiei urlau întruna. Deodată, semafoarele de la intersecţia următoare, ca şi luminile edificiilor din jurul lor se stinseră, nemairămânând decât lumina de la cerul înstelat.

— Gata! jubilă Juan Carlos Diaz. Porcii sunt în întuneric! În zece minute acest oraş împuţit va rămâne fără curent. Priviţi!

Era vizibil. New-York-ul rămânea în întuneric. Malko privea la buildingurile enorme a căror lumină scădea ca la o candelă care se stinge. În spatele lor se auzi un puternic zgomot de table lovite. Malko zări prin retrovizor mai multe maşini încălecate în mijlocul intersecţiei şi flacăra unui incendiu.

Urmăritorii lor se loviseră de un camion venind dinspre strada 88, din cauza lipsei de lumină.

Viaţa părea să se oprească în loc. Maşinile destul de rare mergeau foarte încet cu faza mare aprinsă, abordând intersecţiile cu prudenţă. Nu mai era nici un bec aprins. Râsul isteric al lui Juan Carlos Diaz acoperi zgomotul camionului.

— Priviţi-i pe porci! Fraţii noştri nu au aer condiţionat, dar asta nu-i deranjează. Acum ei acţionează. Porcilor le va fi frică. Asta va fi noaptea cea mare. Mâine nu va mai fi un butic intact.

Silvia Gomez izbucni într-un râs isteric.

Teroristul nu reducea deloc viteza, în ciuda obscurităţii totale. El acroşă o maşină albastră a poliţiei căreia îi smulse o aripă.

Puţin mai calm, el se-ntoarse spre Malko:

— Vezi? Porcii ăştia de copoi au împânzit tot oraşul.

În excitaţia sa, el vorbise în limba spaniolă pe care Malko o înţelegea. Silvia Gomez explodă:

— Să-l omorîm imediat. Vreau s-o fac acum!

— Aşteaptă, o temperă Juan Carlos Diaz. Avem tot timpul. Prefer să fie executat în faţa camarazilor. Aşa-i mai normal. Va fi prima reuniune a Tribunalului Popular la Spanish Harlem.

Poate că-i nebun, îşi spuse agentul, dar nimic nu-l putea opri. În spatele lor nu mai era decât o singură maşină a poliţiei şi întunericul nu putea uşura cercetările. Ei erau acum în Spanish Harlem şi în bezna cea mai desăvârşită. Malko distingea deja bande de hoţi dezlănţuiţi, preveniţi în mod misterios, smulgând grilaje şi spărgând vitrine cu bucăţi de pavaj. Era marea revanşă pentru Spanish Harlem. El nu putea înţelege cum de reuşise Juan Carlos Diaz să cufunde în întuneric un oraş de opt milioane de locuitori.

O înjurătură îl făcu să tresară.

Teroristul, în picioare, apăsând frâna, încerca să oprească cele optsprezece tone ale camionului. În faţa lor, pe Troisieme avenue era o grămadă de vehicule încălecate la o intersecţie din cauza lipsei de lumină. Unii dintre conducătorii auto coborau din maşini şi le abandonau pradă hoţilor.

— Madre de Dios! ţipă Silvia Gomez.

Cu viteza de şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, camionul plonjă în intersecţie. Juan Carlos Diaz vîră brusc, urcă pe

trotuar, cosi un felinar, un hidrant și partea din față turtită a camionului intră din plin în fațada unei pizzerii.

Malko fu proiectat în parbrizul cabinei, scăpând de focul de armă tras de Silvia Gomez. Îl văzu pe Juan Carlos Gomez lăsând volanul și băgând mâna în buzunar în căutarea pistolului.

Dintr-o săritură, agentul se ridică și se aruncă prin portiera smulsă de șoc, înainte ca Silvia Gomez să aibă timp să tragă a doua oară. El ateriză practic în brațele unui tânăr portorican, apoi, de acolo direct pe asfalt. Auzi un strigăt în urma lui:

— *Es nudo!*[1]

Este adevărat că era gol pușcă. Câțiva hoți portoricani deja înconjuraseră camionul bușit în pizzerie. Îmbrâncind pe portoricanul care-i bara calea, el dispăru în întuneric, fugind spre sud.

Cei care se găseau pe afară la aceea oră târzie erau prea ocupați cu tâlhăritul pentru a se preocupa de el. Era cât pe ce să răstoarne un colorat care ducea cu mare greutate o mașină de spălat, urmat de toată familia lui care îl încuraja cu gesturi și vorbe.

La lumina unui incendiu zări o placă pe care scria strada 103. Nu mai avea decât vreo trei kilometri pentru a ajunge în lumea civilizată. Nu exista nici metrou, nici autobuze, nici alt mijloc de transport. Manhattan-ul era cufundat în cel mai negru întuneric, cu excepția câtorva imobile care aveau grupuri electrogene proprii. O mașină a poliției, traversând strada în sunetele sirenei, era cât pe ce să-l strivească. El auzi un polițist urlând:

— Priviți! Maimuțoiul ăla este gol pușcă.

Atenția lor era îndreptată însă spre hoți. Malko se-ntoarse scrutând bezna. El era sigur că Juan Carlos Diaz și Silvia Gomez vor încerca din nou să pună mâna pe el. El o luă pe strada 102, pentru a ajunge pe Seconde avenue. Asfaltul îl frigea tare la picioare și acestea probabil că erau carne vie. Cu coatele lipite de corp, el continua să fugă. Puțin câte puțin, vuietul produs de jafuri se estompă și ambuteiajele se răriră. În fine, el zări un civil făcând ordine într-o intersecție cu o lanternă. Părăsise Spanish Harlem. Mai avea un kilometru

---

1. E dezbrăcat!

până la Carlyle, unde nu mai avea altceva de făcut decât să urce unsprezece etaje. Probabil că urmărirea F.B.I-ului se destrămase în panica generală.

* * *

— Deci ați străbătut New-York-ul în pielea goală! repetă John Paebody, măsurându-l pe Malko neîncrezător. My goodness!

— Pot să vă asigur că nimeni nu m-a întrebat nimic și că, încă mai eram în stare să fug, preciză Malko... Nu vă mai întreb dacă aveți știri despre Juan Carlos Diaz...

Americanul coborî capul:

— Cum vreți să obținem ceva în zăpăceala asta ? F.B.I-ul și-a început ancheta acolo unde s-a strivit camionul și nu s-a conturat nici un rezultat până acum.

Se făcuse ziuă, dar New-York-ul era trei sferturi paralizat. Malko trebuise să urce cele unsprezece etaje pe scări și-l primea pe șeful D.O.D. într-unul din saloanele Carlyle în care dormeau încă mai multe persoane, surprinse în ajun de pana de curent. La Radio City Music Hall, patru sute de locuitori de la periferii petrecuseră noaptea pe mochetă, sau așezați pe scaune.

— Se știe ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Lucrurile încep să se lămurească. Juan Carlos Diaz a întâlnit un portorican care a lucrat la Con Edison și a putut să-și procure schema liniilor de forță carte alimerntau orașul. Sunt sigur că a fost ajutat de tehnicieni cubanezi care au calculat ce trebuiau să facă. Experții Con Edison spun că nu s-a utilizat nici un gram de exploziv peste strictul necesar și că operația nu putea fi ratată. Nu poți pune câte un polițist în spatele fiecărui stâlp electric. Descoperirea autorilor loviturii nu necesită nici un efort pentru că acești nebuni de portoricani și-au lăsat semnătura peste tot.

Malko rămase tăcut. Juan Carlos Diaz câștigase pe toată linia.

— À propòs! preciză șeful D.O.D., eu am declarat la F.B.I. că dumneavoastră m-ați prevenit ieri seară, că mi-ați strecurat poza fetei, da?

— Adevărart, mărturisi Malko

John Peabody bău o gură din cafeaua sa.

— Eu vă înțeleg, spuse el. Dacă n-aș fi avut ideea să merg la Cirque ieri seară, dumneavoastră ați fi fost mort și Diaz scăpat.

Malko nu răspunse. Observă cu oroare că își datora viața hazardului, care era un tovarăș de drum nu prea sigur.

— Noi am transmis în dimineața aceasta toate elementele afacerii președintelui F.B.I.-ului, continuă șeful D.O.D: El este foarte îngrijorat de explozia portoricană. Acum au un bun motiv de agitație. O să avem probleme cu ei, cu sau fără Juan Carlos Diaz. Puteți fi sigur că toți portoricanii din New-York beau în sănătatea F.A.L.N. P.

Deodată agentul se gândi la ceva.

— John! spuse el, poți avea acces la dosarele ambasadei Boliviei de la Washington?

Americanul își pipăi gușa gânditor. Lângă ei, un somnoros așezat în fotoliu, se-ntinse.

— Pentru ce?

— Pentru a ști pe ce nume a fost eliberat pașaportul remis de Mme. Capuro lui Juan Carlos Diaz.

John Peabody îl fixă îndelung pe Malko. Ambii bărbați se gândeau la același lucru. Malko simțea că faptul de a fi dat de urma lui Silvia Gomez, îl impresionase pe american. Acesta aprinse o țigară și spuse fără să-l privească pe Malko:

— Este delicat, dar o să încerc.

Capitolul XXI

— Ăsta trebuie să fie! Juan Mendoza născut în Argentina, bolivian prin naturalizare, diplomat, actualmente fără post și soția sa Mercedes Mendoza născută Guarami. Cele două documente fuseseră trimise la New-York cu trei zile în urmă prin grija lui Capuro. Ele veneau direct din La Paz. Lipseau doar fotografiile, dar funcționarul a fost obligat să înregistreze numele și numerele pentru eventualitatea că americanii i-ar fi chestionat.

Malko privi admirativ spre omul C.I.A. I-au trebuit patru ore și jumătate pentru a obține informația.

Împreună cu Milton Brabeck ei luau micul dejun la The Tawern on the Green. Din cauza panei de curent, instalația de aer condiționat nu funcționa și ei se înnăbușeau literalmente de căldură. Sute de new-yorkezi stăteau întinși pe peluzele din Central Park.

— Cum ați reușit să aflați? întrebă Malko.

Americanul îi adresă austriacului o privire lipsită de orice expresie.

— Nu vă voi spune. Am comunicat această informație F.B.I. Afacerea Diaz este acum o afacere de stat... .

Malko nu remarcă aluzia.

— Ați putea să mi-l împrumutați pe Milton în dimineața asta?

Directorul executiv al D.O.D. îl privi plin de ironie.

— Vreți să faceți shopping înainte să plecați?

— Da! spuse Malko.

— Atunci, dacă-i vorba de shopping, Mr. Brabeck vă poate însoți.

— À propos, spuse John Peabody. F.B.I.-ul a recuperat lucrurile dumneavoastră și pistoletul din apartamentul Silviei

Gomez. Lucrurile vi le vor lăsa la hotel. Pistoletul o să vi-l trimit eu în Austria.

— Mulţumesc! spuse Malko ridicându-se.

Despărţirea era în termeni galanţi...

* * *

— Nimic la Panam! confirmă Milton Brabeck.

Transpirat, nervos, aflat în pragul isteriei, cu cămaşa descheiată până la ombilic, Malko trebuise să-i promită câte în lună şi stele pentru a-l face să urce pe scări cele treizeci şi şase de etaje ale C.B.S. Building. Pentru ceea ce voia să facă, agentul avea nevoie de un birou oficial unde să poată fi chemat. De trei ore, el verifica zborurile tuturor companiilor aeriene care părăseau New-York-ul în seara aceea, sau a doua zi. Kennedy Airport fiind închis din cauza panei de curent, Juan Carlos Diaz nu putuse pleca şi se prinsese în propria sa capcană.

Milton Brabeck folosind funcţia sa, obţinea colaborarea totală a companiilor, dar fără rezultat până-n prezent.

— Câte aţi contactat? întrebă Malko.

— Şaptesprezece, spuse gorila. Mai rămân trei: Air France, Braniff şi Avianca. Toate trei pleacă în seara asta. Air France la Paris, Avianca la Bogota şi Braniff la Lima.

— Ei bine, să continuăm!

— Parcă vorbeaţi de shopping, mormăi Milton Brabeck.

Din cauza dezorganizării produse de lipsa de curent, cercetările lor se dovedeau greoaie. Deodată, înainte de a forma numărul lui Avianca, gorila rămase cu receptorul suspendat în aer.

— Este o porcărie, remarcă el. Se pare că F.B.I.-ul nu face treaba asta. Dac-ar fi făcut-o băieţii mi-ar fi spus...

— Principalul este că o facem noi astăzi, când ei nu se gândesc la ea, spuse Malko.

Cu o ureche distrată, îl asculta pe Milton Brabeck, dărâmat de căldură, aplecat peste birou, declinându-şi calitatea pentru a optsprezecea oară. Lui Malko, de asemenea, îi venea greu să se lupte cu căldura şi cu somnul. Goli dintr-o înghiţitură o bere rece. Deodată, gorila tresări.

— Sunt ai noştri! exclamă el. Clasa întâia spre Bogota.

Fremătând, începu să noteze, apoi racroşă cu ochii strălucitori de surescitare.

— Pleacă în seara asta la ora şapte cu Avianca. Locurile I A şi I C, clasa întâia. Ei au dat ca număr de contactare telefonul lui Capuro şi numele lui.

Deodată, Malko nu mai simţi căldura.

— Au multă îndrăzneală totuşi, remarcă el.

Milton Brabeck dădu din cap.

— Nu prea! La plecare nu este control al poliţiei. F.B.I.-ul nu are atâţia agenţi ca să supravegheze toate zborurile care pleacă din New-York, mai ales paşapoartele false. Trebuie informat numaidecât domnul Peabody.

— Îi telefonez, spuse Malko.

El făcu numărul personal din New-York al Directorului Executiv al D.O.D., care-i răspunse personal.

— Am găsit, anunţă Malko. Ei pleacă în seara asta la ora şapte cu Avianca.

— Terrific! exultă americanul. Îi avertizez imediat pe cei de la F.B.I. O să reuşim în sfârşit să încolţim această bestie şi asta datorită nouă. Înc-odată vă felicit pentru shopping-ul dumneavoastră. Acum, vă părăsesc.

Malko racroşă, rămase gânditor un moment, apoi zise imediat:

— Milton, chemaţi-l pe Joe Colombo. Mergem la Kennedy Airport.

Gorila făcu ochii mari de uimire:

— Pentru ce? Mr. Peabody v-a spus...

— Vreau să asist la arestarea lui Juan Carlos Diaz, spuse Malko. Dumneavoastră nu? Vom merge apoi la Mount Sinai să-i povestim şi lui Chris Jones ceea ce am văzut.

— Bună idee! aprobă Milton Brabeck. Sper ca Joe Colombo să nu fie în grevă.

* * *

Malko sări din limuzină nervos şi înfuriat. Le trebuise mai mult de o oră şi jumătate pentru a ajunge la Kennedy Airport din cauza strangulărilor de circulaţie. Înainte de a coborî ultimul din maşină, el cotrobăi sub capacul micului bar încastrat în faţa banchetei. Sub sticle, degetele sale găsiră un Smith and Wesson 38 automat puţin ruginit.

Joe Colombo era un om cu resurse, care cunoştea gusturile clientelei sale. El oprise în faţa aripii de vest de la International

Building, acolo unde se găseau sălile de plecare pentru Avianca. Urmat de Milton Brabeck el pătrunse în holul pentru înregistrări.

O mulţime pestriţă se înghesuia în faţa ghişeelor de înregistrare într-un morman de bagaje, ţipete de copii, vociferări în limba spaniolă, sub ochiul bovin a doi poliţişti în uniformă. Malko se îndreptă spre ghişeul de înregistrare pentru pasagerii de la clasa întâia. Acolo nu era nimeni. Afişând cel mai încântător surâs, el o-ntrebă pe funcţionara în roşu:

— Am doi prieteni care pleacă cu acest zbor, familia Mendoza. Puteţi să-mi spuneţi dacă s-au prezentat pân-acum?

— Cu plăcere, îi răspunse aceasta.

Ea consultă lista cu pasagerii de la clasa întâia şi înclină afirmativ din cap.

— Da! Ei sunt aici. La locurile I A şi I C. Plecaţi şi dumneavoastră?

— Nu! zise Malko. Vreau doar să le urez drum bun. Unde-i pot găsi?

— În salonul de aşteptare pentru călătorii de clasa I-a, la etajul doi, îi explică ea. Luaţi ascensorul din spatele dumneavoastră.

Malko era deja în lift, urmat de Milton Brabeck.

Gorila afişa deja un surâs de crocodil.

— De data asta am reuşit.

— Sper ca F.B.I.-ul să fie acolo, spuse Malko. Probabil că deja ei au operat. Eşti înarmat, Milt?

Gorila îşi pipăi vesta.

— Totdeauna umblu înarmat. Nu se ştie niciodată, dar aş prefera să nu intervin. Ştiţi ce-a spus Mr. Peabody.

Ascensorul opri şi uşile se deschiseră. Malko ieşi primul, privi în jurul lui şi îi fu greu să rămână impasibil. Aşezat pe o canapea, liniştit, citind un jurnal, stătea Juan Carlos Díaz, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu cravată şi ochelari negri, împreună cu Silvia Gomez, foarte elegantă într-un taior de mătase roşie.

Privi în jurul lui. Nimeni nu părea să incomodeze pe cei doi teroriști. Era aberant. Milton Brabeck îi fixa clipind din ochi. Malko se-ntoarse spre el.

— Milt, eu anunţ F.B.I.-ul. Tu supraveghează-i. Dacă încearcă să fugă, eu îţi ordon să tragi.

— OK! zise gorila în silă.

Malko se îndreptă spre o stewardesă în roşu care-i înregistra pe pasageri şi se aplecă peste birou.

— Cum aş putea să chem poliţia de-aici? întrebă el. Sunt de la F.B.I.

Ea abia avu timp să-şi exprime mirarea, când trei bărbaţi ieşiră din ascensor. Nu fu greu să le ghicească apartenenţa. Erau îmbrăcaţi în costume cenuşi, purtau cravată în ciuda căldurii şi privirea le era severă şi rece, toţi aveau hainele descheiate. Era ca şi cum pe fruntea lor ar fi scris „F.B.I.". Malko se simţi copleşit de bucurie. În sfârşit! Cel mai înalt examină numaidecât sala, apoi se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi Mr. Linge?

— Da! spuse Malko. Dumneavoastră veniţi din partea lui John Peabody? Sunteţi de la F.B.I.?

Rapid, agentul băgă mâna în buzunar, scoase ecusonul şi-l prezentă lui Malko.

— John Foster, F.B.I. spuse el. Veniţi cu noi...

El îl luase deja de braţ, în timp ce colegii lui îl încadrară.

Malko crezu că nu a înţeles bine. Tonul agentului de la F.B.I. era sec, aproape dezagreabil. El se degajă brusc.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi nebuni. Juan Carlos Diaz este acolo pe banchetă. N-aţi venit să-l arestaţi?

Milton Brabeck se apropiase la rândul său. Agentul F.B.I. i se adresă:

— Dumneavoastră sunteţi Milton Brabeck de la Secret Service?

— Da! spuse Milton.

Celălalt îşi arătă din nou ecusonul.

— John Foster, F.B.I. Avem ordin să vă neutralizăm pe amândoi până la plecarea aparatului Avianca. Vă rugăm să ne urmaţi fără să ne faceţi greutăţi. Acum ştiţi care este treaba noastră aici...

Milton Brabeck dădu din cap neîncrezător.

— Cum este posibil? Şi Diaz? El este aici.

— Avem ordin să-l lăsăm să plece, spuse agentul F.B.I. Este un ordin de la Washington şi cu toată părerea de rău, nu pot să nu-l respect.

Deodată se auzi o voce catifelată cu accent spaniol anunţând la microfon:

— Pasagerii de la clasa I-a cu destinația Bogota sunt rugați să se prezinte la îmbarcare.

Oamenii se ridicară, Juan Carlos făcu același lucru și începu să-și împăturească ziarul. Malko crezu c-o să explodeze. Nu era posibil! El deschise gura pentru a urla. Cu o viteză fulgerătoare, agentul F.B.I. care-l ținea, îl reduse la tăcere. Acesta avea talia și forța lui Chris Jones. El încercă să se zbată, dar ceilalți doi săriră în ajutorul colegului lor și el fu efectiv purtat pe sus și băgat în ascensor. Cei trei agenți se plasară în fața lui, înainte de a se deschide ușa ascensorului.

— Please sir! spuse John Foster, nu ne îngreunați treaba.

— Cred că visez! explodă Malko, turbat de furie. Din ordinul cui îl lăsați pe Juan Carlos Diaz să plece? El a asasinat, a cufundat New-York-ul în întuneric, este cel mai primejdios terorist din lume.

— Puteți telefona persoanei care v-a angajat, spuse deodată agentul. Există un telefon jos. El va putea să vă explice.

Trebuiau să mai fie zece minute până la decolare. Atâta timp cât aparatul se mai găsea în spațiul aerian american se mai putea întreprinde ceva.

— Să mergem acolo! fu de acord Malko.

Alb de furie el se năpusti în lift. Cei trei agenți îl escortară la una din cabinele telefonice și rămaseră acolo. Mâinile îi tremurau de furie și trebui să formeze de două ori numărul lui John Peabody.

Americanul răspunse imediat „alo". Malko nu-i lăsă timp să vorbească.

— Cine a dat ordin ca Diaz să fie lăsat s-o șteargă?

— Nu eu, spuse americanul cu o voce obosită. Președintele însuși a dat acest ordin. F.B.I.-ul nu face decât să execute ordinele lui. Din cauza asta eu sunt bolnav.

— Dumneavoastră v-ați îmbolnăvit! rânji Malko, dumneavoastră care voiați să vedeți capul lui Juan Carlos Diaz rostogolindu-se pe Pensylvania Avenue!

La celălalt capăt al firului urmă un lung moment de liniște jenantă.

— Malko, spuse în fine Directorul Executiv al D.O.D., este o decizie politică. După treaba de azi noapte, Diaz a devenit eroul portoricanilor. Președintele a spus că nu vrea să vadă o

sută de mii de portoricani asediind închisoarea unde ar fi închis, sau să pună mâna pe o garnitură de metrou pentru a-l elibera. Știu că-i nedrept, dar așa-i viața. Eu cred că el are dreptate.

— Nu are dreptate! spuse Malko. Nu-i doresc decât ca el să revină și de data asta să aibă o bombă atomică. Președintele se va târâ în genunchi să-i ceară scuze. Dumneavoastră veți crăpa ca un laș.

El închise atât de tare, încât din aparat căzură câteva monede. Clocotind de furie, fără să spună un cuvânt, Milton Brabeck se apropie de el și spuse cu voce joasă.

Am auzit și vă împărtășesc părerea. Le-a fost frică să nu-și asume încurcături mai mari pe cap.

Malko dădu din cap:

— Asta-i mai puțin scump decât pierderea onoarei.

Atitudinea asta îl decepționase profund. America se angaja pe marea spirală a lașității. Fără să mai spună un cuvânt, el traversă holul și ajunseră la Cadillac. Agenții F.B.I-ului îl încadrau în continuare. Când se urcă în mașină, ei se-nghesuiră într-un Chevrolet cenușiu care demară în spatele lor.

Când ei încă mergeau de-a lungul pistelor pentru a ajunge la freeway, un vuiet de reactoare îl făcură să-ntoarcă capul. Decola un „747". Recunoscu triunghiul roșu al Avianca pe coada aparatului care se ridica spre soarele care se pregătea să apună. Și-l imagină pe Juan Carlos Diaz, instalat confortabil în partea din față a aparatului. Cadillac-ul era urmat în continuare de mașina F.B.I.

Lacrimi de furie și neputință începură să i se prelingă din ochi.

Redactor: ***Ani Sângeorzan***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Tiparul executat sub comanda nr. 205

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

Televiziunea 7 abc

lansează programul

„Tinerețe fără bătrânețe!"

prezentat de

MAX BĂNUȘ

O emisiune destinată pensionarilor
și celor care mai au
20 de ani până la **pensionare**

Programul se transmite în fiecare
luni, marți, miercuri, joi și vineri
începând de la **orele 15,30**

PREȚ **12 000 Lei**

ISBN 973-8070-24-4